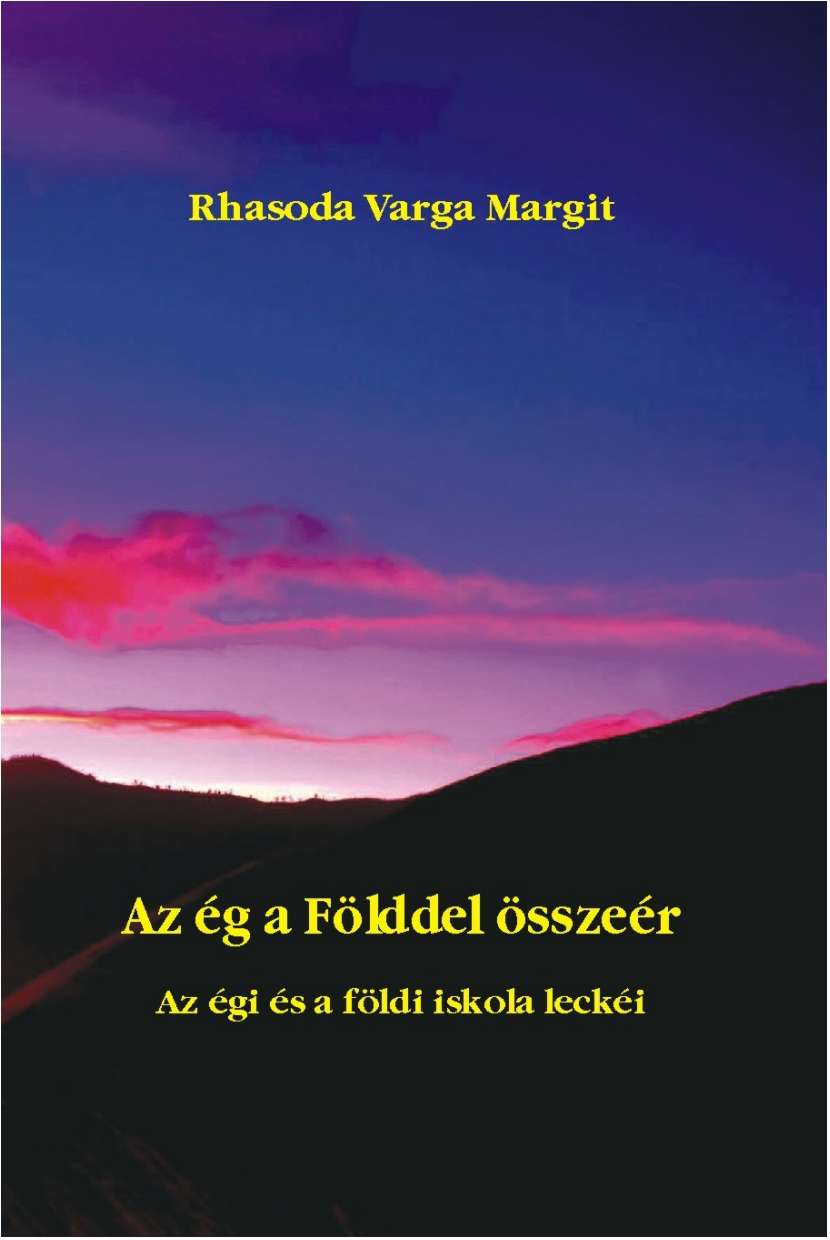

Rhasoda Varga Margit

Az ég a Földdel összeér

Az égi és a földi iskola leckéi

Rhasoda Varga Margit

Az ég a Földdel összeér

Az égi és a földi iskola leckéi

Köszönöm a ***Legfelsőbb Létező***nek,
valamint az angyaloknak,
hogy segítségükkel és hozzájárulásukkal parányi részt
vállalhattam a teremtés folyamatában.

Köszönöm
Mahavatar Babajinak a kegyelmét,

továbbá gurumnak
Sri Yuktesvar Girinek,
hogy felügyelik belső utamat.

TARTALOM

BEVEZETÉS

Elszakadás és visszatérés

A FÖLDI ISKOLA LECKÉI

**Spirituális szemlélettel a hétköznapi életben
(tanmesék)**

Az eperfa és a védikus bölcsesség

Egy pszichológiai kísérlet

A genderizmus, a női csapat öngólja

Csodálat szerepe a partnerkapcsolatban

„Pride”, avagy a homoszexuálisok az égbe
mennek?

Adjatok, adjatok, amit Isten adott?

A ByeAlex jelenség

Egy himalájai expedíció tanulságai

A szexmániás úszónő esete Kicsi bácsival

Az „István a király”, rockopera feldolgozásának
tanulságai

Egy meg nem értett zseni naplójából

A 2016-os foci EB tanulságai a spirituális önismeret
szemszögéből

A poloska

Egy jógini és a magyar egészségügy

Miért pusztultak ki a dinoszauruszok, avagy
intelligensebb-e az ember a dinóknál?

Wagner: Parsifal

A „Saul fia” c. film spirituális nézőpontból

2015. 11. 13. a „szent háború” kezdete?

Az újságírói etika és az objektív tájékoztatás
alkonya

Valóban minden ember (életforma, kultúra, nép,
vallás stb.) egyenrangú és egyformán értékes?

A vallásháborúk háttere és értelmetlensége

Az élet iskolája, amit nem lehet elkerülni

Az oktatás két fő feladata
A tudás szintjei és a valódi tudás
Az információ és a tudás viszonya
Tudomány és ezoterika?
A helyes és kulturált kommunikáció
Az elme fixációk és hatásuk a személyiségre és
a társadalomra
A liberális téveszme
A tulajdon, mint feladat
A döntés, mint feladat
A szeretet, mint feladat
Az ember(iség) tragédiája
Az önsors rontás művészete
A halál közeli élmények különbözőségének oka és
magyarázata
Mi történik velünk a fizikai halál után?
Mi történik, amikor álmodunk?
Személyiségrétegek, avagy a stabilitás háromlábú
széke (IQ-EQ-SQ)
Az EQ és IQ központ működése
Az SQ (spirituális intelligencia) központ
működése
A feladat

AZ ÉGI ISKOLA LECKÉI

A kapcsolat

Miről ismerni meg az igaz mestert?
Miért Yogananda a példaképem
Miért Yukteswar Giri a mesterem?
A médiumi üzenetközvetítésről
Jóslatok, próféciaák és azok működési
mechanizmusa
A „tisztánlátás” lényege és működési elvei
Avagy mennyi igaz a jóslatokból?
Mit jelent a Karácsony Jézus megkísértésének
fényében

A Jézus evangélium

Hogyan valósítsuk meg Mária és Isten országát?

A megvilágosodás

Lenni vagy nem lenni avagy létezik-e Isten vagy mi...?

A jóga lényege

Mi a Kundalini és mire jó?

Gondolatok Osho: „Tantra: a végső megértés” c. művéről

Mi a megvilágosodás és hogyan érhető el?

Vezérelvek és a vezérkulcs az Egység eléréséhez

Az UKTM Birodalma

A Birodalom helye és szerepe

A Birodalom felépítése

A Birodalom működése

A Birodalom iskolarendszere

A szerzőről

BEVEZETÉS

Elszakadás és visszatérés

Régóta tanulmányozom az emberi fajt abból a szempontból, hogy mi zárja el az embereket Istentől? Miért keresik kevesen, és miért találják meg még kevesebben az Istenhez vezető utat? Ebben a néhány bevezető gondolatban a megállapításaimat összegzem.

A tanulatlan embereket a tudatlanság.

Azon ismeret hiánya, hogy nincs tudomásuk arról, hogy Isten nem tőlük függetlenül létező entitás, hanem saját maguk legtisztább része. Mivel nem ismerik ezen felismeréshez vezető utat, így nem jutnak közelebb önmagukhoz.

A tanultakat a tudás.

A megszerzett tudás a világról oly sokrétű, és ehhez mérten az elme kapacitás oly kevés, hogy a tanultak tárolása, összerendezése, kombinációja teljesen lefoglalja az elmét. Így Istennek már nem jut hely.

A szegényeket a szegénység.

Mivel napjaikat azzal kénytelenek tölteni, hogy megszerezzék a napi betevő falatot, már nem jut erejük arra, hogy fejlesszék azon képességeiket, amely Isten felismeréséhez vezethetne. Mivel az imádkozás helyes technikáját sem ismerik, így még ha imádkoznak is, annak hatása csekély ahhoz, hogy átütő eredménnyel járjon.

A gazdagokat a gazdagság.

A hatalmas vagyon olyan lehetőségek tár fel előttük a világi élvezetek megtapasztalásához, hogy abba nem fér bele Isten, sőt mentális akadályként jelenik meg, amelyet a szabadságuk korlátjaként értelmeznek.

A szerzeteseket a dogmatizmus.

A szerzetesek egy adott ösvényt járnak, amelyet előttük az alapító már kitaposott. Isten azonban mindenki számára egyéni úton közelít-

hető meg, így a kitaposott útról előbb utóbb merni kell letérni, amelyhez nincs bátorságuk.

A szabadgondolkodókat a gondolkodás szabadsága.

A szabadgondolkodó lételméleti filozófus (ontológus), aki elszakad a dogmáktól az ösvények olyan mérhetetlen számát ismeri fel, hogy képtelen valamennyit kipróbálni, és meggyőződni azok járhatóságáról. Éppen ezért egy idő után eltéved a saját maga által teremtett dzsungel sűrűjében, mivel elméjét az így is lehet, úgy is lehet megszámlálhatatlan verziója foglalkoztatja.

A nőket a férfiak.

A női minőséget megélt nő követni szeretné a férfi minőséget reprezentáló férfit, de a férfi tévúton jár, így nem nyújt a nő számára felemelkedést.

A férfiakat a nők.

Az utat ismerő nőktől megriadnak a férfiak, mert mellettük nem tudják megélni a férfi minőséget, a többi nő pedig világi élvezetekre csábítja őket.

A gyermekeket a szülők.

Mivel hamis, gyermeteg és álszent mintákat mutatnak Istenről (Mikulás, Angyalka, Jézuska...)

A szülőket a gyermekek.

Mivel a felnevelésükhöz szükséges anyagi javak megszerzésével vannak elfoglalva.

A bűnözőt az ítélettől való félelem.

Mivel attól fél, hogy őt Isten megbünteti, ezért inkább megtagadja. Mivel nem tudja, hogy senki senkit sem büntet, minden bűnhődés önbüntetés.

A bírót az ítélet.

Mivel nem tudja, hogy amikor ítelt mások felett, önmaga felett mondott ítéletet.

A fiatalokat a tapasztalatlanság.

Mivel nem tudják, hogy életük egyetlen valódi értelme, hogy megtalálják a hazavezető utat.

Az öregeket a halálfélelem.

Mivel nem tudják, hogy csak a test hal meg, és a lélek örök, vagy ha hisznek ebben, akkor félnek attól, ami a halál után történhet velük, mivel arra nincs hatásuk.

A remetéket a magány.

Mivel nincs külső tükör, amihez viszonyítani lehetne a fejlődést.

A társadalomban élőket a szocializáció.

Mivel az adott társadalom szociális mintarendszerébe kell illeszkedniük, az Istenmegvalósítás pedig a mintáktól való elszakadást kívánja meg.

Ezen végletek között mozog a lélek életről életre, vagy akár egyetlen életen belül, hogy rájöjjön, egyetlen állapot sem jár számára maradandó boldogsággal. Amikor vágyai kiégnek, az elméje lecsillapszik. Lehet segíteni ezt a folyamatot, de siettetni esélytelen. Mégis együtt érzünk az emberiséggel látva azt a tengernyi szenvedést, amely az osztályrészük, amíg bolyonganak. Ezért hozunk létre evilági és túlvilági iskolákat, hogy legalább azok, akik már megelégtették a szenvedést képessé váljanak egy boldogabb létezés elérésére azáltal, hogy közelebb kerülnek az őseredeti állapothoz. Ennek a könyvnek a tartalmával a visszatérést kívánom elősegíteni.

Keressünk alkalmat arra, hogy lecsendesítsük az elmét, és átéljük a belső csendet. Adjunk esélyt Istennek, hogy megérintsen bennünket.

A FÖLDI ISKOLA LECKÉI

Spirituális szemlélettel a hétköznapi életben (tanmesék)

Ez a fejezet hétköznapi élethelyzetek spirituális elemzését és értelmezését tartalmazza. A hétköznapi élethelyzetek olyan leckék, amelyek megfelelő kiértékelését követően közelebb kerülhetünk az élet lényegének megértéséhez. Az elemzéseink során sosem az a lényeg, ami valójában történt, mert az esemény csak egy keretet szolgáltat a spirituális lényeg megértéséhez.

Az eperfa és a védikus bölcsesség

A természetet átítatja a legmagasabb szintű bölcsesség, csak együtt kell élni a fákkal, virágokkal, bokrokkal. Amikor az ember ráhangolódik a növényekre, saját lelkével egyesül.

Ötévesen egy kis falu nyári óvodájába jártam, ami inkább hasonlított egy gyermekmegőrzőhöz, mint egy mostani óvodához. A körülményekre jellemző, hogy 40-50 gyerek rohángált egyetlen képesítés nélküli óvónő felügyelete mellett egy közepes méretű udvaron, amelyben volt némi homok, minimális homokozós játék, és két hatalmas eperfa. A sivárság oly mértékű volt, hogy egyszer meg is szöktem, de miután mindenki ismert, az utcáról visszavittek. Mégis első meditációs élményeimet ennek az óvodának köszönhetem. Az ebéd utáni kötelező alvás idejét ugyanis behunyt szemmel kellett eltöltenem, ha azt akartam, hogy békén hagyjanak. Alvásra nem volt igényem, és ha kinyitottam a szemem, azonnal rám szóltak. Így kitaláltam, hogy behunyt szemmel „meditálok”.

Csenevész testalkatú, az agresszió legcsekélyebb mértékétől is mentes kislány voltam. Ez meghatározta a lehetőségeimet. A legtöbb gyerek egymást kergette és püfölte, a többiek harcot folytattak a játékokért. Nekem csak arra volt esélyem, hogy a többiek által félredobott játékokkal játsszam. Így csak egy mozsár és egy homokozó forma jutott. Kitaláltam, hogy a mozsárban összetöröm az eperfák lila gyümölcsét, beszínezem vele a homokot, így színes süteményeket tudok készíteni. Nem tartott sokáig az örömöm, mert amikor a

többiek meglátták a tarka süteményeket, akkor a mozsarat és a homokozó formát is elvették. Ezek után kavicsokat gyűjtöttem, és azokra festettem színes mintákat az eperfák nedvével. A többieknek megtetszettek a mintás kavicsok, és ezektől az alkotásaimtól is hamar megfosztottak. Egy színesre festett kavicsot elrejtettem a kezemben, hogy ne vegye észre senki. Így jött el az ebéd, majd a délutáni pihenés ideje.

Az ebédutáni meditációmban, kezemben a kavicssal, gondolatban az eperfához „utaztam”. Szomorú voltam amiatt, hogy semmit sem tudok megőrizni. Az eperfa megvigasztalt: „*Cselekedj önmagáért a cselekvésért, és ne ragaszkodj cselekedeteid eredményéhez.*”

Ahogy ötévesen álltam a világban, úgy állok most is:

„Ahogy a tudatlanok az eredményre vágyva végrehajtják kötelességeiket, úgy a bölcs is cselekszik, hogy az embereket a helyes úton vezesse, ő azonban nem ragaszkodik tettei gyümölcseéhez.”
(Bhagavad Gíta 3. 25.)

„Aki nem vágyakozik munkája gyümölcseire, s nem is gyűlöli azokat, az mindig lemondásban él. Az ilyen ember, aki mentes az ellentétpároktól, könnyedén elvágja az anyagi kötelekeket, s eléri a teljes felszabadulást.” (Bhagavad Gíta 5.3.)

1. ábra

Kőmandala (*Rhasoda*)

Egy pszichológiai kísérlet

Kísérletet végeztek (Angliában és Magyarországon), hogy mennyi idő alatt tud egy vadidegen öt év alatti gyerekeket magával elcsalni. Az átlagos időtartam, ami alatt a gyermek beleegyezett, hogy az idegennel megy, fél perc volt. A kísérlet azt a célt szolgálta,

hogy felhívja a figyelmet arra, hogy gyermekeink mennyire védte-
nek a gyermekrablókkal szemben. A módszer, amit az álgyerme-
krabló alkalmazott, nagyon egyszerű volt. Olyan dologgal keltette fel
a gyermek érdeklődését, amivel vágyat ébresztett benne. A vágyott
dolog megszerzése iránti remény szinte azonnal felülírta a félelem
programokat és a szülői intelmet is, miszerint idegennel nem szabad
elmenni. Ezzel a témával kapcsolatban azért fejtem ki a véleménye-
met, mert a kísérlet eredményének magyarázata teljesen téves volt.
Ha pedig egy eredményt tévesen értelmezünk, akkor a megoldás is
téves lesz. Természetesen én a spirituális pszichológia szempontjából
tekintem át a témát.

A gyermekek minden alkalommal tükröt mutatnak a felnőttek-
nek. Így az első felvetődő kérdés, mit jelent számunkra ez a kísérleti
eredmény? Amikor a sztorit olvastam rögtön Ádám és Éva „bűnbe-
esése” jutott eszembe. Hiszen pontosan ezt csinálta a kígyó is, amit
az álgyermekrabló. Vágyat ébresztett Évában, Éva pedig Ádámban,
és mindketten megfélemedtek az isteni tiltásról. A kísérlet jelentése
tehát pontosan az emberi természet legalapvetőbb hiányosságára
hívja fel a figyelmet, ami nem más, mint a vágy orientált létforma.

A kísérlet a paradicsomi almaevés jelentését és jelentőségét is új
megvilágításba helyezte. Szó sincs bűnbeesésről! A kígyó a teremtett
világ legerőteljesebb mozgásban tartó erejére hívta fel a figyelmet
jelképesen. Az elsődleges mozgatóerő a VÁGY! A vágy miatt jön
létre minden, az egész anyagi világ körülöttünk, és az összes
megtapasztható történés. Nem véletlen az, hogy Buddha a vágyak
megszüntetését tűzte a zászlájára.

De térjünk vissza a szülő és a gyermek kapcsolatára itt a Földön.
Mit jelez a gyermeki viselkedés? Eszerint: „Anyu, apu ti ilyenek
vagytok.” Igen, a felnőttek pontosan úgy viselkednek, mint a gyer-
mekek ebben a kísérletben. Tudják, pl. hogy káros számukra a
cigaretta, mégis a vágy miatt félreteszik a józan ítélőképességüket.
Tudják, pl. hogy veszélyes szeretkezni egy idegennel, mégis a vágy
legyőzi az ellenérzést. Számtalan esetben cselekszik az ember
vágymotiváltan olyasmit, ami aztán előnytelen következményekkel
jár, és még ha megbánja is, újra meg újra megcselekszi. Teszi ezt
mindaddig, amíg megszületik a megtapasztalás megértése, így
képpé válik lemondani a szóban forgó vágy kielégítéséről. Ekkor
azonban megjelenik egy másik vágy, és minden kezdődik előlről.

A vágyorientáltság mellett a másik lényeges mondanivaló a megfélemezés az intelemről. A vágy kielégítésének reménye olyan izgalommal tölti el a tapasztalót, hogy minden mást háttérbe szorít. Az isteni intelem Ádám és Éva számára pontosan azt a szerepet töltötte be, mint a gyermek számára a szülői intelem. A kísérletbeli gyermekek megfélemeztek a szülői intelemről, sőt még magáról a szülőről is. Pontosán ezt teszik a felnőttek is. Megfélemeznek az isteni intelemről, sőt még magáról az Istenről is. Így aztán belezuhanunk a létkörforgásba és mindenféle kellemetlenségben, fájdalomban, gyötrelemben lesz részük, amitől Isten szeretné őket megóvni, mint ahogy a szülő is a gyermekét.

Ha tehát feltesszük a kérdést, hogyan óvhatnánk meg gyermekeinket a gyermekrablól (vagy szexuális zaklatástól) arra egyetlen válasz adható. Sohasem feledkezhetünk meg a vezető fényről (angyalok, külső és belső mesterek), Istennel való kapcsolatunkról, és gyermekeinket is erre kell tanítanunk. Ha ezt tartjuk szem előtt, akkor mindig rá fogunk érezni, ha bennünket vagy szeretteinket veszély fenyegeti, sőt még segítséget is tudunk hívni a számukra. Ha növeljük a tudatosságunkat, önismeretünket, akkor a megtapasztalásaink megértése gyorsabban fog lezajlani, és ez gyermekeink számára is átadható.

2. ábra

A vágymotivált cselekvés során az ember megfélemez az intelemről

A genderizmus, a női csapat öngólja

Írásomnak nem az a célja, hogy a genderizmus hívei vagy ellenfelei mellé álljak, hanem az, hogy elősegítsem a tisztázó párbeszédet. Amíg a két nem képviselői egymás álláspontjától elhatárolódni igyekeznek, amíg egymást legyőzni (meggyőzni) szándékoznak, addig a harc (még ha jogos is) ellenállást fog eredményezni, és nem vezet előrelépéshez. Jelen pillanatban ez a küzdelem tele van érzelmekkel, félelmekkel és feszültséggel mindkét oldalról, és gyakran vezet övön aluli ütésekhez, amelynek során a vitapartnerek egymás megalázására, lejáratására töreksenek. A genderizmus hívei többségében nők, míg az ellenfelei nők és férfiak egyaránt.

A genderizmus (gender elmélet) a feminizmus egy olyan irányzata, amely a nemek **társadalmi-szociális** megkülönböztetése ellen küzd. Nem tagadja, hogy a nemek biológiailag meghatározottak, hanem arra hívja fel a figyelmet, hogy a nemi szerepek társadalmi-szociális viselkedésminták elsajátításának eredményeként jelennek meg a tudatban, vagyis lényegében sztereotípiák, sablonok. Ezeket a patriarchális (férfiközpontú) társadalom mentálisan már kora gyermekkorban, sőt később is, folyamatosan ráerőlteti a személyiségre. Ezek azok a sémák, amelyek alapján pl. rózsaszín ruhácskát és hajas babát veszünk a lányoknak, illetve kék nadrágot és autót a fiúknak. A genderizmus követői ezeket a nemi szerepeket idejekorán meghatározó sablonokat, valamint a felnőtt társadalomban megjelenő, nemhez kapcsolódó sztereotípiákat szeretné kiiktatni, mondván, hogy ez a nők hátrányos megkülönböztetését eredményezi.

A történet tehát arról szól, hogy az embernek vagy egy biológiai neme, és erre ráépül egy konvencionális nemi szerep, és ha valaki eltér (akarva akaratlan) ettől a tradicionális szereptől, akkor megvetésben, lejáratásban, sőt kiközösítésben részesül. A konvencionális női és férfi nemi szerep megjelenik pl. **öltözködésben** (nő: nylon harisnya, körömcipő, smink; férfi: nadrág, sportcipő, öltöny, nyakkendő), **viselkedésben** (nő: háttérszerep, alárendeltség, érzelmek kifejezése; férfi: irányító szerep, érzelmek elfojtása, szellemi, fizikai képesség, erőfölény hangsúlyozása), **szerepvállalásban** (nő: gyermeknevelés, háztartásvezetés; férfi: pénzkereső tevékenység, hobbi).

Ha valaki ismer, akkor tudja, hogy pont én nem vagyok azzal vádolható, hogy a hagyományos női szerepet preferálom. Már

serdülőkoromban megbotráncozást keltettem a falusi vénasszonyok körében azzal, hogy egyenrangú partnerként beszéltem a felnőtt férfiakkal, nem vagyok „nőies” nő, szeretek nadrágban és sportdzsekiben járni, sminket sosem használtam, viselkedésem irányító, fellépésem határozott, az érzelmek kifejezése helyett a szellemi képességeket helyezem előtérbe. Ilyen értelemben tipikus elkötelezettje lehetnék a genderizmusnak. Csakhogy...

Korunkban a nemi szerepek elmosódni és felcserélődni látszanak. A múltkor egy uszodában a pénztárnál egy biológiailag férfi, de hanghordozásában, és gesztusaiban nő ült. Miközben átnyújtottam a letéti díjat a szekrénykulcs ellenében, kihangsúlyoztam, hogy a női öltözőbe kérek kulcsot. A pénztáros lányos zavarában egy férfi öltözőbe szóló kulcsot adott át, amivel csak akkor szembesültem, amikor beléptem és kerestem a szekrényemet. Hm... azért annyira nem vagyok férfi, hogy ezt bevállaljam, így szépen visszasétáltam a pénztárhoz, hogy kicseréljem a kulcsot. Közben jót kuncogtam az eseten. A pénztáros így adta ösztönösen a tudtomra, hogy hozzá képest férfi vagyok, miközben pontosan azért hangsúlyoztam ki, hogy a nőibe kérek, mert nem voltam róla meggyőződve, hogy helyesen határolja be a nemi identitásomat. Tisztelettudóan elnézést kért, én pedig kedves, immár nőies mosollyal adtam tudtára, hogy elfogadom őt.

A genderizmus miatt azért kell foglalkozni, mert sok tekintetben jogos kérdéseket vet fel, ám ha nem törekszünk a nemi identitás fogalmának pontos tisztázására, akkor ésszerűtlen túlkapásokhoz vezet. A genderizmus használja a szexizmus fogalmát, ami a rasszizmus analógiájára a szexuális alapon történő megkülönböztetést jelenti. A szexizmus elkerülése érdekében, pl. Svédországban minden gyermek ugyanazokkal a játékokkal játszik, egyformán öltözködik, és a kisfiúknak is ülni kell pisilni, hogy elkerülhető legyen a kislányok hátrányos megkülönböztetése. Itt van az a pont, ami szükséges teszi, hogy kijelöljük a határokat. Biológiailag determinált, hogy a kisfiú állva és ülni is tud pisilni, míg a kislány csak ülni. Ezek után milyen alapon tüntetjük ki az ülni pisilést, mint az egyedül üdvöztető megoldást? Ez analóg lenne azzal, hogy ha vannak vakok, akkor mindenkinek behunyt szemmel kellene járni, hogy ne kerüljenek a vakok hátrányos helyzetbe. Ezzel az előírással a kisfiúk szabadságát korlátozzuk, miközben a kislányok szabadságát nem tudjuk kiterjeszteni. Ezért ez az előírás ésszerűtlen és korlátolt.

Másik példa a szexizmusra, hogy a meztelen női testet, mint árut használják a reklámokban arra a célra, hogy valamit eladjanak. Van egy termék, aminek semmi köze sem a szexhez, sem a nőhöz, sem a meztelenséghez, mégis rátesznek egy meztelen nőt azért, hogy könnyebben lehessen eladni. A reklámpar azonban haszonban gondolkodik, ismeri a férfi természetét, aki, ha lát egy jó nőt a csomagoláson, akkor is megveszi azt, ha esetleg a termékre nincs is szüksége. Sőt a nő is hajlamosabb megvenni, azért mert összehasonlítja magát, és azt gondolja, hogy ha ezt fogyasztja, akkor ő is olyan lesz, mint az a nő, ott a csomagoláson. Ezek a fajta reklámok, eléggé gusztustalan módon, az emberek zsigeri ösztöneit használják fel arra, hogy befolyásolják a vásárlási szokásait. De nem az a megoldás, hogy akkor innentől betiltjuk ezeket, mert ez szexizmus.

A nők szeretnek szépek lenni. A genderizmus szerint azért, mert ezt sulykolja beléjük a szépségipar, valamint a férfiak elvárásai, amelynek megpróbálnak megfelelni. Szerintem nem így van. **Vegyük észre, hogy a biológiaiilag determinált nemi szerepek mellett van egy evolúciósan meghatározott nemi szerep is. Ez utóbbi nem társadalmi-szociális képződmény, ilyen értelemben nem kiiktatható.** Arról van szó, hogy a férfi azért keres nőies nőt, mert evolúciósan azt a kódot hordozza, hogy az ilyen nő jó anyja lesz az utódoknak. Azért keres szép nőt, mert az jobban felkelti a vágyát, miáltal az utódok nemzése biztosabban megtörténik. Ezzel szemben a nő azért keres férfias férfit, mert az az evolúciós kódja, hogy az ilyen férfi megvédi őt, és az utódait, továbbá a szép nőbe evolúciósan kódolt, hogy női praktikák alkalmazásával a férfiak elcsábításával foglalatoskodik inkább, helyett, hogy atomfizikus akarna lenni. És ez az a pont, ahol a genderizmus megbukik. A megszámlálhatatlan többség ugyanis nem ezt akarja megélni. A genderizmusnak azt kellene alapelveként szem előtt tartania, ha nem akar ellehetetlenülni, hogy **mindkét nem szabadságát kiterjessze az evolúciós-biológiai határokig, hogy élhessenek a szabadsággal, akik szeretnének.**

A női emancipáció valóban olyan helyzetet eredményezett, hogy a nők számára lehetőség nyílik mind a női, mind a férfi nemi identitás megélésére társadalmi-szociális értelemben, és ez mindkét nemben szerepzavarhoz vezetethet. Ennek a szerepzavarnak a megoldása azonban nem az izmusok követésével fog megoldódni. A megoldás a tudatosság és az empátia növelése. A tudatosság alatt azt értem, hogy

a nő, aki mindkét szerepet szeretné megélni, képes legyen tudatosan szerepet váltani. Ha a munkahelyén „férfi”, akkor hazaérve legyen „nő” társadalmi-szociális értelemben. A család mindenképpen az evolúciós szerepjáték színhelye, egyelőre még senki sem talált ki jobbat. Ha a családot, mint alapegységet (férfi, nő, gyermekek) meg szeretnénk tartani, akkor vállalnunk kell a „hagyományos” női szerepkört. Persze lehet másképp is élni, de nem lehet kötelezővé tenni a társadalom egészére.

Az empátia alatt pedig nem csak azt értem, hogy a nőnek képessé kell válnia arra, hogy a férfi helyzetébe képzelje magát, hanem egyfajta viselkedéskultúrát. Miért a nőnek? **Azért, mert a nő neveli (nemesíti) a gyermeket és a férfit, a nőtől lesz kifinomultabb, igényesebb a társadalom, az élet, a szex, minden, amiért élni érdemes.** A viselkedéskultúra pedig azt jelenti, tudjuk mikor, hogyan kell öltözködni és viselkedni (nem rakjuk ki magunkat sem alul sem felül, ha pl. vizsgáznunk megyünk, de megtehetjük ugyanezt, ha bulizni megyünk). Azt jelenti, hogy kifejlesztünk magunkban egy pozitív értelemben vett női öntudatot. Tudjuk, mit akarunk, kivel, mikor, és ha nem akarjuk, akkor képesek vagyunk egyértelmű jelét adni a szándékunknak.

Amikor Indiában jártam, fontosnak tartottam, hogy az öltözködéssel kifejezzem a kultúra iránti tiszteletemet. Nem vettem fel szárit, mert nem vagyok hindu, de hosszú szoknyába öltöztem, és sálát tekertem a fejemre, így léptem be a szent helyekre. Még így is, hogy noha már ötven éves voltam, sóvárgó pillantást vetettek rám a sokkal fiatalabb férfiak (otthon a kutya se nézett meg). Szembesülnöm kellett azzal, hogy milyen vonzó számukra egy fehér nő. Viselkedésem azonban tiszteletet parancsoló és távolságtartó volt. Egy nő tud úgy nézni, hogy a férfinak azt mondja, helyedre! (Baj, ha a férjére néz így, akkor elbúcsúzhat tőle...) Aki tisztább, az az erősebb, az ő gondolta fog beteljesülni.

Előadódhat azonban olyan helyzet, amikor egyértelmű a fizikai erőfölény. Ilyenkor célszerűtlen ellenállni, hagyni kell, hogy történjen, ami történik. A kisebb ellenállás, kisebb fizikai sérülést eredményez, amiből könnyebb lesz felépülni is. Fontos, hogy a nő tudatosítsa magában, hogy ő nem azonos a testével, bármi, ami a testével történik, azt csak a test szenved el. Ezért bármi történt veled, állj fel, és rezzenéstelen arccal menj tovább. A lélek rendületlen, és örök, a

lelket nem lehet megalázni, megbecsteleníteni, és Te lélek vagy. Te elfogadod magad, mint tökéletes szellem, akinek hordozója a test, ami ki van téve a mulandóságnak, betegségnek és halálnak. Ápold ezt a testet, becsüld meg, hogy sokáig, szívesen tartózkodhass benne. Ne okoskodj, a férfi úgyis okosabb... Hallgass az érzéseidre, az felülírja az ő okoskodását.

Ha így élsz, nem lesz szükséged genderizmusra, hogy elismerjenek és elfogadjanak.

3. ábra

Legjobb, ha hagyjuk, hogy a gyermek szabadon valósítsa meg önmagát a játéktevékenység során

A csodálat szerepe a partnerkapcsolatban

A nő olyan társra vágyik, akit csodálni képes. Legyen a férfinak valami olyan tulajdonsága, vagy képessége, ami számára csodálatra méltó, hogy felnézhessen rá. Ez a csodálatraméltó képesség vagy tulajdonság minden nő számára más és más lehet. Lehet csodálni azt is, ha valaki pl. jól ért a pénz megteremtéséhez, de azt is, ha kitűnően lovagol, vagy átlagon felül művelt. Valószínűleg ez az oka annak, hogy a fiatal nők szívesen létesítenek partnerkapcsolatot idősebb férfiakkal, mivel a korban hozzájuk illő férfiak 20-30 között többnyire még nem rendelkeznek csodálatra méltó képességekkel.

Ha ez a csodálat hosszú távon megmarad, akkor tartós partnerkapcsolat várható, mert a csodálat fenntartja a szerelmet a nőben a férfi iránt, mint érzelmi kötődést. A férfiak ugyanakkor imádják, ha a nő csodálattal veszi körül őket. Szinte fürödnek benne. Feloldja a

gátlásaikat, megszünteti a kisebbségi komplexusukat, a csodálat hatására szárnyalni kezdenek, és néha tényleg képesek lesznek megérinteni az eget.

A mai nők azért nem képesek csodálni a férfit, mert azt gondolják, hogy ezzel alárendelik magukat. Másfelől mit csodáljak rajta? – kérdezik. Nos, alapjában véve mindegy, csak legyen őszinte. Ha mást nem akkor azt, hogy a kis lábujja kisebb, mint a többi. Keresni kell benne valamit, amit csodálni lehet. A másik ok a csodálat hiányára, hogy ami csodálatra méltó volt az együtt járás során, az a csoda hamar el tud múlni az összeköltözést vagy a házasságkötést követően. A csodálatot eloszlatja a hétköznapi szürkesége. Kiderül, hogy ez a csodálatra méltó lény horkol, bőfög, bűdös a lába, orrunk alá szellent, egyszóval hús-vér ember, mint mindenki más. Amit eddig talán nem csinált előttünk, most zavartalanul teszi, hiszen pont az otthonában szeretné mindenki elengedni magát. Így a csoda szertefoszlik.

A férfi számára a nő szépsége, testének vonalai, szemének pillantása, mozgásának kecsessége, a hangjának csengése, lényének a bája a csodálat tárgya. Ritka az olyan férfi, akit egy nő bölcsessége vagy műveltsége ragad magával. Ez utóbbiakkal ugyan lehet csodálatot kivívni, de nem végződik partnerkapcsolatban. Mert a férfi számára a nő szerelmi játékszer, ékszer, amit be lehet fektetni az ágyba, és gyönyörködni lehet benne, amit magáévá lehet tenni, és birtoknak lehet tekinteni.

Ez az ősi evolúciós program, ami minden ember elméjében tudatosan vagy tudat alatt működik. Az élet azonban más, ennél sokkal összetettebb. A nők megunták a játékszer szerepét, vágynak minden olyan kvalitásra, ami eddig csak a férfi számára volt elérhető, és ezzel elveszítették a férfit. Már nem tudnak csodálni, hiszen ők is tudják mindazt, amit egy férfi tud, és nem tudnak csodálatraméltóak lenni, mert nem használják a női képességeiket, hiszen az élet egyéb területein férfi kvalitásokat vár el tőlük a társadalom. Egy munkahelyen kifejezetten hátrányos lehet, ha valaki, mint nő van jelen, és nem semlegesnemű figuraként.

Kétségtelen, hogy a női emancipáció a legfőbb oka a partnerkapcsolati válságnak, és a családok széthullásának is. De a női emancipációt nem lehet visszafordítani. Ez olyan lenne, mintha a múltban akarnánk élni a jelen helyett. Egyszerűen a nők léptek egy nagyot az

önmegvalósítás útján, miközben a férfiak szemlélete leragadt a múltban. A nőről, mint ideáról hiányos és korlátolt ismeretekkel rendelkeznek. Azt gondolják, hogy az IGAZI NŐ, a NŐI IDEA belefér az általuk felállított szűkre szabott keretek közé.

Hogy ez mennyire nem így van, arra bizonyíték a tíz kozmikus erő (Mahavidya). Az univerzum leghatalmasabb erői és energiái, mind női személyiségekhez kötöttek a tantra filozófiája szerint. És ezek a női személyiségek lefedik a teljességet a legrondábbtól a legszebbig, a legsötétebbtől a legfényesebbig, és a legerőszakosabbtól a legszelídebbig, ugyanúgy, mint ahogy ezt az anyagi létsíkon is megtapasztaljuk. A nő tehát, mint idea maga a teljesség, mint ahogy a férfi is, mint idea maga a teljesség. Ennek az ideaképnek vagyunk a leszűkített képviselői valamennyien.

4. ábra

A partnerkapcsolat egy közös tánc, a jin és jang harmóniája

„PRIDE” avagy a homoszexuálisok az égbe mennek?(bár úgy lenne...)

Lassan már meg sem lepődöm azon, ha az emberi ostobaságot piederstálra emelik, mellel ez korábbi korokban is így volt. Hiszem és vallom, hogy ez a világ, amit itt magunk köré formálunk, pontosan arra való, hogy bármit ki lehessen próbálni, tekintet nélkül arra, hogy van-e értelme vagy nincs, előre visz-e bennünket vagy hátramozdít. Ilyen értelemben teljesen jogos a jelmondat „No love is

illegál”. Persze, hogy semmilyen szerelem nem illegális, na de állította az ellenkezőjét valaki?

Annak ellenére, hogy világunkban bármit ki lehet próbálni, nem biztos, hogy szükséges. Akkor érzik szükségesnek az emberek, hogy kipróbáljanak egy helyzetet, ha nem értik a mögötte álló mozgatórugókat. Legelőször szögezzük le, hogy bárminek a merev elutasítása, vagy ellenkezőleg a hozzá való ragaszkodás, érzelmi kötődésre utaló jel. Vagyis mindenki, akiben a homoszexualitás vágyat, vagy elutasítást vált ki, annak dolga van vele. Belőlem nem vált ki elutasítást, mert tisztában vagyok vele, hogy a homoszexualitás minden emberben jelen levő elme-program (minta, sablon), csak nem mindenkinen aktív. Az aktiválódást nem genetikai tényezők határozzák meg, hanem spirituális élethelyzetek. Ha az ember képes megérteni a spirituális élethelyzetet, akkor a homoszexualitás elme-program is (más programokhoz hasonlóan) törlődik, mert jelentőségét veszíti.

Mivel érzékelem, hogy a társadalom képtelen helyén kezelni a homoszexualitás kérdését, kénytelen vagyok foglalkozni vele, hátha aki megérti, megspórol magának egy fölösleges kört. Milyen jogcímen osztom én az észet, vetődhet fel a jogos kérdés? Válasz: **1. Ismerem az előző életemet, amelyekben hol férfi voltam, hol nő, vagyis mindkét nemet megéltem. 2) Felismertem magamban a homoszexuális elme-programot és megszabadultam tőle (megértettem és töröltem anélkül, hogy fizikailag kipróbáltam volna). 3. Mind a női, mind a férfi archetípus aktív bennem, ami azt jelenti, hogy mind férfiként, mind nőként képes vagyok érzékelni és cselekedni, ha akarok, de ez semmilyen kényszercselekvésre nem ösztönöz.**

Magyarázatom megértéséhez tudni illik, hogy voltak előző életeink, és abban lezáratlan kapcsolataink. Továbbá a lélek szabadon választja meg a nemét, férfinak vagy nőnek születik, és a nemét életenként váltogathatja. Azt is tudni illik továbbá, hogy mindenkinen jelen van a női és a férfi ideakép (archetípus), aki nem más, mint ő maga, a saját személyiségének részei ezek. Életről életre dolgozik mindkét identitásának fejlesztésén úgy, hogy egyszer megéli a nőt, mint önmagát, és a férfit, mint tőle elkülönült lényt (partnert), majd szerepet cserélnek. A szerepcserék kettes, hármas vagy többszörös cserék formájában forgószínpadszerűen is folyhatnak.

Az identitászavar tehát abból fakadhat, hogy valaki fizikailag férfi (nő), de az elméjében az aktív archetípus lehet éppen ellenkező nemű. Ezzel kapcsolatban az a spirituális alapszabály, hogy mindig a fizikai (genetikai) nemet célszerű fizikai síkon megélni, mert a lélek ezt a testet választotta. Az elmében aktív archetípus mindig azt a célt szolgálja, hogy viszonyítási alapot szolgáltatson. Ha férfi vagyok és elmében is férfi (alapeset), akkor az a feladat, hogy a férfi személyiséget az elmebeli férfihez (idea) fejlesszem tovább. Ha férfi vagyok és elmében nő, akkor az a feladat, hogy az elmebeli nőt keressem társnak, és önmagam férfi mivoltát az elmebeli nőhöz viszonyítva éljem meg. A homoszexualitás tehát azért is identitászavar, mert noha a partnerek azonos neműek, a szerepeiket a kapcsolatban mégis férfi és női szerepekre osztják. Vagyis valójában nem is homoszexuálisok a partnerkapcsolati szerepjátékot illetően. Akkor meg mi értelme van? Az eddigiek alapján megállapíthatjuk: **1. A homoszexualitás diszharmonia a test és a szellem között, amit a személyiség azért nem tud feloldani, mert nem érti saját személyiségnek összetettségét, vagyis a lényege az önismereti hiányosság.**

Az előző életeinkről való tudatlanság fontos összetevője a homoszexualitásnak, mert a személy, aki nem tud az előző életeiről, most Jánosba szerelmes, akit egy előző életben történetesen Mariskának hívtak, és közöttük túlzott érzelmi ragaszkodás alakult ki. Az előző életből származó túlzott érzelmi kötődés lehet partnerkapcsolati eredetű, vagy szülő-gyermek viszony is. Előfordulhat, hogy valaki előző életben a gyermekünk volt, és rajongásig szerettük, most pedig azonos nemű felnőttként találunk rá. Ilyen esetben az elme az előző életbeli szülői rajongást szerelemnek fordítja le nekünk, és ekként életi meg velünk. Ezekben az esetekben a helyzetből adódó feladat az érzelmi kötődés elszakítása, hiszen ezért születtek a partnerek azonos neműnek, hogy képesek legyenek egymástól megválni, és mást is megtanulni elfogadni, illetve egymást érzelmi kötődések nélkül szeretni. Következő megállapításunk: **2. A homoszexualitás egyik fő motivációja előző életekről való tudatlanság.**

Egy további motiváció elemzése a teljesség igénye nélkül. Előfordulhat az, hogy valaki az ellenkező neművel képtelen orgazmusra, egy azonos neművel pedig igen. Ebben az esetben ő homoszexuálisnak ismeri fel magát, és a helyzetet úgy magyarázza magának, hogy az orgazmus képtelenség oka, az ő homoszexualitása. A valóságban

azonban a homoszexualitás ebben az esetben nem ok, hanem következmény. **3. Ilyenkor az ellenkező nemmel kapcsolatos mély gyűlölet állhat a háttérben.**

Lehetséges, hogy az egyén már sok-sok élet óta hordozza a problémáját, és sok egymásra rakódott meg nem értett helyzet összegződik. Az előző esetnek egy folyománya, amikor az egyén számára maga az orgazmus a meg nem értés tárgya. Az orgazmust az emberek a nemi tevékenységhez kapcsolják, többnyire azért, mert ennek során képesek megélni, ha egyáltalán sikerül. Pedig az orgazmus elválasztható a nemi tevékenységtől. Az orgazmus (definíció): egy olyan jelenség az emberi (állati) testben, amelynek során több ezer idegsejt egyidejűleg kerül izgalmi állapotba (ingerületbe), és ez az ingerület a gerincvelőben felfelé haladva egyidejűleg sül ki úgy, hogy képes elérni az agy egy meghatározott pontját, ahol öröm hormonok keletkeznek. A lényeg, hogy több ezer idegsejtre van szükség egy jól körülhatárolt területen, és ezeknek egyidejűleg kell kisülniük, mert csak akkor érik el az agyat. Hol van jelen több ezer idegsejt kis helyen, hogy egyidejűleg ingerületbe jöjjön? Válasz: a) nemi szervek, b) végbél, c) száj. Kicsi az esély, hogy a térdem simogatásával orgazmusom legyen, de nem kizárt! Vagyis az orgazmus központja az agyban van, és a periféria csak asszisztál ehhez. Az orgazmus jelenségének kiindulópontja a periférián áthelyezhető bárhová, legkönnyebben a nemi szervek helyett a végbélre. Ha tehát a nemi szervek idegsejtjeinek ingerületbe hozatala bármilyen okból blokkolt (ellenkező nem iránti gyűlölet, vallási dogmák, nemi erőszak, mindezek lehetnek előző életbeliek stb.), akkor az orgazmus jelenség kiindulópontja a végbélre helyeződhet át és az egyén önmagát homoszexuálisnak azonosítja. Következtetésünk: **4. A homoszexualitás oka az orgazmus lényegének meg nem értése.**

Aki képes az elme szabályozására és ismeri az agyi orgazmus központot, az pusztán az agy megfelelő területére való koncentráció által képes a nemi szervektől független „orgazmust” önmagán előidézni. Amire azonban mindenki képes, hogy megtanuljon egy olyan mértékű összpontosítást, hogy képes legyen az orgazmust megélni, ott ahol annak az evolúciós fejlődés helyett adott. Természetesen lehetőség van visszalépni az evolúcióban a madarak szintjére is, amelyek a kloákán keresztül intéznek mindent, az ürítést, a tojásrakást, és

a szexet is, hiszen szabad akaratából mindenki azt él meg, amit akar. Emberi létformában sem kötelező megszületni, lehet választani!

Írásomban csak néhány fontos információt szerettem volna olvasóimmal megosztani. Minden eset egyedi megoldásokat igényel, mert a helyzet mögött álló elme-programokat kell feltárni. Sajnos a homoszexuálisok nem mennek az égbe, legyenek bármennyire is hívők, vagy vallásosak. Az égbemenetel ugyanis attól függ, hogy ki mennyire volt képes saját elme-programjait felismerni, és azok fölé emelkedni. Ilyen értemben a homoszexualitás fölösleges kör az életeink folyamatában, mert nem a gyöker okok megszüntetéséhez, hanem a problémák háritásához, és további karma felhalmozáshoz vezet.

5. ábra

Csupán büszkeségből nem érdemes fölösleges kört futni a létkörforgásban

Adjatok, adjatok, amit Isten adott?

A téma az utcán hever, csak észre kell venni és le kell hajolni érte. Egy ilyen témát szolgáltatott nekem a napokban egy segítségkérés, amit az UKTM facebook oldalára helyezett el ismeretlen személy. A bejegyzésben anyagi támogatást kértek egy gyermekeit egyedül nevelő rokkant asszonynak. A bejegyzésre válaszoltam, de ebben az írásomban most bővebben kifejtem az álláspontomat a kérdésről.

A bejegyzésre adott válaszom:

„T. Cím! Az Univerzális Krisztustudatosság Mozgalom (UKTM) nem karitatív szervezet, vagyonnal nem rendelkezik, pénzt nem

mozgat. Amint az oldalunkon található bemutatkozásban közöltük: 'Az UKTM egy szellemi és életmód mozgalom azok számára, akik önmaguk megismerését, a belső utat választják spirituális életfeladatként.' Az UKTM szellemisége értelmében a sanyarú sors az előző életek karmikus adósságaival magyarázható. Az öntudatlan emberek szenvedésük árán tanulnak, míg a tudatosak olyanná teremtik a sorsukat, amilyen tudatosságot képviselnek. Ez a gondolkodásmód nem tesz lehetővé semmilyen hárítási mechanizmust, amelynek értelmében egy adott személy másokra háríthatná a felelősséget saját keserves sorsáért. Ez teljes egészében összhangban van Jézus hiteles tanításával, más kérdés, hogy az emberek általában nincsenek ennek tudatában. Mindazonáltal, a szenvedő emberekkel való együttérzésünk okán ingyenesen szolgáltatást biztosítunk az érdeklődőknek, amely a lélekszolgálat során történik. Ez életmód tanácsadást és imával történő gyógyítást foglal magában."

A kifejtés:

A segítségkérőt nyilván az UKTM nevében szereplő 'Krisztus-tudatosság' motiválta arra, hogy a bejegyzését nálam is elhelyezze azon sztereotípia alapján, hogy a keresztény hívő emberek érzelmeire hatva, bennük lelkiismeret furdalást kiváltva általában elérhető, hogy adakozzanak, és ha mégsem, akkor álszentnek bélyegezhetők. Ebből kiindulva tanulmányozzuk először azt a személyt, akire hivatkoznak, vagyis hogyan is működött az adományozás Jézus idejében. Ismertetésemet az ó- és újszövetségi szentírásra alapozom, bárki utána nézhet az állításaimnak.

Jézus idejében a zsidóknál a szociális háló a következőképpen működött. Az első szülött felnőtt fiú volt köteles gondoskodni az idős, beteg szülőkről, míg meg nem haltak, a szülők halála esetén saját kiskorú testvéreiről, míg azok fel nem nőttek. Az első szülött-ségi jog, tehát komoly kötelezettségekkel járt. A nő, ha férjhez ment, akkor a továbbiakban a férfi családjához tartozott, a férje gondoskodott róla, ha pedig a férfi meghalt, akkor az első szülött fiú. Ha a nőnek nem volt felnőtt fiú gyermeke, akkor a férjének a legközelebbi férfi rokonához fordulhatott, aki, kérés esetén, nem utasíthatta vissza, vagyis a szokásjog alapján nőül kellett vennie (pl. Ruth így ment hozzá Boázhoz). Akik ebből a körből kiestek, és már nem voltak munkaképesek, azok kalásztépéssel segíthettek magukon. Az aratást

követően a száron maradt gabonát és a szétszóródott szemeket összeszedhették a szegények. Jézus tanítványai is szedtek kalászt szombatnapon, lett is belőle megbotráncolás a zsidók között! Na, nem a kalásztépés miatt, hanem azért, mert szombaton csinálták. Aki még kalásztépésre sem volt képes fizikailag, az koldulással tartotta fenn magát, ami rendszerint a templomok előtt zajlott, és a gazdagabb zsidók alamizsnával segítették őket. Jézus maga sohasem osztott alamizsnát. Ingyen gyógyított, és az ezért kapott adományokat a tanítványai gyűjtötték össze. Ebből a pénzből a tanítványok támogatták a koldulókat. Jézus maga többször is megvendégelte a szegényeket, akik őt követték. Miután a sokaság meghallgatta a tanítását, kenyeret és halat materializált nekik.

Ezek alapján számomra teljesen egyértelmű, hogy nekem mi a teendőm, ha valaki tölem adományt kér.

Először is a XXI. sz-ban Mo-on létezik államilag finanszírozott szociális háló. Én bérből és fizetésből élő, dolgozó ember vagyok, és a jövedelmem kb. felét adom az államnak különböző járulékok és adó címén, ami a szociális háló fenntartása is fordítódik. 35 éve fizetem az egészségbiztosítási járulékot, közben összesen kétszer vettem igénybe az egészségügyi szolgáltatást (mikor szültem). A különbözet nyugodtan felfogható adománynak.

Meggyőződése, hogy minden betegség egyetlen lényegi oka az Istentől való eltávolodás. Ezért tényleges gyógyulás is csak úgy történhet, ha a beteget Istenhez vezetjük vissza. Én Istenhez közeli életet élek, ezért nem vagyok beteg, másoknak is ezt javaslom, sőt minden hozzám forduló beteg gyógyulása is kizárólag az Isten felé való közeledésnek, és az ennek következtében megnyilvánuló isteni kegyelemnek köszönhető. Ezen kívül adom 1-2 %-ával, és időnként külön adományokkal is támogatok olyan karitatív szervezeteket, amelyekben megbízom, és amelyeknek a feladata, hogy a szegényeket segítse. Kizárólag bejegyzett, számlaszámmal rendelkező, és ezáltal elszámoltatható szervezeteket támogatok, akikről tudom, hogy nem a saját zsebükre dolgoznak, vagy ha ez kiderül, akkor előbb-utóbb esélyük van a lebukásra. Magánszemélyeket, bejegyzés nélküli fantom szervezeteket senkinek sem javaslok támogatni, mert ilyen esetekben ellenőrizhetetlen, és utolérhetetlen, hogy hova folyik a pénz.

Sokan bírálják a magyarországi szociális rendszert, amiatt, hogy sok rászoruló nem megfelelően támogat. De ha közelebbről megvizsgáljuk a kieső személyek helyzetét, akkor kiderül, hogy mindig lenne megoldás, csak nem azt keresik, hanem a könnyebbik utat, vagyis a kéregetést. Pedig itt is érvényes Jézus tanítása: „Keressétek előbb Istennek országát, és akkor minden megadatik néktek, amire szükségetek van.” Hogyan is kereshetné Isten országát pl. a két gyermekét egyedül nevelő rokkant asszony? Először is nem most derült ki, hogy a férje iszik, és a nő távollétében eltapcsolhatja a családi vagyont. Ilyen esetben vagy idejében el kell válni, vagy a gyermekek nevére kell íratni a vagyont, hogy ne tudja a végrehajtó elvinni. Ha viszont már megtörtént, akkor ne rángassa bele a saját és férje karmájába a gyerekeit, hogy ők is koldusok legyenek, hanem adja őket állami gondozásba, akkor el tudják végezni az iskolát, és esélyük lesz arra, hogy ne a szüleik sorsára jussanak. Ő pedig beköltözhetne hajléktalan szállóba, és a rokkantnyugdíjából saját magát fenn tudná tartani. Sőt beállhatna apácának, felajánlva a rokkantnyugdíját az őt befogadó közösségnek, és képességei szerint még hasznos tevékenységet is folytathatna a közösség vagy a társadalom részére. Persze ezek a megoldások nagyon nem tetszenének az asszonynak.

Gondoljunk bele, csak Budapesten kb. 20 ezer hajléktalan él, akiknek még albérletnyi fedél sem jut. Csak Somogyban 20 ezer lakatlan ház áll, aminek kihaltak a lakói és eladhatatlanok. Ha pl. szociális juttatás címén (ingyen bérlet) odaadnák ezeket a hajléktalanoknak egy induló vetőmag mennyiséggel, amivel el tudnák kezdeni a gazdálkodást a háztájiban, hány hajléktalan lenne hajlandó odaköltözni, krumplit ültetni, kapálni és várni, hogy kikeljen? Az a gyanúm, hogy nem sokan. Budapesten egy segédmunkás (ami hiánycikk!) nem hivatalosan 5-6 ezer forintot keres naponta. Egy koldus egy forgalmas kereszteződésben ennek kb. a felét megkapja. Akkor minek menne kapálni? Ez elég ahhoz, hogy ne haljon éhen, lakása pedig ennek a duplájából sem lesz, így inkább a társadalom alkotó, dolgozó tagjain való élőködést választja.

Pont nekem ne magyarázza senki, mit jelent a szegénység! Előző életemben koldus is voltam, aki az árokparton megfagyott, pedig bevonulhattam volna a szerzetesrendbe, hogy életemet Istennek szenteljem. Bizony lehet, hogy már nem kellett volna többet megszületnem, ha akkor megteszem... Jelen gyermekkoromat pedig olyan

szegénységben töltöttem, hogy éveken keresztül csak a háztájiban megtermelt élelem volt a család egyetlen táplálékforrása. Megtanultam a krumplit a lisztel és a zsírral számtalan olyan kombinációban összekeverni, hogy a kapott ételek a változatosság látszatát keltsék, és még jól is lehessen lakni velük. Mégsem jutott eszünkbe koldulni vagy adományok után kuncsorogni. Dolgoztunk keményen, és túléltek. Aki nem törekszik minden erejével arra, hogy kikapaszkodjon a koldus létből, bizony, az legközelebb is koldusként fog megszületni, de van annál még lejjebb.

Hozzám tehát senki ne forduljon további adományért, mert én nem tartozom senkinek semmivel, én már minden tartozásomat megfizettem. Minden vagyonom az Istené, tőle kérjétek, hátha ad belőle nektek. Ha pedig elérem a jézusi szintet, és szert teszek a materializálás képességére, akkor én is meghívom majd a szegényeket egy kis materializált halra, kenyérre, esetleg borra változtatott vízre, de csak miután végighallgatták a tanításomat. Először az ige, utána a kaja, mert Jézus is így csinálta. Ő már csak tudja, hogy aki nem fejlődik, annak nem nyílik ki a Mennys ország kapuja.

A ByeAlex jelenség

ByeAlex énekes, akit egyik évben a nemzetközi dalversenyre küldtünk, úgy pottyant be a magyar köztudatba, mint Saint-Exupéri kis hercege a Földre. Jövetelének oka, hogy az emberek egyre kevésbé szeretnek felnőtt meséket olvasni, így dalokkal kell őket tanítani. A kis herceg azonban álruhát öltött, és egy törpe formájában jelent meg, hogy nehezebb legyen felismerni. A '*Kedvesem*' (ByeAlex benevezett dala) nem szerelmi történet. A dal arról szól, hogy a törpék világában minden másképp működik. A törpék kedvesei a méhecskék, zöld hátú bogárcák, pillangók. A dal azoknak a lelkét érintette meg, akik vágnak a gyermeki egyszerűsége, tisztaságra. Valójában mindenki lelkében ott él ez a vágy, de sok ember lelkét befedte a 21. sz. kulturmocsksa.

ByeAlex, mint a népmesékben a legkisebb királyfi, álruhában elindult világgá, hogy szerencsét próbáljon. Tudta, hogy nem nyer, mégis győztesen távozik, mert övé lesz az erkölcsi győzelem, ami abból származik, hogy önmagát adta a világnak. Az egész dal egy

felszólítás, ami sokunk nevében hangzott el. Elegünk van a celeb-világ álszent, hamis csillogásából, és másra vágyunk. Arra, ami Saint-Exupéri kis hercegéből sugárzik, ami ByeAlex dalán is átüt, ami a népmesék legkisebb királyfiának fő erénye, ami a lelkünk mélyében él, az őszinteségre, nyitottságra, szeretetre.

Sok kis herceget (hercegnőt) kívánok ennek az országnak! Kívánnom, hogy ne érintse meg és sározza be őket a földi világ szennye. Maradjanak kapcsolatban önmaguk legtisztább lényegével, mert ha ez a kapcsolat megszűnik, akkor elillan a varázs, és elveszítjük őket. Én, mint valamennyi álruhás kis herceg(nő) anyukája, titokban vigyázok rájuk, hogy sokáig maradhassanak közöttünk, mert „Akit átitat a Törvény, nem hat reá az örvény.” A Törvény (tao) mindannyiunk lelkébe vésett abszolút igazság. Bye Bye Alex!

Egy himalájai expedíció tanulságai

Lassan elcsitultak, azok az érzelmi hullámok, amelyeket egy tragikus kimenetelű Himalája expedíció vert fel Magyarországot távának langyos állóvizén, és amelynek során két helymászó meghalt. Sokan sokféle szempontból elemezték már az eseményeket, engedjék meg nekem is hozzátenni a magamét, ahogy hozzám illik, spirituális-filozófiai aspektusból.

A materialista ember, ha elért egy bizonyos tudatossági szintet, elkezd keresni a nagybetűs ÉLET értelmét. Már nem találja ezt meg az evésben, ivásban, szeretkezésben, gyermeknevelésben, hanem magasabb cél után kutat. Ez a keresés – kinek-kinek a képességei szerint – különleges fizikai, vagy szellemi teljesítmény felmutatása felé irányul. A sportolók pl. egy világcsúcsot akarnak megdönteni, a tudósok egyedülálló tudományos felfedezésre vágyanak, a művészek örökkévalót szeretnének alkotni. Természetes emberi törekvés ez, hiszen már a fáraók is úgy akarták elérni a halhatatlanságot, hogy piramisokat emeltek saját emlékezetükre. Azokban a kultúrkörökben, ahol az emberek nem hisznek a lélek halhatatlanságában, arra törek-szenek, hogy a nevük fennmaradjon. Úgy gondolják, ha valami egyedülálló teljesítményt visznek véghez, akkor ezzel adnak valamit a világnak, és cserébe az egymást követő generációk megőrzik az emléküket. Természetesen nem juthat mindenkinek királyi, államfői,

tudományos, művészi, sportolói stb. szerepkör, ezért aztán az egyszerűbb emberek számára megszületett a Guinness rekordok könyve, ahová mondjuk 400 db palacsinta elfogyasztásával is be lehet kerülni.

Az ÉLET értelmének keresése az emberi elme legmagasabb szintű tevékenységéhez tartozik. Azoknak az embereknek a sajátja, akik nagyon finom elmeműködéseket dolgoztak ki, de még nem képesek megszabadulni az elme korlátaitól. Így kifejlesztenek magukban egy olyan elme programot, amely által vezérelve valóban létrejöhet az egyedülálló teljesítmény. Ha pl. van a Földön 12 db 8000 m fölötti hegycsúcs, akkor mindet meg kell mászni, mert csak akkor lesz elégedett az elme, hiszen akkor hajtotta végre a programot. Az elme program, pontosan olyan, mint egy számítógépes program, merev, nem tudja magát sem módosítani, sem leállítani. Minél gyakrabban használja az ember ezt az önmaga számára megírt elme programot, annál inkább az élete részévé lesz, és nem tud róla lemondani, fanatizmussá válik. Lehet, hogy már senki sem vár el több különleges teljesítményt, mert az illető már bőven eleget tett ahhoz, hogy a neve fennmaradjon, de a program még tovább űzi, hajtja, mert a célt teljesíteni kell, hiszen egyszer élünk, nem igaz?

Különösen érdekessé válik ennek a kérdésnek az elemzése, ha egy másik kultúra szemszögéből is megvizsgáljuk. A tibeti serpák természetesen hisznek a reinkarnációban, és számukra tökéletlenül minden külföldi, aki az életét kockáztatva, hírnévre vágyva mássza a hegyeket. A hegyek az istenek lakhelyei, akiket tisztelni kell, és az ember azért menjen fel a hegyre, hogy kapcsolatot létesítsen velük, ha kérni akar valamit, vagy köszönetet akar mondani valamiért. Így ők nem is másznak hegyet önszántukból, vagy ha tízszer megmásszák, se fontos számukra, hogy a nevüket feljegyezze valaki. Élni persze kell, ezért ellenszolgáltatásért ők is tudnak mászni, sőt teljesítményük esetenként rendkívülibb, mint a jegyzett mászóké, na de ez senkit sem érdekel, hiszen nem őket szponzorálják.

A hegymászó tehát a csúcs felé tartva saját elméjének a csapdájába esik, ha nem tud kilépni a klisékből, és nem tudja módosítani az őt vezérlő elme programot. Persze most lehet azzal jönni, hogy az agyi oxigén hiány, a szomjúság, kimerültség stb. nem teszi lehetővé a hibátlan elmeműködést. A jogát gyakorlók azonban már régóta tudják, hogy az elme kikapcsolása vezet a legbölcsebb gondolatokhoz,

feltéve, ha valakiben a magasabb szintű tudatosság kifejlesztésre került. Amikor ugyanis az elme nem tud működni, akkor ez a magasabb tudatosság átveszi az irányítást. Ez egyben a probléma megoldását is jelenthetné, nevezetesen, senki se menjen magashegyi expedícióra előrehaladott jóga gyakorlatok nélkül, mert az megmentheti az életét. Másfelől viszont a jóga gyakorlatok hatására az egész hegymászás értelmét veszítheti. Egyes jógagyakorlatok elvégzése ugyanis jelenthet akkora kihívást, mint a Himalája megmászása.

Felvetődhet a kérdés, hogy a magas szinten gyakorolt jógafolyamat nem egy ugyanolyan a kondicionált állapotot hoz-e létre, mint a hegymászás, azzal a különbséggel, hogy egy másik elme programot állít be, amely azt a téveszmét hozza létre a gyakorlóban miszerint meg fog világosodni, önmegvalósítottá válik, ami a legtökéletesebb életcél a jóga irodalom szerint. Tapasztalataim alapján kijelenthetem, hogy nem így van. A jógagyakorlatok valóban kikapcsolják, kitakarítják a kényszeres elme programokat, és az illető szabaddá válik ezekről. Ettől még mászhat hegyet, vagy cselekedhet bármit szabad akaratából és teljes felelősséggel mindazért, amit tesz, de már nem az elme által vezérelve, nem egy kényszer hatása alatt, hanem teljes tudatában saját lelki eredetének.

6. ábra

Van, aki a lelki magasságok meghódítására törekszik

A szexmániás úszónő esete „kicsibácsival”

A szexmániás úszónő esete, akit gyermeklányként saját masszőre molesztált előbb-utóbb feledésbe merül, hiszen mindig lesznek újabb és újabb ügyek, amelyek tanmesék az emberiség tanítása céljából.

Elemzésem sem a tények feltárását célozza, hanem az emberi természet mélyebb megismerését. Ebből a szempontból a tények másodlagosak, talán sosem fognak kiderülni. A lényeg mindig az, hogy a történetben szereplőket és a külső szemlélőket mire tanítja az eset.

A külvilág mindig (görbe) tükör a számunkra, amelyben felismerhetjük egy-egy tulajdonságunkat, és ennek elemzése útján közelebb kerülhetünk önmagunk megismeréséhez. Ilyen értelemben, a történetben szereplők, mint a színészek a moziban, csak bemutatnak számunkra egy jelenetet, amelyre mi aszerint reagálunk, amilyen a saját személyiségünk. Reagálhatunk szájalommal, sajnálattal, együttérzéssel, közömbösséggel vagy ítélettel. A reakciónk minket minősít. Ha pl. ítélettel reagálunk, akkor mögötte háritás van. Az ítélezés azt jelenti, elhatároljuk magunkat a másiktól, aki ezt tette. Valójában azonban az Egységben nem létezik elhatárolódás, ha elhatárolódunk, akkor a tudatalattinkban nem ismerünk fel egy részt, hanem még mélyebbre nyomjuk, vagyis nagyon is dolgunk van a történetekkel. A megoldás tehát nem az ítélezés, hanem a megértés. A megértés nem azonos a helyesléssel. Csak megértés által fejlődhetünk, és embertársainkat is csak az őket érintő megértés által tudjuk a magasabb tudatosság irányába vezetni.

Az életünk eseményei mindig úgy rendeződnek körénk, hogy a személyiségünkben meglevő hibákat, hiányosságokat, sérüléseket feltárják. Ha valakit gyermekkorában szexuálisan zaklatnak, akkor ennek hátterében sérült vagy hiányos apaminta húzódik meg. A gyermek számára az apa a védelem megtestesítője. Ebből a szempontból a legfontosabb az első hét év. Ha bármely okból az apa nem tölti be ezt a szerepet, akkor a gyermek személyiségében (asztráltestében) egy sérülés, hiány keletkezik. Olyan ez, mint egy seb. A továbbiakban a sérült gyermek és a külvilág kölcsönhatása úgy fog zajlani, hogy a gyermek úgy éli meg, mintha mindenki ebbe a sebbe nyúlna bele. Ő azonban nem érti, miért történik ez. Kétségbeesetten próbál az apa helyett egy idősebb férfit találni, akiben megkapaszkodhat (pl. egy edző), de sorozatosan csalódik, hiszen minden férfi csak azt fogja számára felmutatni, ami belőle hiányzik.

A gyermek felnő, és az apa minta hiányosságai a férfi minta hiányosságaiként jelennek meg a továbbiakban. Egészen addig juthat ez a probléma, hogy nem lesz férfi minta, amit vagy a szexuális szerep-

tól való teljes elzárkózással, vagy épp ellenkezőleg a szexuális partnerek gátlástan váltogatásával kompenzálhat a személy.

Esetünkben az úszónő tényleg bajban volt. Lelki sérüléseit botránykönyv formájában kiáltotta világgá, amivel azonban nemcsak a saját, hanem minden hasonló helyzetben levő sérült felnőtt nő problémájára hívta fel a figyelmet. Az apa minta hiányosságainak kialakulásához az is elég, ha az apa nem törődik a gyermekkel a kritikus korszakban, pl. mert elfoglalt, nincs jelen a családnak, vagy autoritatikus, uralkodó személyiség, aki félelmet generál a gyermekben, amit az anya nem tud ellensúlyozni. A helyzet konkrét ismerete kellene ennek felderítéséhez. A sérült személyiség fejlődése a továbbiakban abba az irányba vezet, hogy nem tud családot alapítani, vagy tartós partnerkapcsolatot létrehozni, nem lesz gyermeke, vagy ha igen, akkor saját sérült mintáját adja tovább neki. Így adódik át generációról generációra a lelki sérülés, míg nem kap észbe valaki, hogy ezt meg is lehet oldani, fel lehet dolgozni.

Az ilyen jellegű mély lelki sérülések többnyire az előző életekből fakadnak, és a jelenlegi élet csak ismétli a korábbi helyzetet. Még nem fejeződött be a második világháborút követő időszak áldozatainak inkarnálódása, ezért sok jóra nem számíthatunk. Komoly lelki sérülésekkel fognak gyermekek megszületni olyan családokba, ahol ezeket a lelki sérüléseket más formában, de ismét elszenvedik majd. Nekünk az (is) a dolgunk, hogy felhívjuk a figyelmet arra, hogyan lehet ezeket a sérüléseket feldolgozni, és ezek továbbörökítését megakadályozni. Ez nem genetikai szinten történik, tehát személyiségfejlődéssel megoldható.

Az elkövető oldalát is szeretném röviden érinteni. Abban a felfogásban, amely szerint én szemlélem a világot, az elkövetőnek az a feladata, hogy felhívja a figyelmünket egy hiányosságra, hibára, sérülésre, ami bennünk van. Ez nem menti fel őt semmilyen következmény alól! Ismétlem, nem ítélni akarunk, hanem megérteni! Minél kisebb önismerettel rendelkezik az elkövető, annál inkább működésbe lépnek benne a háritási mechanizmusok: ő ilyet nem tett. Nem arról van szó, hogy hazudik, hanem arról, hogy valóban nem emlékszik. Ugyanis az elme a számára teljesen elfogadhatatlan viselkedés mintát olyan mélyre számúzi a tudatból, hogy legfeljebb hipnózisterápiával lenne felszínre hozható. Úgy fog meghalni, hogy mindvégig hisz saját ártatlanságában. Hogy őt mi vezette pedofiliára

külön elemzést igényelne. Az vesse rá az első követ a férfiak közül, aki nem esne kísértésbe, amikor gyönyörű, fiatal női testeket masszíroz nap, mint nap. Ítélet nélkül tudomásul kell vennünk, hogy a férfinak ilyen a természete. Vannak férfiak, akik pedofilok, és vannak férfiak, akikről még nem derült ki, hogy pedofilok, mert nem kerültek helyzetbe. Személyes tapasztalatom alapján a lányok kb. ötven százalékának vannak pedofil élményei serdülőkorából, amelyet az apja, testvére, közeli rokona, tanára, edzője stb. követett el rajta. Gyakorlatilag azok a lányok ússzák meg, akik vagy gyengén fejlettek, vagy csúnyácskák.

Ez nem jelenti azt, hogy ezzel együtt kell élnünk! Nekünk, nőknek tudomásul kell vennünk, hogy ilyen a férfi természete. Az anyáknak meg kell tanítani a lányokat arra, hogyan lehet elkerülni a szexuális zaklatást. Ezzel szemben az anya hogyan reagál? Nem akar róla tudomást venni. Egyrészt nem akarja észrevenni, hogy lassan felnőtt lesz a lánya, és a teste jobban vonzza a férfiakat, mint az anyjáié. Másrészt hárít! Hiszen, ha nem ezt tenné, akkor neki is szembe kellene néznie azzal, hogy ez vele is megtörtént. Ha nem tud róla, azért nem emlékszik, mert bezárta a tudatalattiba. Mindaz, ami a lányával történik, az az ő anyai mintája. Amit az anya nem dolgozott fel, a lánya megkapja, mint feladatot, hogy segítsenek egymásnak megérteni. Ha ez nem történik meg, akkor a szenvedés folytatódik.

Legkésebb a halál után szembe kell néznünk minden tudatalatti-ba zárt információval. Ez az igazi pokol! Mert a személy ismét átéli mindazt, amit életében nem dolgozott fel, és úgy éli meg mindazt, amit másokkal tett, mintha vele történne. Ez önbüntetésnek vagy Isten büntetésének tűnik, de valójában az Univerzális Törvények működéséből fakad. Ennek elkerülésére nincs mód. Ez nem hitrendszer kérdése. Vannak törvényszerűségek, amelyeket sem a materialista tudományok, sem a vallások nem tártak fel az emberek előtt, mert nem lehet, mint ahogy az óvodásnak sem lehet megtanítani az egyetemi tananyagot. Aki éretté válik rá, az keresni fogja a valódi Tudáshoz vezető utat.

Mostantól legyen a célunk a körülöttünk zajló események és szereplők mélyebb megértése, ezáltal önmagunk és mások tudatosságának emelése! Csak rajtunk múlik, hogy ezt tesszük-e. Ha igen, akkor egész biztosan sokkal jobban fogjuk magunkat érezni a világban és mások is a mi környezetünkben.

Az „István a király” rockopera feldolgozásának tanulságai

Magyarországon lassan hozzászokunk, hogy mindenből úgy lesz, ha nincs ügyünk, csinálunk, és jó alaposan megrágniuk azt a gumicsontot, amit a média elénk dobott. Először jelzem, hogy a darab feldolgozásait TV-ben láttam elejétől végéig. Nem tartom ugyanis etikusnak, hogy olyasmiről nyilvánítsak véleményt, amit meg sem néztem.

Számomra a darab zenéje és szövege mindig is átütő erejű volt és maradt. Ez egy zseniális alkotás, ami számunkra magyarok számára az, hiszen a népzenei elemekre épülő zenei motívumok a mi kultúránk részét képezik, csakúgy, mint a rendkívüli kifejező erővel bíró magyar nyelv, amit csak azok tudnak igazán értékelni, akik a magyaron kívül más nyelveket is jól ismernek. A darab művészi értéke mindig is feledtetni tudta velem magát a prezentációt, vagyis azt a formát, amibe öltöztetni próbálják az alkotást. A tánckar és a kórus munkája, a tömegjelenetek ereje pedig feledteti azt, hogy a szóló énekesek nem igazán tudtak énekelni (tisztelet a kivételnek) sem most, sem a korábbi kivitelezésben.

Ezek után szóljunk egy pár szót egy nagy vihart kevert feldolgozásról. A rendező arra törekedett, hogy a mondanivalót aktualizálja, és ennek érdekében nem kosztümös előadást akart. Jelezni kívánom, hogy ez nem sikerült. Ha egy darabot korhű jelmezekben adnak elő, akkor az kosztümös, de a darab akkor is kosztümös marad, ha a szereplők egy részét SS egyenruhába öltöztetik, mint a szóban forgó verzióban. A kosztümözés mesterkéltségét tehát nem sikerült elkerülni.

Nézzük meg a darab mondanivalójának aktualizálását. Ahhoz, hogy ezt értsük, először tisztában kell lenni azzal, hogy mi magának az eredeti műnek a mondanivalója. A rockopera szerzői szándék szerinti mondanivalója tisztán és világosan rajzolódott ki a régi és a jelenlegi előadásban is. Valószínűleg azért, mert a zeneszerzők tudták, mit akarják kifejezni. Egy nemzeti kultúra beágyazása egy töle idegen kulturális környezetbe, és egy nemzet nagyobb egységbe való integrálása mindenképpen problémákat vet fel, és kompromisszumokkal jár, akár az oroszok, akár a németek képezik az idegen kulturális környezetet. Az idegen kultúra képviselői a támogatásuk fejében kompromisszumokat, garanciákat követelnek, amit az ország

vezetője kénytelen megadni még a saját népének az érdekeivel szemben is. Ez így volt a múltban, így van a jelenben és valószínűleg a jövőben sem lesz másként.

Ha a szülőnek vannak gyermekei, akkor a szülő a támogatása, és a családhoz való tartozás fejében elvárja a gyermekeitől, hogy a család szokásrendje szerint viselkedjenek, pl. meghatározott időben asztalhoz ülve, felöltözve, késsel-villával egyék meg a rántott csirkét. (Van ahol ez nem így van, de akkor ott más szokáshoz kell alkalmazkodni.) Ha a gyermeknek ez nem tetszik, akkor felnőtt korba érve, önmagát finanszírozva, elhagyhatja a szülői házat, és maga teremtheti meg a rántott csirke elfogyasztásának számára megfelelő feltételeit. Ha erre nem képes, akkor marad a kommunikáció, vagy másképpen a konfliktus tárgyalásos rendezési módja, amelyben a gyermek kifejtheti, hogy ő éppen most nagyon éhes, és nézzék el neki, hogy alsógatyában, kézzel-lábbal esik neki a rántott csirkének.

Az eredeti üzenet további része, hogy a mindenkori vezető, aki kénytelen szembe fordulni a nép rövidtávú érdekeivel, a nemzet hosszú távú fennmaradása érdekében, léhűtők hadára kénytelen támaszkodni, akiknek pénzt, vagyont, pozíciót kell osztogatnia a támogatás fejében. Ezt egyetlen vezető sem tudta eddig elkerülni Istvántól, Mátyáson keresztül, Kádáron át a jelenkorig, sem itt, sem külföldön. Vágyálom az ideális demokrácia, messziről jött ember (Amerika) meg azt mond, amit akar, nem tudjuk ellenőrizni.

A darab ezen a letisztult üzenetére tevődött rá a botránydarab rendezőjének személyes érdekeiből és vágyaiból fakadó zavaros üzenete. Az egyik üzenet annak sulykolása volt, hogy unjuk a politikát! Ezzel az embereket a politikától való elfordulásra ösztönzi. Mindamellett, hogy az emberek valóban unják a politikát, mert nem róluk szól, hanem a belső osztozkodásról, ez az üzenet azért nem jön át, mert önellentmondásra vezet. Mit csinál az ember, ha unja a politikát? Nem foglalkozik vele, hanem más tevékenység után néz. Ezt teszi a magyar ember is. A rendezőnek is azt kellett volna tenni, hogy elmerül a művészetben, és akkor hiteles tudott volna maradni. Ő azonban csak úgy tesz, mintha unná a politikát, de közben nagyon is ott szeretne lenni a húsosfazék közelében.

Az üzenet másik része, hogy az aktuális miniszterelnöknek inkább az európai integrációt kellene forszírozni, nem pedig szabadságharcot hirdetni külföld ellen, és diktatórikus elemeket bevinni a

belpolitikai életbe. A rendező ennek az üzenetnek az átadását akarta elérni a darab aktualizálásával. Egy ilyen üzenet átadása csak akkor valósítható meg, ha a közönség a darab szereplőinek helyébe a napi politika aktuális szereplőit be tudja helyettesíteni. A rendező úgy gondolta, hogy a magyar ember Koppány helyére majd a miniszterelnököt helyettesíti be, és ezáltal belátja, hogy a szabadságharc esélytelen. István helyébe pedig az európai integrációt akaró ellenzéki vezetőt kellett volna behelyettesítenie a magyarnak. És itt jön a probléma, hogy nem volt kit! Egyetlen ellenzéki személyiséget sem talált a magyar, akit sikeresen azonosíthatott volna Istvánnal. Így minden magyar, jobb híján, a miniszterelnököt helyettesítette István helyébe, ez pedig zavarossá és értelmezhetetlenné tette a rendezői szándék szerinti üzenetet. Így a rendező tudtán és akaratan kívül a jelenlegi miniszterelnök helyzetének mélyebb megértését helyezte bele az emberek tudatába.

Ezt hívják bumeráng effektusnak.

Egy meg nem értett zseni naplójából

Izgalmas önismereti módszer, hogy időnként áthelyezzük magunkat egy másik ember nézőpontjába. Sok felismerésre tehetünk így szert. Ahhoz, hogy ezt tisztán végre tudjuk hajtani, a teljes elfogadás és ítéletmentesség állapotában kell állnunk. Ezt az ars poeticát valaki helyett én irtam meg. Ha bárki valós személyre ismerne belőle, az csupán a nem létező „véletlen” műve. Javaslom a módszer gyakorlását azok számára, akiknek sok bajuk van másokkal. Ha nem sikerülne a másik fél megértése, akkor szívesen állok rendelkezésre az önismereti tréningjeimen, ahol a módszer elsajátítható.

A napló:

„1. Azért születtem ebbe az országba, hogy megmentsem, egyben tartsam és felemeljem azt...”

Legutóbb, amikor vezető államférfi voltam, még királyság volt az államforma. Most azonban demokráciát kell játszanom. Demokrácia azonban nincs, és soha nem is volt, legfeljebb illiberális formában. Miért nem létezik valódi demokrácia? Azért, mert ahhoz

az állampolgároknak felelős döntéshozatali képességgel kellene rendelkezni, és ez hiányzik. A nevükben demokráciákat egy szűk elit tagjai irányítják (és irányították mindig), akik a médiák felhasználásával, az érzelmeiken keresztül befolyásolják a népet, és érik el a saját akarataikat. Mivel királyságot nem áll szándékomban létrehozni, én is csak ez előbbi tudom cselekedni.

2. Tisztában vagyok vele, hogy megosztó személyiség vagyok, aki sok ellenséggel rendelkezik. Rólam azonban lepereregnek az ellenséges érzelmek, mivel engem nem az érzelmek irányítanak, kizárólag a higgadt, logikai szükségszerűség. Ebben a fordított világban az emberek hazugnak bélyegeznek, amikor igazat szólok, és igaznak vélnék, amikor hazudok. Éppen ezért nem is izgatom magam túlzottan azon, hogy igazat mondjak. Mindenkinek annyi jár az igazságból, amennyit el tud viselni. Mindig aszerint nyilatkozom, ahogyan azt az országom hosszú távú érdekei megkívánják.

3. Őszinte támogatóim, akik átlátják terveimet, gyakorlatilag nincsenek. Ha nem akarok beleőrülni a felelősségbe és a magányba, mint anno Széchenyi, társakat kell találnom a munkámhoz. Nem foglalkozom azzal, hogy ki, miért támogat, hiszen mindenki az érdekeiből kiindulva fog csatlakozni hozzám. Ez akkor is így lenne, ha pont az ellenkezőjét csinálnám, mint amit megvalósítok. Az emberek már csak ilyenek. Mátyás királynak sem volt más lehetősége. A híveit megjutalmazta azzal, amit az ellenségeitől elvett, a népnek tett néhány gesztust, mégis ő vált az igazságos király szimbólumává. Ennyit változik az emberek véleménye ötszáz év alatt. Bárki, aki gyorsabban akar haladni a koránál, annak mindig több-kevesebb erőszakot kell elkövetnie a haladás akadályozóival. Ez mindig így volt a világtörténelemben. Szerencsére nem kell fizikai erőszakhoz nyúlnom, megelégszem az erőteljes nyomásgyakorlással, és a jogi eszközök által nyújtott kiskapukkal. Aki érdekből támogat, előbb-utóbb lebukik majd. Ahogy én sem számíthatok a lojalitásukra, úgy ők sem számíthatnak az enyémre. Ezt úgy hívják a sakkban, hogy gyalogáldozat.

4. Létre kell hoznom egy hazai burzsoáziát, hogy kevésbé legyünk kiszolgáltatva a külföldi nagytőkének. Ezt úgy tudom csak

élni, hogy a pénzeszközöket a híveim kezében összpontosítom. Tisztában vagyok vele, hogy nem felelnek meg – sem intelligenciában, sem elkötelezettségben – az elvárásaimnak, de egyelőre ilyen emberek vesznek körül. A cél, hogy a pénz minél nagyobb része az országban maradjon. Idővel az alkalmatlanok kiesnek, elszegényednek, lebuknak majd, és az újabb generáció már egyre inkább a rátermettségével fogja kiérdemelni a gazdagságot. Hasonló folyamatok zajlottak minden fejlett országban az eredeti tőkefelhalmozás idején az elmúlt századokban, persze erre ők már nem emlékeznek, és most rám tekintve, nem ismernek régi önmagukra, és demagóg módomban, engem hibáztatnak. Pedig én mindent tőlük tanultam, őket mintázom.

5. Felemelek egy községet, ahol minden infrastruktúra jelen lesz, amire szüksége lehet az embereknek. Lesz stadion, kisvasút, és még sorolhatnám. Mintának teremtem ezt az embereknek. Aki követi, elérheti ugyanezeket, de az irigyek, nem értenek. Azzal vádolnak, hogy a saját álmaimat hajszolom. Igen. Mindenkinek ezt a példát szeretném felmutatni, kövesd az álmaidat, és tarts ki mellettük. Ha elég kitartó vagy neked is sikerülni fog! Mindenkinek a saját környezetét kell felemelnie, hol kezdhetném máshol, mint ahol születtem? Először gondozd a házádat, majd az utcádat, majd a faludat (városodat), aztán a megyédet (kerületedet), majd az országodat, és csak utána foglalkozz a világgal. Ha mindenki ezt tenné, akkor az egész Föld Paradicsommá válhatna. Amíg másokat hibáztatunk saját nyomorúságunkért, addig nem jutunk ki belőle.

6. Ki kellett találnom valamit az országnak, amiben megélheti az egységet. Ezt a fociban véltem megtalálni. Mellékes, hogy a focit én is szeretem, tőlem bármi lehetett volna ez. Esélytelen lenne egységet teremteni a levelibékák szexuális életét tanulmányozó kutatások támogatásával. Valami olyan kellett, amit mindenki megért, amit a többség szeret és követ, ami által levezethetők az indulatok. Inkább tomboljon a tömeg a focimeccsen, mint otthon verje a feleségét. A stadionok nem csak a focimeccsek megrendezését szolgálhatnák. Lehetne benne rendezni színházi előadást vagy komolyzenei koncertet is, na de erre mekkora az igény? Lehetnének közösségi összejövetelek színhelyei, vagy kirakodóvásárok helyszínei, hová mindenki kiviszi a portékáját, hogy egymással csereberéljenek az emberek. Én

megteremtem a feltételeket az építéshez, de fantáziát nem adhatok mindenkinek, hogy képes legyen élettel megtölteni az építményeket. Ez az ország túl sokáig volt elnyomva fizikailag és mentálisan is. Kiölték belőlünk a kezdeményezőkézséget, a teremtőképességet. Vissza szeretném adni az embereknek a szabadságukat, de a szabadság addig nem adható vissza, míg nem tudnak különbséget tenni a szabadság és a szabadosság között. A szabadság nem azt jelenti, hogy mindent szabad, hanem azt szabad, ami a céljainkhoz közelebb visz, és amivel nem korlátozzuk mások szabadságát. Jelenleg korlátokat kell felállítanom a népem számára a szabadság megélésében, mert látom, hogy zsákutcában viszi őket a liberális szabadosság. A liberális szabadosság egyenlő a nemzeti öngyilkossággal.

7. Rengeteg pénzt pumpáltam a gazdaságba, sportba, oktatásba, egészségügybe... Látom azonban, hogy a pénz a köztes csatornákon eltűnik, és nem éri el a rendeltetési helyét. Olyan ez, mint amikor a kiegészítő füvet locsolni kezdjük, a gyomnövények erőszakosabbak, és gyorsabban nőnek, mint a pázsit. Hosszabb idő kell, gondosabb ápolás, a gyomok állandó irtása, amíg a pázsit megerősödik. Sok-sok kéz kellene, amely kiirtja a gyomokat. A sportba fektetett pénz miatt sokan bírálják, pedig olyan egyszerű ez, mint az egyszerűség. A sport az, ami a leghamarabb visszahozhatja a befektetett pénzt. Ami visszajön, abból lehet majd támogatni a többit. Az egészségügy, jelen formájában, betegségügy, amelyben mindenki abban volt érdekelt, hogy minél tovább maradjon beteg. Ez egyenes út az államcsőd felé. Olyan feltételeket kellett teremteni, amelyben az emberek kénytelenek felismerni, hogy akkor járnak legjobban, ha mindent megtesznek a betegség elkerülése érdekében. A színvonalas oktatás rengetegbe kerül, és növeli az agyleszívást az országból. A szegény magyar nép pénzén folyamatosan kiképezzük a fejlett országok értelmiségi elitjét. Nekünk nem a fejlett országok számára kell kiképeznünk a magyart, hanem saját országunk számára. Ide pedig most szakképzett munkáskéz kell. Lassan külföldön is ebből lesz a legnagyobb hiány, és akkor meglátja majd mindenki, hogy helyesen döntöttem. Aki tanulni akar, azt senki és semmi sem akadályozhatja meg abban, hogy tanuljon. Jó példa erre Lomonoszov, aki írástudatlan szülőktől származott, autodidakta módon képezte magát, majd 17 évesen gyalog vágott neki az orosz hómezőknek, hogy továbbtanulhasson.

Így lett belőle, viszontagságos életút után, korának legnagyobb orosz fizikusa, kémikusa, nyelvésze, költője, filozófusa, aki 26 nyelvet ismert. Jó példa van bőven, nem az élőködő, tunya, munkakerülő alkoholisták mintáját kell követni. Aki tudni akar, tegyen erőfeszítést érte.

8. Én hitem és legjobb tudásom szerint, teljes elkötelezettséggel a hazámért cselekszem, büszke vagyok arra, hogy magyar vagyok. Csak az utókor lehet a bírám.”

7. ábra

Azért születtem ebbe az országba, hogy megmentsem, egyben tartsam és felemeljem azt...

A 2016-os foci EB tanulságai a spirituális önismeret szemszögéből

Minden, ami velünk történik, minden szintre kiterjedő hatással bír. A spirituális önismeret átfogja ezeket a szinteket, és együttesen elemzi.

Aminek a foci EB-n szemtanúi voltunk egy kollektív teremtés. Egy bizonyos technikai színvonalat és rutinosságot elérve a csapatok győzelmét vagy vereségét már az határozza meg, hogy melyik fél tudja magáról elhinni, hogy képes lesz a győzelemre. Ebből a szempontból meghatározó jelentősége volt Dárdainak és Storcknak,

akik Németországban élve más mintákat építettek magukba, mint az itthoni edzők, akik a több évtizedes magyar átok alatt dolgoztak. Utóbbiakkal lehetetlen lett volna nyerni, mert nem hittek a győzelemben. Hiába ugyanaz a csapat, sőt még a felkészülés is lehetett volna hasonló, mégis a teremő erő hiánya miatt kilátástalan lett volna a küzdelem. Ugyanez mutatkozott meg abban, hogy az EB előtti esélylatolgatás során az ötven fölöttiek voltak azok, akik nem bíztak a kijutásban sem.

Nézzük meg ez után azt, hogy kiből áll a szurkoló sereg, akik minden városba követik a csapatot? Egytől egyik 30 alatti kigyúrt fiatalok, akik már nem hordozzák a szüleik reménytelenség mintáit, mert már egy más korban születtek. A kemény szurkoló mag hatása az itthoniakra is átragadt, és szinte egy emberként drukkolt és ünnepelt minden magyar. Így jött létre az a kollektív magyar siker, amelyhez a szurkolótábor hozzájárulása felbecsülhetetlen. Amikor egy emberként mindenki elkezd hinni abban, hogy valami lehetséges, és kitart emellett az álláspontja mellett, akkor az megvalósul. A különböző csapatok közötti különbségek pontosan ebben a hitre alapozott teremő erőben nyilvánulnak meg.

Vannak persze magyar szkeptikusok is, akiknek nem tetszett ez a siker. Olyanok, akik megkísérelték elrontani a jó hangulatot, akik megpróbálták elbagatellizálni a teljesítményt, és éket verni, az eddig oly ritkán megvalósuló, országos összefogás közé. Őket vajon mi zavarta? A magyar csapat teljesítményét két szempontból lehet értékelni. Az egyik, hogy magukhoz képest milyenek, a másik, hogy a többiekhez képest hogyan szerepelnek. Mindkét szempontból túteljesítettek. Abszolút értelemben vett teljesítmény nem létezik, csupán fikció, ezért nem is érdemes róla értelkezni. A fanyalgók, azok, akiknek általában semmi sem jó, és semmi sem úgy jó, ahogy megvalósul. Ők azok, akiknek akkor sem lenne jó, ha minden pont az ellenkezője lenne, mert nekik lételemük az, hogy mások önbizalmát megpróbálják letörni. A legfőbb motivációjuk a félelem. Miután ők maguk sikeretlenek, ne legyen sikeres más sem, mert ha igen, akkor kiderülhet, hogy saját maguk felelősek a sikertelenségükért, és nem lehet tovább az ősi magyar átokra hárítani az egyhelyben topogást. Minden politikai mellékzönge, amit a sportba belekevernek, csak a hárítási mechanizmusuk része.

A foci kapcsán is, mint minden másban, mindenki önmagát alakítja. Elkezdődik a mutogatás, hogy ki volt a hibás egy tizenegyesért. Hiába, még kísért a múlt. A játékvezető úgy ítélte, ahogy az ő pozíciójából látszott. Nem tudta máshonnan nézni, csak ahol éppen volt. Miért olyan nehéz ezt elfogadni? Miért kell minden mögött részrehajlást, elfogultságot keresni? Aki hibázott, legfőképpen abban hibázott, hogy nem tudta megőrizni az elfogulatlanságát, erőt vettek rajta az érzelmek, félelmek, kizökkent saját belső hitéből. De csak egy pillanatra történt ez meg a magyar csapattal, és ez előremutató jelenség. A múlt elmúlt, lépünk tovább, maradunk a jelen pillanatban, mert csak akkor tudjuk megélni a jelent.

Miért a foci kapcsán fogott össze az ország és miért korszakalkotó ez az eredmény? Bár más területen vannak kimagasló sportolóink, fontos szempont, hogy itt csapat teljesítményről van szó. Nincsenek kimagasló játékosok a csapatban, de képesek voltak összehangoltan játszani. Ez az, amire Storck megtanította őket. Nekünk, magyaroknak, mindig is ez volt a gyenge pontunk. Képesek vagyunk kiemelkedő egyéni teljesítményre, de a csapatjáték nem tartozott az erényeink közé. Másfelől a csapatjátékok között a foci az, amelynek a szabályait a legtöbben ismerik, kicsi gyerekkortól fiúk-lányok együtt rúgják a labdát a játszótéren, tehát tíz millió focista országa vagyunk. A jelentősége pedig pontosan abban keresendő, hogy mintaként szolgálhat számunkra az összefogás és a csapatjáték fontosságának felismeréséhez. Ami tehát a fociban most létrejönni látszott, az bármely más területen megvalósulhat.

És ez a lényeg! Bármely más területen megvalósulhat! Akár még a politikában is. Akinek a szándékai tisztábbak, és aki kitart a szándékai mellett, az fogja elérni a célját. A múlt képviselőivel azonban ez nem megy, ők már kifutóban vannak, leírták magukat. Még egy darabig ácsingóznak majd a hatalom után, de aztán végképp feladni kényszerülnek. Minden kor elkerülhetetlenül kitermeli a maga vezető elitjét. Aki figyelmesen jár-kezel a világban, az előremutató szándékok mögé áll, hogy azokat támogassa. Ez a mi hazánk, senki sem fogja helyettünk fölemelni. A fiatalság még csak most tanulja azt, hogy nincs számára lehetetlen! Hajrá magyarok!

8. ábra

A foci lehetőség a kollektív teremtés gyakorlására

A poloska

A hétköznapi élethelyzeteken keresztül győződhetünk meg leginkább arról, hogy szemléletünket mennyire hatotta át a spirituális tudatosság. Sokszor jelentős a különbség, ha az ember hétköznapi tudatossággal (elme-tudat) és spirituális tudatossággal reagál le egy eseményt. A hétköznapi tudatosság egy ösztönös beidegződést indít el, amelynek elemzését követően az ember eljuthat egy spirituális felismeréshez. Ha sikerül, akkor az valódi boldogságélménnyel és felszabadulással jár.

Zöldövezetben lakom és imádom a növényeket. A teraszom tele van virágokkal, amelyek egy része a szobámban teletel át. Persze a virágokat a mezei poloskák is kedvelik, mert ők is szeretnek nektárt nyalogatni. Amikor jön a tél, a poloskák igyekeznek behúzódní a meleg szobába, hogy ők is ott teleteljenek át. A poloskákat nem kedvelem annyira, mint a virágokat, ezért ha észreveszem őket, igyekszem kitenni a szűrűket a hideg téli éjszakába. Milyen kegyetlen is vagyok! De ez az élet rendje, a poloskák sorsa, hogy megküzdjenek a fennmaradásért.

Azon az éjszakán éppen azon meditáltam, hogyan is működik a teremtés. Hogyan vagyunk képesek tudatlanságból megteremteni azt, amit nem igazán szeretnénk, és hogyan lehetne teljesen tudatossá tenni mindazt, ami velünk történik. Elvileg persze tudom, a gyakorlat viszont nem mindig hozza meg a kívánt eredményt. Már az álm és

az ébrenlét határán mozogtam, abban a boldog szendergésben, hogy majd az éjszaka meghozza a hiányzó felismerést, amikor megérintette az arcomat valami... Na, nem angyal, de kár! Ösztönösen odakaptam a kezemmel, és már meg is történt a baj. Egy mezei poloska leköpött bűdös, undorító nedvével.

Hogy az a! Persze azonnal felébredtem és kirohantam a fürdőszobába, hogy letakarítsam magamról a bűzt. Borsózott a hátam az undortól, és magától a gondolattól, hogy ez pont most, pont velem történik. Ugyanolyan kiszolgáltatottságot éreztem, mintha erőszakot követtek volna el rajtam, vagy levizelnek, leöntenek fekáliával, vagy beszennyeznek valami más undorító dologgal. És mindezt egy rohadt, bűdös, gusztustalan rovar. És ráadásul ez a meditációs szobámban történik, ahol minden kifinomultam tiszta. Hiszen pont azért költöttem át oda aludni, hogy tudjam, itt védve vagyok minden mocsoktól, kivéve persze azt, ami belőlem származik...

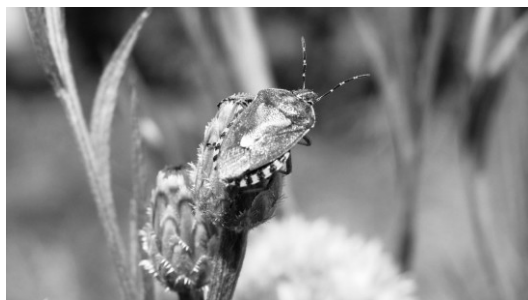
A szobámba visszatérve még percekig kerestem azt a dögöt, hogy bosszút álljak rajta. Felforgattam az ágyamat, mert a hideg kirázott a gondolattól, hogy esetleg oda bújt el. Sehol sem találtam. Kinyitottam az erkélyajtót, hogy kiszellőztessem a bűzt. Ott állok negligsében, rohadt hideg van, rég elmúlt éjfél, közben azon töprengek, hogy költözzem-e át ma éjszakára egy másik ágyba, mert elviselhetetlen számomra a gondolat, hogy a poloska éjszaka ismét támad. Nem fogok tudni nyugodtam aludni emiatt. Vagy húzzam át az ágyneműt, hiszen az is beszennyeződhetett.

Végül győzött a józanész, valamint a lustaság. Tiszta vicc az egész! Csak nem fogok megfutamodni egy rovartól? Jól néznénk ki, hogy egy poloska kiüldözhet a szobámból és az ágyamból... Kicsit kiszellőztettem az ágyneműt. Még mindig bűdös... Megfordítottam a lában felé, hogy ne érezzem. Áthúzzam, ne húzzam? Francba az egészet! Nem halok meg tőle. Miközben ezen vajúdtam, újra és újra felmerült a gondolat: miért kellett ennek megtörténnie, és miért pont most? Ez a poloska már hónapok óta itt telelhetett a szobámban, és békésen szundikált egy eldugott zugban. Min is gondolkoztam, mielőtt az esemény megtörtént? Az öntudatlan teremtesen...

Igen! Megvan! Az álom és ébrenlét határán hirtelen jött a felismerés: a levendula! Nem tudtam megállni, hogy ne fetrengjek a röhögéstől, amikor összeállt a kép.

Karácsonyra kaptam egy adag levendula olajat, amivel nem igazán tudtam mit kezdeni. Aztán kitaláltam, hogy készítek belőle magamnak egy levendulás éjszakai arckrémeket. Fölraktam, és lefeküdtem. Honnan tudhattam volna, hogy a levendula illat vonzza a mezei poloskát? Továbbá annak sem voltam tudatában, hogy mezei poloska szendereg a szobámban. Olyan intenzív levendula illatot árasztottam, hogy szegényke felébredt téli álmából, mert azt hitte itt a tavasz. Valójában csak nyalogatni akarta a levendula nektárját, mivel megéhezett a tél folyamán. Felfoghatnám az egészet úgy is, mint egy virág, amely a rovarokkal pusztiszkodik, nem pedig úgy, mint egy megesett lány, akivel tisztátalan dolog történt. A poloska csak azért választott ki bűzös folyadékot, mert megijesztettem, amikor a kezemmel hadonásztam. Stressz helyzetbe került, és ilyenkor az ösztönei a támadással szembeni védekezésre készítetik. Ő pedig így védekezik a potenciális támadó ellen.

Megértettem. Azért van öntudatlan teremtés, mert nem tudunk mindig minden szempontot tekintetbe venni. Azért van öntudatlan teremtés, mert főleg magunkra figyelünk, nem vesszük számításba a körülöttünk lélegző természetet. Azért van öntudatlan teremtés, mert így jutunk olyan megtapasztalások birtokába, amelyekre tudatosan talán sosem vállalkoznánk. Ugyanakkor minden megtapasztalásunk bővíti az ismereteinket mind a külső, mind a belső világunkról.

9. ábra

Minden megtapasztalásunk bővíti az ismereteinket mind a külső, mind a belső világunkról.

Egy jógini és a magyar egészségügy

A hozzám közelállók tudják, hogy inkább tekintem magamat jógininek, mint bármi másnak, emiatt gyakran szembesülnöm kell azzal, mekkora távolság választja el a szemléletemet a hétköznapi gondolkodástól. A napokban lejárt a jogosítványom érvényessége, következésképpen el kellett mennem az orvoshoz vezetői alkalmassági vizsgálatra. Mivel nincs saját sofőröm, és a férjem is alkalmanként inkább velem viteti magát, mint fordítva, ezért jogszi kell, nincs más megoldás.

Gondoltam, hogy este hét és nyolc között éppen jó lesz, addigra végzek a munkámmal, és a nyugdíjasok is már aludni tértek. Legutóbb éppen öt éve voltam a háziorvosi rendelőben ugyanezen ügyben, így azt nem kalkuláltam be, hogy közben a rendelőintézet elköltözött. Szerencsére nem messzire, és a második ember már meg is tudta mondani, hogy hova. Így aztán 20 perccel nyolc előtt beestem a rendelésre. Pár ember lézengett, gondoltam menni fog ez. Az asszisztensnő már csak a testén keresztül akart beengedni, de megmakacsoltam magam, és nem riadtam vissza egy kis nyomásgyakorlástól. Persze a külső nyomásgyakorlás a belső nyomást is megemeli, de gondoltam, várakozás közben a jógalégzés majd megoldja. Erre azonban nem volt idő, az asszisztensnő azonnal behívott, és vérnyomásméréssel kezdte. Nem gondoltam volna, hogy így felment bennem a pumpa...

Az adategyeztetés közben túlestünk az első rácsodálkozásokon, hogy ön milyen rég járt itt, és azóta nem volt beteg stb. majd kérte az egy évnél nem régebbi leleteimet. Nem voltak. Elmondtam, hogy minden rendben van, mire megnyugodott. Közben a többi beteggel végzett a doktornő, én következtem. Reméltem, hogy az utolsó tíz percben nem fog sokat vizsgálgódní, mert aki keres, az talál, és az orvosok ilyen szempontból egész ügyesek. Rögtön nekem szegezte a kérdést, hogy mikor voltam – elkezdte sorolni – milyen vizsgálatokon, szerencsére számba adta a választ, hogy ezeken ugyebár évente kötelező (?) részt venni. Természetesen, ezek teljesen rendben vannak, mondtam. Hogyan is magyarázhatnám el, hogy nem a rizikófaktorral rendelkező célcsoportba tartozom. Nőgyógyászati lag pl. azok a rizikófaktorosok, akik a) félrelépnek, b) nem lépnek félre, de unják a férjüket, és c) nincs kivel félrelépniük. Az ezeken kívüli esetek

elenyészőek. Lapoztunk, jött a következő oldal az adatlapon. Mikor vett részt ezeken – sorolta egy oldalon keresztül – a kétévente ajánlott vizsgálatokon? Na, ekkor mélyen a szemébe nézve közöltem, hogy ezeken a vizsgálatokon nem áll szándékomban részt venni. – De akkor mit írok én ide? – kérdezte tanácstalanul, majd felcsillanó a szemmel a következőket írta a számítógépbe: „A beteg negligálja a vizsgálatokat, mert jelenleg tünetmentes.”

Szerencsére ekkorra már visszanyertem a humorérzékemet, és elfojtott kuncogással nyugtáztam a megoldását. Az ember bekerülve a magyar egészségügybe, csak beteg lehet, ezen kívül lehet még gyógyult beteg és tünetmentes beteg, egészségesnek lenni kizárt. Na, de hogyan is nézne ki, ha az szerepelne az adatlapon diagnózisként: egészséges. Fából vaskarika. Hogyan magyarázhatnám el neki a szóteremtő erejét? Hogy ezzel a titulussal a legtöbb páciens betetonozzák a betegségébe. A tíz percnél, amit rám tudott szánni, 90%-a adminisztráció volt, és csak a maradék a vizsgálat. Megkaptam a pecsétetes papírt: „alkalmas”, és egy beutalót laborvizsgálatra. Megtehetném, hogy ezt is negligálom, de nem szeretnék visszaélni a bizalmával, az emberi kapcsolatok a bizalomra épülnek. Ha ez sincs, a társadalom elkezd szétesni. Amúgy végtelenül rendes nő, segítőkész, kedves, de filozófiailag reménytelen. A szemléletünk alapján világok választanak el bennünket. Esély sincs arra, hogy megértse ebben az életben, hogy a jogafilozófiának és a joggyakorlatoknak köszönhetően, számomra betegség nem létezik, csak helytelen elme-gondolat van, ami betegséget indukálhat, de ha kijavítjuk, akkor a tünetek ki sem fejlődnek, mert nincs rájuk szükség.

Na, az első felvonással megvolnánk, húzok hazafelé. Az autó azonban meg se akar nyikkanni az indításra.

– Hová sietsz? – kérdezi a lélek.

– Nézd, én tudom, hogy neked semmi sem sürgős, mert te időtlen vagy. Nekem azonban időben kell feladatokat elvégezni. Különbösen is te azért jöttél ide, hogy megtanuld, hogyan működik az anyagi világ. Tőled mikor lenne jogsim, ha nem is érdekel az egész? – válaszolta az elme.

– Ez igaz. – mondta csendesen a lélek, és elhallgatott.

Nem lakom messze, de tele vagyok csomaggal. Mégiscsak jó, ha az embernek van egy társa. Felhívtam a férjemet, hogy jöjjön értem. Átcuccoltunk a másik kocsiba, mert a csomagtartót sem lehetett

bezárni, nem működött a központi zár, és otthagytuk az autót a rendelő előtt. Vak sötét volt, legyen ez már a következő nap feladata. Másnap kiderült, hogy csak a kontaktus lazult meg az aksin.

Bármilyen helyzet, ahol nem volt meg a teljes összhang a lélek és az elme között, utólag feldolgozást kíván, hogy az ember mélyebb megértés birtokába jusson, és helyreállítsa az összhangot.

A feldolgozás: Egy feladathoz kiüresített, decentralizált elmével, szándék és cél nélkül is hozzá lehet állni, de mivel a többi embernek biztos lesz célja és szándéka, ezért ilyen esetekben az ő akaratuk fog teljesülni. Ekkor hagyjuk, hogy történjenek a dolgok. Az asszisztensnő elküldött volna, mert ő már haza vágyott. Nekem vissza kellett volna menni egy másik időpontban. A legközelebbi délutáni rendelés idejében más tervem volt. A jövő héten már lejárt jogsíval vezetnék, amivel áthágnám a világi törvényt, aminek anyagi vonzata is van. Délelőtt a betegek járnak, akiknek nem kell munkába menni, nem úgy nekem. Egy másik megoldás, hogy az elmét a célra fókuszáljuk. Ezt tettem a fenti esetben. Minél erőteljesebb a fókuszálás, annál nagyobb a siker (vagy a bukás) lehetősége, mivel a fókuszálás mindig azzal jár, hogy elhanyagoljuk azt, ami kívül esik a fókuszponton. Ez az elhanyagolás eredményezi a karmikus visszahatást. Jelen esetben, nem néztem pontosan utána a címnek, mert azt hittem tudom, keresztülvágtam egy téren toronyiránt, hogy gyorsabban odaérjek, és egy bukánón szétrázódott a kontaktus. Mindez persze elkerülhető lett volna, ha nem sietek...

Hogyan lehetne ebben a világban karma mentesen élni? Nem mindig lehet. Ha nem sikerül, akkor abba az irányba célszerű haladni, hogy a legkisebb visszahatást hozzuk létre. Vagy negligálok a vizsgálatokat, vagy elvégeztetem, de akkor negligálok a munkaidőt. Ez a világ így van felépítve. Ha teljesen karma mentesen szeretnénk élni, akkor nem marad más, mint a kivonulás a társadalomból. Akkor viszont nem tudunk sem hatni, sem tapasztalni. Szóval adott a lélek, amely a spirituális fejlődésünkért felelős. A világi feladatok végrehajtója, kivitelezője azonban az elme. Azért beszélünk elmeszabályozásról, nem pedig annak leépítéséről. Sose hanyagoljuk el azt, hogy elménket egyre kifinomultabbá tegyük. Csak a kifinomult elme szellemíthető át, itatható át teljesen a lélekkel. Ha arra törekszünk, hogy egységben végezzék a dolgukat, akkor egyre tökéletesebb megoldá-

sokat találunk a feladatainkra, és összhangban maradunk – ha a világgal nem is mindig – de legalább a Kozmikus Törvényekkel.

Miért pusztultak ki a dinoszauruszok avagy intelligensebb-e az ember a dinóknál?

Világszerte sok ezek kutató keresi a magyarázatot a dinók hirtelen kipusztulására. Ezzel összefüggésben számos elmélet született, bizonyítani azonban egyiket sem sikerült, és valószínűleg nem is fog. Ha egy tudományos kutató alkot bizonyíthatatlan elméletet egy probléma magyarázatára, akkor azt úgy hívják, hogy munkahipotézis, ha viszont egy átlagember, akkor áltudomány. Most én is egy elmélettel állok elő, a kategorizálását viszont az olvasóra bízom.

Kezdetben csak növényevő dinoszauruszok léteztek, és mivel nagytestű, falánk állatok voltak, hatalmas területeken legelték le a fűvet és a fák leveleit. A lepusztított területről továbbvonultak, a letarolt növényzetnek pedig több évre volt szüksége ahhoz, hogy ismét regenerálódjon. Eleinte elegendő zöld terület állt rendelkezésre, ezért a dinók nagyon elszaporodtak, természetes ellenségük nem lévén. Ahogy fogyni kezdett a zöld terület a dinócsordák között harc indult el az élelemért. Egy idő után azonban már a fajtársak elpusztítása árán sem tudtak elegendő táplálékhoz jutni, ezért a dinók egy része áttért a húsevésre, és a harcban elpusztult egyedeket elfogyasztotta. Ezáltal a húsevő dinoszauruszok nagyon elszaporodtak, mert rájöttek, hogy sokkal könnyebb táplálékhoz jutni, ha megeszik a növényevőket. A növényevő dinók száma hirtelen lecsökkent, majd kipusztultak. Így a húsevő dinoszauruszoknak ismét kevés lett a táplálék. Ezért úgy próbáltak segíteni magukon, hogy a párzás után az erősebb felfalta a gyengébbet. Ha a hím győzött, akkor kevesebb lett a nőstény és az utód, ha viszont a nőstény nyert, akkor csökkent a hímek száma, a lerakott tojásokat pedig vagy a maga nőstény vagy más dinók falták fel. Mivel lombikbébi programjuk, és spermatobanukjuk nem volt, így földi szereplésük gyorsan véget ért.

Kérdés, hogy erre a verzióra miért nem jöttek rá eddig a világ tudósai? Azért, mert ha rájönnek, akkor kénytelenek lennének felismerni, amit én is, hogy tudniillik számos hasonlóság van a dinók kipusztulása, és az emberiség jelenlegi viselkedésmintája között.

Az emberek is meghódítanak egy területet, és azt gátlástalanul kizsákmányolják, letarolják. Kibányásszák, feltúrják, elszennyezik, a növényzetet kivágják, újjal nem pótolják. Ha egy terület kimerült, akkor otthagyják, és átvonulnak egy másik területre, ahol ugyanez ismétlődik. Amíg volt mit kizsákmányolni, addig az emberek is nagyon elszaporodtak. Lassan elfogynak a még érintetlen területek, így megindult a harc az anyagi javakért. Aztán nézzük hogyan bán-
nak egymással a nemek? A legszegényebb országokban, ahol a legfe-
szítőbb a táplálékhiány, és amelyeket korábban az erősebbek gátlás-
talanul kizsákmányoltak, egyre kevesebb a nő, mivel már csecsemő-
korban megölik őket, hiszen csak gond van velük. A maradék nőt
(nőstényt) a hímek csapatokba verődve megerőszakolják, majd fela-
kasztják a fákra, hogy még kevesebb legyen. Innen már csak egy
lépés, hogy meg is egyék őket. Mivel kevés a nő, a hímek egymáson
tesznek homoszexuális erőszakot, így vetnek majd gátat saját mérték-
telen szaporodásuknak.

Finomabb formában ugyan, de ugyanezt látjuk a saját környeze-
tünkben is. Beengedtük a nagytőkét, az óriásbankokat, mindent le-
pusztítottak, majd kivonultak. Igen, ez a nagytőke sajátossága. Eddig
nem tudtátok emberek? Hiába mondta Marx és Engels? Aztán néz-
zük a nemek viszonyát. Ha a férfi az erősebb fizikailag vagy szemé-
lyiségében, akkor elnyomja a nőt, súlyosabb esetben terrorizálja,
veri, erőszakolja, így nem lesz neki társa. Ha a nő az erősebb, akkor
kiszemmizi a férfit, és az utcára teszi, így neki sem lesz társa. A
nemek egymás iránti gyűlölete egyre mélyül, ezért terjed, hogy az
azonos neműek körében keressenek társat. Így persze nem lesz utód,
és csökkenni kezd a népesség kivéve, ha a nők lombikbébi program-
mal szülnek felhasználva a spermabankot. Kérdés, hogy ez nem fog-
e azzal járni, hogy csak lányokat hajlandók megszülni, hogy ne
szaporítsák az agresszív hímekeket... Itt megállok a gondolat kísérlet
lefuttatásában, mert hátha győz a szeretet és az emberi értelem.

Az ember úgy gondolja, hogy ő a legfejlettebb élőlény, ő uralko-
dik mindenk fölött, ezért mindent megtehet. Csakhogy mindenki
fölött uralkodik valaki. Ez alól csak azok kivételek, akik önmaguk
fölött uralkodnak! Ha az ember nem ismer el semmilyen istent maga
fölött állónak, akkor uralkodnak fölötté az evolúció természeti
törvényei. Választhatunk tehát, Isten vagy az evolúció? Megkönnyí-
tem a választást, mert Isten és a természeti törvények között van

néhány lényeges különbség. A természeti törvények kegyetlenek, nem ismernek sem kivételt, sem kegyelmet, süketek és vakok, nem érdemes hozzájuk imádkozni, de rendkívül igazságosak. Ugyanis egyszer minden hatalom összeomlik, minden birodalom széthull, minden elnyomás véget ér, és egyszer mindenki meghal.

Isten esetében felcsillan egy halvány reménysugár..., hogy mindez csak játék, álom, amelyből fel lehet ébredni. Az emberi lélek nem fogadja el a megsemmisülést, a végességet, a céltalanságot, a kilátástalanságot, hiszen mindezek az anyaghoz kapcsolható minőségek. Nem véletlenül születtek meg az emberi tudatban az anyag fölött álló fogalmak, a szellem, az ideák, a szeretet, az isten. Az anyag nem tud isten fogalmat alkotni. Ez pontosan olyan lenne, mintha egy robotnak azt a feladatot adnánk, hogy hozzon létre érző embert. Mindenki csak azt a minőséget tudja önmagából létrehozni, ami benne megtalálható. Isten azonban bármit képes létrehozni, mert benne minden jelen van.

Mi azért vagyunk itt a Földön, hogy megéljük az emberi minőséget, és felismerjük magunkban és a másokban az isteni minőséget. „Tat tvam asi.” Szabad fordításban: „Amit felismertél önmagadban, az vagy Te”. Ha az állatot ismered fel, akkor az vagy, ha az embert, akkor az, ha a szellemet, akkor az, ha a lelket, akkor az, ha az istent, akkor AZ VAGY TE!

10. ábra

Ahogy fogy a táplálék és az élettér, előtérbe kerülnek az evolúció farkastörvényei

Wagner: Parsifal

A napokban alkalmam volt részt venni Wagner Parsifal c. operájának főpróbáján a meghívottak között. A meghívás ingyenes részvételt jelentett. Ennek megfelelően válogatott volt a közönség, mivel a sznobok vagy el sem jöttek, vagy már az első felvonás után távoztak. Ennek megfelelően a zenemű értő fülekre talált a módfelett fegyelmezett közönség köreiből. Valóban egyetlen mobil sem szólalt meg, a szüneteket sem kísérték köhögési rohamok, a végén nem pattant fel a közönség, hogy egymást összetörve rohanjon a ruhatárba, pedig a Parsifal nehéz falat, nemcsak a hossza (közel öt óra, két szünettel) hanem a mondanivaló mélysége miatt is.

Az opera a Grál legenda egy epizódját dolgozza fel. A történetben nem a sztori igazságtartalma a lényeg, hanem az örök érvényű igazságok, amelyek átértése révén valóban katarzisz élménnyel távozhatott a néző. A Grál lovagok őrzik a szent kelyhet, amivel Jézus az utolsó vacsorát tartotta, és amelyben a vérét fogták fel. Ebből merítenek erőt. Vezetőjük bűnös kapcsolata következtében azonban elveszítik a lándzsát, amellyel Jézus testét átdöfték a kereszten. A lándzsát egy gonosz varázsló őrzi, a sátán szolgája, aki egykor a Grál lovagok soraiba akart kerülni, de azok nem fogadták maguk közé, ezért bosszút forralt. Ennek a lándzsának a visszaszerzésére csak az képes, aki tiszta, nem szennyezték be elméjét sem a világi hívságok, sem az ismeretek, és ellenáll minden kísértésnek. Ő Parsifal, aki a lándzsa visszaszerzésére indul. Az út kezdetén teljesen öntudatlan, mondhatni együgyű figura, aki a végére hatalmas, erős, bátor, bölcs vezetővé változik az élettapasztalat és mások szenvedésének megértése, elfogadása, átélése által. Átvesszi a Grál lovagok királyának feladatát, és ezzel visszaadja a lovagok számára az erőt, a hatalmat, az önbecsülést és az életük értelmét.

Megtisztító és a saját utamban megerősítő élmény volt. Néhány gondolat, ami ennek hatására megfogalmazódott bennem.

1. Mindenkinek a saját szolgálata a legfontosabb, mert csak a saját szolgálata által képes fejlődni. Ilyen értelemben nem a szolgálat tényeges cselekedetei, vagy annak értelme a meghatározó, hanem a szolgálat fontosságába vetett hit. Prózáira lefordítva, mindegy mit

teszel, csak tiszta szívvel tedd, és higgyél benne. Az Istennek tett legkisebb szolgálat is az egekbe emelhet, ha a szándékod tiszta.

2. A tökéletesség csak egy folyamat által érhető el. Bárki és bármi vagy most, bárhonnan indulsz, ha tiszta szándék vezet, bárhova eljuthatsz, és bármit megvalósíthatsz, de sem köszönetet, sem hálát nem várhatsz érte, mert önmagadért cselekszel.

3. Bármekkora áldozatot hozol, ha az eredményre vágyva teszed, nem nyered el azt. Ha ekkor gőgösségből megtagadod Istent, az ellenkező oldalon találod magad. Ám, mivel Istenben nincs részrehajlás, ő mindenkinek a megfelelő szolgálatot adja. A legmagasabb szolgálat nem aszerint méretik meg, hogy melyik oldalon állsz, hanem aszerint, hogy milyen mértékű benned a szeretet.

4. Ha egy szolgálatot elvállaltál istenért, az a tied, senki nem veheti el tőled. Tedd, bármi legyen is az ára. Alóla sem élet, sem halál nem menthet fel, csak te saját magad mentheted fel magadat úgy, hogy még magasabb szolgálatba lépsz.

5. Egy tárgyat az tesz szentté, ha annak tartják. Az emberek hite tölti fel erővel. Erődet sose helyezd ki egy tárgyba, hogy aztán abból merítsél vizsgálatot. Erődet önmagadba helyezd vissza, hogy te legyél saját erőd forrása. Így éred el a függetlenséget. De add meg a tiszteletet a szent tárgyaknak, azok miatt az emberek miatt, akiknek szükségük van erre a közvetett szolgálatra.

6. A sötétség nem azért közelít hozzád, hogy megkísértsen, hanem azért, mert vágyik a megváltásra. Ám megváltást csak akkor nyújthatsz számára, ha nincs benned ítélet. Ha megváltást ígész számára telve ítélettel, akkor ő megváltódik és te lépsz a helyébe.

7. A sötétség és a fény forrása között egyetlen különbség van. A sötétség önmagába fordul, nem engedi fényét mások felé szétáradni. Tehát a sötétség visszatartott fény. A fény örök tulajdonsága, hogy állandó áramlásban van. Ezért a fényt nem lehet sokáig visszatartani, mert szétrobbantja, megsemmisíti azt, aki gátolja.

8. A teremtés a fény kiadásának és visszatartásának örök játéka.

9. A szeretet egyenlő fény.

11. ábra

Ha egy szolgálatot elvállaltál istenért, az a tied.

„Saul fia” c. film spirituális nézőpontból

Mi emberek egyedi és megismételhetetlen alkotásai vagyunk Istennek. Amikor egyedi látásmódunkat hozzátesszük a világszemlélethez, a teljességet kívánjuk megmutatni. A „Saul fia” egyedi nézőpontból létrehozott alkotás, az én véleményem szintén a saját, egyedi álláspontomat tükrözi. Nem célom, hogy ezzel bárkit orientáljak, vagy véleményemet abszolút igazságként tüntessem fel, csupán kiegészítem az összképet annak teljesebbé tétele érdekében.

A modern filmművészeti alkotások kapcsán, mint itt is, hozzá kell szoknunk ahhoz, hogy sztori, szöveg nincs vagy alig. A látvány uralja a filmet. A látványt pedig mindenki úgy értelmezi, ahogy akarja. Ettől a film kellőképpen sejtelmessé válik. A néző igazából nem érti, mi történik és miért, úgy tűnik maguk a szereplők sem, de sejthető, hogy ez nem is cél. Egy irracionális világban vagyunk, ahol esélytelen értelmet keresni. A tábor fenntartó és irányító nácik csak háttérként jelennek meg a filmben, mintha mellékszereplők lennének. És valóban itt minden az embereken belül zajlik.

Saul egy olyan csoport tagja a koncentrációs táborban, akiknek a feladata, hogy betelereljék a meztelenre vetkőzött deportáltakat a gázkamrába, majd utána eltakarítsák a holttesteket. A hullákat bevon-

szolják a krematóriumba, azokat egy másik csoport elégeti, a képződő hamvakat pedig mázsaszám lapátolják a folyóba. A csoport tagjai közben az áldozatok ruháiban talált értékekkel csencselnek. Mindenki más céllal végzi ezt. Elvileg mindent le kell adni a táborvezetőknek, de hát ismerjük az emberi természetet... Van, aki az ékszerekért fegyvert akar szerezni, más fényképezőgépet, hogy megörökítse az utókor számára a borzalmakat, más csak a feleségétől szeretne elbúcsúzni... Mindenért fizetni kell. Az egyik transzport elgázosítása után Saul felfigyel egy fiúra, akit élve hoznak ki a gázkamrából, még lélegzik. Persze nem sokáig, a boncmester hamar elvégzi, amire a gáz nem volt képes. Ilyen esetben a táborvezetők szigorúan dokumentált boncolást rendelnek el. Saul elhatározza, hogy megszerzi a holttestet, és zsidó szertartás szerint eltemeti, amihez szüksége van egy rabbira. Ettől a pillanattól kezdve rögeszmeként ez válik élete egyetlen értelmévé. Mindegy, milyen áron, mindegy, mi zajlik körülötte, egyetlen cél vezérli. Miért?

A cím és pár szó sejteti, hogy Saul a fiát találta meg a holttestek között. Valójában a film nem teszi egyértelművé, hogy Saulnak van-e egyáltalán fia. Az egész rögeszmés törekvés a temetésre teljesen irracionális marad függetlenül attól, hogy valóban a fia-e az áldozat. Ha azonban beleképzelünk a filmbe egy mélyebb metaforát, akkor felismerhetünk egy sajátos motivációt. Gondoljunk bele, hogy valaki nap-nap után, cél és kilátások nélkül hullahegyeket takarít. Ezt nem lehet épp ésszel kibírni. Ha valaki túl akarja élni, annak kell valami cél. Ezt látjuk Saul társainál, akik világi célokba kapaszkodva tartják életben önmagukban a reményt. Saul azonban nem akarja túlélni, nem érdekli sem az élet, sem a halál, ezért a lélek öntudatlanul bedob számára egy nem evilági célt. Saul hívőként érzi, a fiú ártatlan. Ártatlanságát azzal bizonyította, hogy túlélte a gázkamrát. Ezért kell eltemetni, mert akkor ez az ártatlan lélek a Mennybe kerül. Saul tehát azért küzd, hogy a hite szerint egy ártatlan léleknek segítsen bejutni a Mennyek Országába. Ha ez sikerül, akkor majd ő lesz az, aki segít a többieknek. Ezt nem mondja el, senki sem értené, talán ő maga sem érti. Az, hogy az áldozat a fia, csak a világnak szól, spirituális értelemben a Fiú, a Megváltó.

Saul megszerzi a holttestet a boncmestertől, és az ágyában rejtegeti. Közben mindent elkövet, hogy találjon egy rabbist, aki vállalja a temetést. Végül sikertelen próbálkozások után, majdnem a saját élete

árán, megmenti egy deportált életét, akiről valaki azt mondja, hogy rabbi. A film mindvégig nyitva hagyja a kérdést, hogy az illető valóban rabbi-e. A néző sejti, hogy a megmentett, saját életösztöne által vezetve, igyekszik eljátszani a rabbit. Közben Saul társai egy kaotikus pillanatban sikeresen kitörnek a táborból. Ő is velük tart, vállán cipelve a holttestet, és magával vonszolva a rabbit, aki nélkülözhetetlen kellék. Menekülés közben egy folyón kell átkelni, amely elragadja tőle a holttestet, maga is majdnem megfullad, de végül egy társa kicibálja a folyópartra. Itt a kimerültségtől holtfáradtan rogy össze, amikor megjelenik neki a fiú, akit el akart temetni. A film ismételten nyitva hagyja a kérdést, hogy kit is látott Saul. A néző tudja, hogy *ez* a fiú nem lehet *az* a fiú, de Saul arcán üdvözült mosoly jelenik meg, mert ő tudja, hogy a Fiú él, és segíteni fog. Most már nyugodtan halhat meg.

És most elérkeztünk a metaforának a teljes kifejtéséhez. Mindegy, hogy a film készítői tisztában vannak-e mindazzal, amit leírok, vagy sem. A művészek intuitív módon képesek ráérezni a valóságra. Az intuíció nem valami „vak tyúk is talál szemet” elven működik. Az intuíció mögött ott van egy háttértudás, amelynek elemeit az ember az adott pillanatban nem képes felismerni. „Színház az egész világ” – mondta Shakespeare szintén intuitív ráérzéssel. Az Univerzumban számos film zajlik, aminek mi vagyunk a szereplői. Ezek a filmek egy bizonyos paraméterterben (információs mezőben) játszódnak, az ÉLET színpadán. Ezekben a filmekben tudatosan vagy öntudatlanul azért vállalunk szerepet, hogy megismerjük önmagunkat és a Teremtőt. A megtörtént holokauszt „filmben” számos vizsgát lehetett letenni, ami magasabb iskolába lépéssel járt együtt. Jómagam is szerepeltem ebben a filmben egykoron, és majdnem minden vizsgámat sikeresen tettem le. Talán ugyanez az üdvözült mosoly jelent meg az arcomon, amikor a halál pillanatában a gázkamrában megpillantottam a fiamat (a Fiút) a fényből alászállni, aki értem jött. „Menjünk innen” – mondtam a másik fiamnak, aki már korábban meghalt ugyan, de még velem volt.

Miért kell még mindig foglalkozni a holokauszttal? Azért, mert még mindig vannak embertársaink, akik nem jutottak ki a holokauszt „filmből” és nem léptek át a Fénybe. Számukra a holokauszt még mindig tart, mintha megállt volna az idő. Továbbá azért, mert vannak

embertársaink, akik számára a holokauszt csak ezután fog eljönni, és segíteni szeretnénk őket, hogy sikeresen tegyék le a vizsgáikat.

Amit most életnek gondolunk, az álom. Rajtunk múlik, hogy a halálunk ébredéssel jár-e majd, vagy a rossz álmunk folytatódik...

12. ábra

A test csak por és hamu, a lélek örök és elpusztíthatatlan

2015. 11. 13. a „szent háború” kezdete?

Most már senkinek sem lehet kétsége afelől, hogy elkezdődött... Ez a háború nem olyan lesz, mint az eddigiek. Ez a háború sunyi, alattomos és hadüzenet nélküli, amely bárhol, bármikor lesújthat. Ez a háború, bárki bárminek is fogja beállítani, nem vallásháború, de nem is gazdasági. Amivel most fogunk szembesülni az a kultúrák háborúja. Két olyan kultúra csap össze, amely önmagát magasabb rendűnek képzei minden eddiginél. Elemzésemben legelőször is szeretném tisztázni, hogy amikor keresztény kultúrkörrel beszélek, akkor ezt nem tekintem azonosnak a keresztény vallással, és hasonlóképpen, az iszlám kultúrkört sem tekintem azonosnak az iszlám vallással. Mondhatni, egyik kultúrkör értékeinek sincs semmiféle köze a kereszténység és az iszlám értékeihez vallási értelemben.

Mire lehetne büszke a keresztény kultúrkör, amikor önmagát mások fölé helyezi? Melyek azok az értékek, amelyeket képvisel? Netán az elmaradott országok kíméletlen kizsákmányolása, vagy a Föld tartalékainak gátlástalan kizsigerelése? A szabadság zászlaja

alatt meghirdetett mindent lehet szabadossága? Ami már csak azért is illuzórikus, mert a mindent lehet, csak a gazdagokra vonatkozik. Talán a tévesen értelmezett szeretet, amely a szexualitás egységelményének magasztosságát a pornó szintjére degradálta, vagy a liberalizmus maszkjába bujtatott tolerancia, amely a „mássággal” úgy toleráns, hogy végül a „normálisság” lesz deviáns? Milyen értékei vannak ennek a kultúrkörnek vallási szempontból? Amely vallásnak a még a papjai sem tartják be a tízparancsolatot (ne ölj vs. inkvizíció, vallásháborúk; ne lopj vs. a hívők adományainak saját célra fordítása; ne paráználkodj vs. pedofília, házasságon kívül született gyermekek). Amely vallásnak még egyes „szentjei” is a köztes létsíkokon tévelyegnek... Hány embert emelt fel ez a kultúrkör az Istentudatosság misztériumába? Amely mellel minden földi létezésnek egyetlen értelmes célja lehetne, tekintve hogy minden más cél ideiglenes, és nem vezet ki az anyagi világból.

Ugyanakkor mire alapozza az iszlám kultúrkör a saját felsőbbrendűségét? Az iszlám szó jelentése a teljes önátadás Istennek, a muzulmán szó jelentése pedig megbékélők. Ez a két gondolat lenne az iszlámnak, mint vallásnak, a legnagyobb értéke, és pontosan ez az, amitől a kultúrkör követői a legtávolabb állnak. Mivel Istennek nem tudják átadni magukat, ezért egy önmagát Isten helytartójának kinevező vezetőnek adják át magukat feltételek nélkül. Mivel magukban nem tudnak békét teremteni, ezért távol áll tőlük a megbékélés bármilyen formája. Milyen távol kerültek prófétájuk tanításától, azok, akik a nőket tudatlanságban tartva, őket alacsonyabb rendűnek bélyegzik? Akik saját szexuális vágyuk fékezhetetlenségéért a nőket teszik felelőssé, és őket járatják csadorban, burkában, ahelyett, hogy önfegyelmet, önmegtartóztatást gyakorolnának? Amikor házasság szentsége alatt kiskorúakon követnek el erőszakot? Holott prófétájuk utolsó tanítása a halálos ágyán arról szólt, hogy „Tiszteljétek a nőket, mert törekény ékkövek ők!”

A tudatlanságban tartott hívők persze nem értik, miért nem avatkozik be Isten valamelyik oldalon, eldöntve ezzel a költői kérdést, hogy melyik kultúrkör képviseli az „igaz Istent”? Pedig a válasz egyszerű: Istennek SEMMI KÖZE AZ EGÉSZHEZ! Ez a földi világ azért lett létrehozva, mert Isten itt nem avatkozik bele a mi teremtesünkbe. Itt tudjuk Istentől „zavartalanul” megélni, mindazt, ami bennünk van, és éppen azért szükséges ezt megtapasztalnunk, hogy rá-

jöjjünk, mi van bennünk, majd választhassunk, mit teremjtük meg ezekből a jelen valóságunkban. Bennünk van Isten és az istentelenség, a béke és a háború, a rend és a káosz, és ebből az teremődik meg, amire fogékonyak vagyunk.

Igaz, fordulhatunk Istenhez, hogy avatkozzék be és segítsen. „Kérjete és adatik néktek.” Az isteni bölcsesség eredményeképpen azonban nem mindig az adatik, amire a kérelmező tudatosan gondolt. Tegyük egy próbát! A keresztény kultúrkör tagjai így imádkoznak majd Istenükhöz: Urunk, véd meg keresztény kultúránk értékeit, és adj nekünk békét! Isten meghallgatja, és a következőt válaszolja (már ha meghallja valaki): Nem látok semmilyen keresztény értéket, amit meg kellene védenem, kérés sztornó; amíg békétlenek vagytok, nem tudjátok befogadni az én békémet, kérés sztornó.

Az iszlám kultúrkör tagjai így imádkoznak majd Istenükhöz: Urunk, pusztítsd el ellenségeinket, mert sátán fajzatai ők, hogy megteremthessük az egész Földön az Iszlám Államot. Isten meghallgatja, és a következőt válaszolja (már ha, akad valaki, aki meghallja): Az ellenség bennetek van, csak ti tudjátok elpusztítani, de mivel olyan szépen kértétek, most elpusztítom a fizikai testeteket, hogy a köztes létsíkon szembesülhessetek a bennetek levő sátánnal.

Így a háború a keresztény kultúrkör látszólagos győzelmével végződik majd. Kérdés, hogy mekkora áldozatok árán? Vagyis mikor jön el annak a felismerése, hogy a harc célja a teljes megtisztulás. A harc pedig azért vált külső harccá, mert belül nem lett elvégezve. Mivel minden külső harc belső ellenséggel folyik, kívül csak megtesztíti valaki.

És mit kérhet Istentől pl. egy megvilágosodott a jelen helyzetben az emberiségnek? Adassék nekik a hitük szerint, hogy felismerjenek Téged Uram! Om! Ámen! Om!

Az újságírói etika, avagy az objektív tájékoztatás alkonya

Olvasóként (közönségként) a következőket szeretném megkapni mind a nyomtatott, mind az elektronikus újságoktól (médiáktól):

1. Objektív, szigorúan csak a tényeket figyelembe vevő tájékoztatás.
2. Közvélemény formáló, a tényeket elfogulatlanul kezelő elemzés.

3. Kulturált, fegyelmezett, önkritikus, a másokra egyenlő partnerként tekintő vita.

Ezzel szemben mit kapok?

1. helyett: a tényeket elferdítő, azokat feltételezésekkel kiegészítő tájékoztatás, amely olyan elemeket is tartalmaz, ami a tényeket színesebbé, emészthetőbbé, „eladhatóbbá” teszi.

2. helyett: a közvélemény befolyásolására törekvő, a tényeket érzelmekkel és indulatokkal kezelő, elfogult ítélezésektől hemzsegó elemzések.

3. helyett: egymás mocskolása, sárba döngölése, lejáratása.

Függetlenül attól, hogy mit tanul az iskolában az újságíró növendék, az élet hamar átformálja a nézeteit, ha a pályán akar maradni, mert eleve olyan közegbe kerül, ahol az a trend, hogy a szponzor véleményét kell képviselni, vagy egy alacsonyan megválasztott műveltségi szint érdeklődését kell kiszolgálni, hogy a lap (műsor) eladható legyen. Valószínűleg sohasem volt (és sem itthon sem külföldön sincs ma sem) olyan tiszta újságírás, amely valóban etikus lenne, mert az újságírás, a média a hatalom eszközévé vált. Az internet általi gyors információáramlás ugyanis lehetővé tette, hogy rövid idő alatt az emberek nagy csoportjait lehessen befolyásolni a médiák eszköztárával. A mindenkori hatalom tehát nem fog lemondani arról a lehetőségről, amit bevethet azért, hogy megőrizze saját, vagy megdöntse a másik hatalmát, az újságírók közül pedig kevesen vállalják fel, hogy megfeszíttessenek az igazság, erkölcsösség oltárán.

Változást hozhat viszont az olvasók tudatos magatartása. Az olvasó megtanulhatja a sorok között olvasva kiszűrni az oda nem tartozó, behasalt hamis vagy fél információt, hogy ily módon megismerje a lecsupaszított tényeket. Továbbá az olvasó megtanulhatja felismerni, hogy az újságírót mely pontokon befolyásolta saját érzelmi hozzáállása a tényekhez, milyen események váltottak ki belőle indulatokat és ítélezkést, és ez hogyan torzította az információ átvitelét az olvasó felé. Mivel befolyásolni csak az elmét lehet, így a magasabb tudatosság elérése önálló véleményalkotásra ad lehetőséget. Ez az első foka a megkülönböztető tudásnak.

Az olyan információt, amelynek csak az ötven százaléka igaz, és nem tudjuk eldönteni, hogy melyik ötven, azt száz százalékban

hamisnak tekinthetjük. Ebben az esetben azonban információ nélkül maradnánk, mert senkinek sem hihetnénk. Ezért meg kell tanulnunk ráérezni, hogy melyik ötven százalék igaz, és kiszűrni a többit. Mindaddig, amíg a szűrőnk hibásan működik, ki leszünk téve a médiákból kiáradó politikai, gazdasági, kulturális nyomásnak, ami olyan nézete-
ket akar lenyomni a torkunkon, amely nem a miénk, viszont annyit ismétel, hogy lassan beépül, és akkor már nehéz megszabadulni tőle (de nem lehetetlen!).

A médiákban (is) két alapvető trükköt alkalmaznak a tömegek befolyásolására: egyik, az ismétlés. A rövid, hangzatos szlogeneket gyakran ismétel, mint a mantrát. Az emberi elmének van egy olyan tulajdonsága, hogy a gyakran hallott szöveget a rövid életű memóriából (operatív memória) áthelyezi a háttértárba, és ha oda bekerült, akkor az illető sajátjaként ismeri fel, azt hiszi ez az ő gondolata. A másik trükk, hogy azt a látszatot keltik, mintha az általuk prezentált nézetrendszer teljesen általánosan elfogadott volna, csak te lógsz ki a sorból, ha mást gondolsz a kérdésről. Ez az olvasót (közönséget) elbizonytalanítja, azt hiszi, ő az idióta, ha nem ért egyet a gondolatmenettel. Ráadásul a sok másként gondolkodó nem juthat szóhoz, mert nem talál rá fórumot. Mivel a másként gondolkodók egymástól elszigetelten léteznek, nem szereznek tudomást sem egymásról, sem mások öröklük. Így fordulhat elő, hogy egy többségi vélemény rejtve vagy kisebbségben marad.

Szerencsére az információáramlás nemcsak a médiákon keresztül, vagyis anyagi síkon zajlik, hanem minden ember gondolata egyetlen közös információs mezőt alkot. Ha valakiben felmerül egy gondolat, akkor arra képesek ráérezni azok, akik azzal harmonizálnak. Minél tisztábban jelenik meg a gondolat, annál nagyobb lesz a hatása, amely először rejtetten, majd egyre nyíltabban formálódik ki mások tudatában is. Így alakítjuk gondolatainkkal a világot. A világ körülöttünk nem más, mint a kollektív gondolati mező anyagi megtestesülése.

Tisztítsd meg az érzelmeid és a gondolataid, és dönts úgy, hogy önmagadért felelős, tudatos személlyé válsz. Kövesd azt, amit a saját legbelső, legtisztább érzéseid diktálnak, ha nem akarod, hogy rád is érvényes legyen:

„Együnk sz@rt! Több millió légy nem tévedhet!”

13. ábra

Több millió légy nem tévedhet?

***Valóban minden ember (életforma, kultúra, nép, vallás stb.)
egyenrangú és egyformán értékes?***

Ha ki merjük mondani, hogy nem, akkor nácinak, rasszistáknak bélyegeznek, ha azt válaszoljuk, hogy igen, akkor hazudunk és képmutatók vagyunk. Éppen ezért a legtöbb ember nyilvánosan nem foglal állást, ha mégis igen, akkor megpróbál az éppen aktuális többségi véleményhez igazodni. Önmagában azonban mindenki állásfoglalásra kényszerül, és ha valóban őszinte magához, akkor mindkét véglet meghasonlással töltheti el.

A liberális szemlélet azt sulykolja az emberekbe, hogy igen, igen, igen, és valljuk be, hogy ez számos előnnyel jár, mert az embereket a tolerancia, egymás elfogadása irányába mozdítja ki az önközpontú szemléletmódból. De elég egy pillantást vetni a társadalomra, hogy lássuk mennyire nem így van. Ha igen, akkor miért nem jár minden embernek egyforma bér? Ha igen, akkor miért vannak népek, akik fölött elnyomók uralkodhatnak? Egyes kultúrák preferáltak, mások alárendeltek, egyes vallások támogatottak, mások üldözöttek? Ha igen, akkor minden elnyomást, minden megkülönböztetést, minden alárendelődést, minden üldözést azonnali hatállyal meg kellene szüntetni. Ez azonban káoszhoz, és totális értékrend válsághoz vezetne, amelynek már jelenleg is tanúai lehetünk. Ha adva van egy demokratikus, liberális, toleráns kultúra, és az vele egyenrangú-

nak fogad el minden erőszakos, intoleráns kultúrát, akkor az utóbbi el fogja törölni az előbbi a Föld színéről.

A demokratikus, liberális, toleráns kultúrának okosabb lenne azt mondania, hogy minden ember (életforma, kultúra, nép, vallás stb.) egyformán értékes ÖNMAGA számára, mások számára azonban nem feltétlenül. Még másképpen fogalmazva minden ember (életforma, kultúra, nép, vallás stb.) annyira értékes, amennyire önmagát annak tartja, és amennyire azt másokkal el tudja fogadtatni. Ám mi hatalmazna fel bárkit is arra, hogy erőszakkal másokra kényszerítsen olyan embereket (életformát, kultúrát, népet, vallást stb.) akikkel (amellyel) nem szeretnének azonosulni. Nem azért mert nem fogadják el (általában egyenrangúnak), hanem azért mert nem tartják önmaguk számára értékesnek.

Ezt a filozófiai eszmefuttatást már sokan lezongorázhatták magukban, és nem jutottak el a probléma lényegéhez, amire most szeretnék rávilágítani. Minden ember legbelső lényét tekintve egylényegű, de a lelki fejlődés tekintetében különböző szinteken áll. Senkinek sem jutna eszébe egy gyermek kezébe adni az atombomba nyomógombját. Az emberek között is vannak gyermek lelkek, gyermek népek, kultúrák, akik csak gyermeki életformát folytathatnak, mert nem tudnak élni a demokratikus, liberális szabadság eszmével. Egyszerűen nem nőttek fel hozzá. Másképpen fogalmazva nekik nem jár. A szabadság és a liberalizmus azoknak a népeknek jár, akik képesek önkorlátozásra annak érdekében, hogy a többieket ne nyomják el. Jelenleg ebbe a vizsgába minden nép belebukott, a kelet másképpen, mint a nyugat. Éppen ezért a demokrácia és a liberalizmus háttérbe fog szorulni a Földön. Én sajnálom, mert jól éreztem magam benne, de be kell látnom, hogy az emberiség globálisan éretlen. Éppen ezért elfogadom azt, hogy keményebb, diktatórikusabb kultúra kezdődik.

A liberális demokráciáknak meg kell tanulniuk, hogy sem demokráciát, sem liberalizmust nem lehet exportálni, ezzel szemben diktatúrát és intoleranciát nagyon könnyű importálni. A következő az, hogy minden embert, népet hagyni kell, hogy a saját ütemében fejlődjön a saját kultúrája, vallása által megszabott ideológiai keretek között, a saját hazájában, mert csak abban életképes. Ha ebből megpróbálják kiszakítani, akkor ellenáll, sőt szembefordul azokkal, akik a maguk módján segíteni akartak neki. Ha a hatalom mégis ragaszkodna hozzá, hogy átformálja őket, akkor abból erőszak lesz. Ameri-

ka nagyon büszke a feketék (részleges) integrálására, de ne felejtjük el hozzátenni, hogy a száz év rabszolgaság milyen mértékben járult hozzá ezekhez a sikerekhez.

Ha arra keressük a választ, hogy mi tekinthető értékesnek, akkor azt kell válaszolnunk, hogy mindenkinek más, ugyanis ez nép, kultúra, életforma függő. Egyetemes értéknek azonban csak az tekinthető, ami a lelki fejlődést előremozdítja, a tudatosságot emeli, az ember legbelső lényegének (lelkének) felismerése irányába visz. Ha tehát egy ember nem az egyetemes értékrend szerint él, akkor – hiába hordozza magában az értéket – az életformája értéktelen, és semmiképp sem követendő példa. Ha most az lenne a kérdés, hogy egy átlag nyugat-európai életforma vagy egy átlag iszlám-arab életforma-e az értékesebb az egyetemes értékrend szerint, akkor azt mondanám, mindkettő értéktelen. Ha tehát ezek egymást eltüntetetik a Föld színéről, nem kár értük. Sajnálom azt a rengeteg anyagi áldozatot, emberi szenvedést, amibe mindez kerül, amikor akár elkerülhető is lenne. Vannak (keleti) kultúrák, ahol már megtanulták, hogy a külső harc a belső harc kivetülése csupán. Mindaz, amivel nem nézünk szembe önmagunkban, jön velünk szembe az utcán. És, ha még mindig nem nézünk szembe vele, akkor belénk is köt, végül kikényszeríti a külső harcot. Hát legyen. Gyermekeim harcoljatok. Mi, tudatosabbak, együttérzéssel figyelünk benneteket a homokozó széléről, és ha majd vér folyik, szeretettel bekötözzük a sebeiteket.

A vallásháborúk háttere és értelmetlensége

Nyolc milliárd ember nyüzsög ezen a földgolyón, és még szaporodni fog. Egymást ölik, kínozzák, tiporják a sárba... Miért? A táplálékért, területért, jobb életért, gazdasági, politikai hatalomért... Mindezt teszik azzal a hamis ideológiával, hogy nekik, a népüknek, az ő vallásuk, Istenük követőinek több lehetőség, terület, jog jár, mint másoknak. Mert ők, az ő népük kiválasztott, az ő igazságuk az egyedüli kizárólagos igazság, az ő vallásuk, Istenük az egyetlen igaz és mindenki más téved.

A valós helyzet azonban a következő:

- Mindenkinek annyi jár az anyagi javakból, amennyit meg tud teremteni, anélkül, hogy másokat károsítana.

- Mindenkinnek részigazsága van, mert a teljes igazságot nem tudja értelmével átfogni.

- Mindennek és mindenkinnek létjogosultsága van a Földön, mert ez az életér abból a célból lett létrehozva, hogy itt mindenki kipróbálhasson mindent, hogy felismerhesse annak következményeit.

- Minden vallás és minden Istenről szóló elképzelés beszűkült, hiányos fércmű a Valósághoz képest, amely felfoghatatlan, átadhatatlan Üdvösség forrása.

Amíg az anyagi javak birtoklása területén mindenki magának akar előnyöket szerezni, addig a vallási, ideológiai színtéren mindenki a másikat akarja tanítani, felvilágosítani, Istenhez vezetni, megtéríteni, megváltani. PEDIG PONT FORDÍTVA KELLENE! Az anyagi javakat csak együtt és egymással karöltve tudjuk létrehozni, a Földet csak együtt és egymással karöltve leszünk képesek megőrizni. Ezzel szemben az üdvözülésünket, megváltásunkat egyedül önmagunk számára vagyunk képesek kivívni.

Én ezt az igazságot képviselem!

Az élet iskolája, amit nem lehet elkerülni

Sokan azt gondolják, hogy az iskolapadból kikerülve véget ér számukra a tanulás. Ki kell ábrándítanom őket, folytatódik. Az élet iskolájába mindenki jár, akár akar, akár nem, és minél inkább ellenáll, annál keservesebb lesz számára a tanulás. Ráadásul az élet iskolájában nem feltétlenül azok lesznek sikeresek, akik magukat annak vélik. Az élet iskolájában ugyanis más a tananyag.

A világi oktatás két fő feladata

A közép és felső szintű oktatásnak az lenne a legfontosabb feladata, hogy a tanulókat a "megkülönböztető tudás" birtokába juttassa. Ez alatt egy olyan alapkészség kialakítását értem, hogy a **tanuló képessé váljon arra, hogy megkülönböztesse a lényeges információt a lényegteltől, a valósat a valótlantól.** Ezt a készséget csak

az tudja átadni, aki ezzel már rendelkezik, éppen ezért nem taníthat akárki és akárhogy. Ennek a készségnek a kialakításához és fenntartásához önmagunkban arra van szükség, hogy a tanár korlátlanul hozzáférhessen a tanítandó információkhoz, módszerekhez, és szabadon választhasson azok között. Elegendő idővel kell rendelkeznie ahhoz, hogy ezeket tanulmányozza, és ez által önmagát tovább képezze.

Az oktatás második legfontosabb feladata **az elméleti tudás gyakorlati tudássá alakítása, vagyis a tanultak alkalmazása**. Ez egy olyan alapkészség kialakítását jelenti, hogy hogyan lehet egy írásban megadott feladatot gyakorlati tevékenységként megvalósítani. Ha adva van egy téma, akkor azt hogyan kell feldolgozni (fogalmazás, vers, esszé), ha adott egy ételrecept, akkor azt hogyan kell megfőzni, ha adott egy műszaki rajz, akkor az ábrázolt tárgyat hogyan kell létrehozni. Majdnem mindegy, hogy ezt az alapkészséget milyen területen sajátítjuk el, mert ha egy területen képesek vagyunk rá, akkor egy másik területen már könnyebben boldogulunk.

A népesség kb. 1 %-a akkor is képes a fenti készségek kifejlesztésére – még az oktatás hiányában vagy akár annak ellenére is – ha ez a cél a közoktatásban nem érhető el, mert vagy olyannak született, vagy a szüleitől megkapta. Éppen ezért bármilyen esetleges politikai szándék, amely az oktatás lepusztításával birka tömegeket akar nevelni, már évezredek óta kudarcra van ítélve. Az emberek saját életösztönük által vezetve, vagy kifejlesztik a fenti készségeket a közoktatáson kívüli lehetőségek által, vagy ha csökkent az életösztönük, akkor az adott népességszociális csoport kihalására van ítélve. A fenti készségek ugyanis a túléléshez és a dinamikusan változó környezeti feltételekhez való alkalmazkodáshoz nélkülözhetetlenek.

Jómagam közel negyven évet dolgoztam a közoktatásban, és látom, hogy a rendszeren belül szinte reménytelen a fentiek megvalósítása. Éppen ezért határoztam úgy, hogy saját tanfolyamokat indítok, amelyekben lehetéssé válik ezen alapkészségek kialakítása általános viselkedésmintázatok (formulák) felhasználásával és átalakításával. Ennek egy lehetséges eszköze az önismereti, képességfejlesztő tréning, amely az élet általános feladatait tárgyalja, de az elsajátított módszerek az élet bármely területén alkalmazhatók.

14. ábra

Aki nem motivált a felemelkedésre, azon nem lehet segíteni

A tudás szintjei és a valódi tudás

Az ismeretszerzésnek több szintje van: 1. az információk összegyűjtése, 2. bevitele az elmébe (memorizálás), 3. megértése, 4. integrálása az elmében már jelenlevő más ismeretekhez, és magasabb szintű megértés, 5. megélés, alkalmazás a mindennapok során. A mélyebb megértés érdekében vegyük sorra ezeket a szinteket.

1. az információk összegyűjtése

Átlagos esetben hogyan indulunk el, ha ismeretet akarunk szerezni valamiről? Először elkezdünk az információk után kutatni, és összegyűjtjük őket. Régebben könyvtárakból, manapság az internetről szerzik be az emberek a szükségesnek vélt információkat. A legtöbb ember meg is áll ezen a szinten, vagyis az összegyűjtött információt nem építi be az elméjébe, csupán egy döntési mechanizmus előkészítő szakaszának tekinti. Sokan úgy szeretnek információt gyűjteni, mint más a bélyeget, igazából nem kezdenek vele semmit, de jó érzéssel tölti el őket, ha a birtokukban van. Ez egyfajta biztonságérzetet ad számukra. Manapság a második fázisba azért nem lépnek be az emberek, mert minek memorizálni az ismereteket, hiszen úgyis minden megtalálható egyetlen kattintással. Pedig a memorizálásnak nem az az értelme, hogy az ember az elmét az internet helyettesítőjeként alkalmazza.

2. az információk bevitele az elmébe (memorizálás)

Az első lényeges kérdés, hogyan döntünk el, mit vigyünk be az elmébe? Ha vizsgára készülünk, akkor egyértelműbb a helyzet, mert a kérdések jellege megszabja a lehetőségeinket. Általában az a cél-szerű, hogy a lényeges, a helyes és a hasznos információkat vigyük be. Amíg azonban nem tudunk különbséget tenni, addig mindent be kell vinni. Miért? Az elme csak azt képes feldolgozni, amit tartalmaz. Ami kívül marad, arról nem lesz semmilyen elképzelése. Létezik, tehát az elme-komputernek egy kezdeti feltöltése, ami az alap és a középfokú oktatásban zajlik le. Ez rendkívül fontos, és sok mindent meghatároz, mert a legtöbb ember ezt követően már keveset korrigál. A fiataloknak saját érdekükben nem lenne szabad kihagyni ezt a lehetőséget. Itt nem kellene feltenni a kérdést, hogy ez vagy az mire való, mi szükség van rá? Azért van rá szükség, mert kell egy kiindulási alap az önfejlődés elindításához, mint ahogy a számítógép is csak akkor indul el, ha van rajta egy operációs rendszer. Ez a kezdő állapot a viszonyítási alap, amelyhez képest a többi információ bevitelének szükségessége megítélésre kerül.

Az öt alapkészséget, amelynek a kifejlesztése a legfontosabb, a hozzátartozó központokat és eszközöket, az alábbi táblázatban összegzem:

készség	testrész, központ	tantárgy, eszköz
mozgás koordináció	kezek	írás, kézi hangszerek, kézművesség
	test	sport
logika	logikai központ	matematika, természettudományok számítástechnika
szóbeli önkifejezés	verbális központ	nyelvek, irodalom, költészet
harmónia, intuíció, szimbolika	művészeti központ	zene, képzőművészet, költészet
szociális készség	szocializációs központ	csoportos játék társadalomtudományok (vallási) etika, csoport dinamika pénzügyi ismeretek

Nagyjából ez a struktúra valósul meg az iskolákban, de arányai-
ban torzított formában. Azért fontos ennek tudatosítására, hogy amit
nem ad meg az iskola, azt a szülő tudja pótolni. Ha az alapkészségek
kialakításra kerültek, az egyén képessé válik önképzésre és életút
korrekcióra.

3. az információk megértése

Az ismeretek megértésére csak akkor kerülhet sor, ha bekerültek
az elme adatbázisába. Nem létezik külső megértés, az elme nem tud-
ja magát kihelyezni önmagán kívülre, hogy olyasmit értelmezzen,
amiről nincs jelen benne adat. A legtöbb ember itt akad el. Ki akarja
kerülni a memorizálást, úgy hogy csak megértett ismereteket akar be-
vinni az elmébe. Természetesen ez az erőlködés teljesen hiába való.
Miután az ismeretek bekerültek, létrejöhet kapcsolat a már meglevő
elmetartalom és az új információ között, és így jöhet létre a megér-
tés.

4. az információk integrálása az elmében már jelenlevő más ismeretekhez, és magasabb szintű megértés

A 3. pont folytatódik, úgy hogy egyre több már meglevő ismeret-
hez kapcsolódik hozzá az új. Ez egy folyamatot jelent, amihez idő
kell. A jelenlegi iskolarendszer kevés időt hagy az információk integ-
rálására. Ha az integrálás elmarad, a magasabb megértés nem követ-
kezik be, és az ismeretek elszigetelt halmazként lesznek jelen az el-
mében, amely nem tud azokkal mit kezdeni. Így azok elkezdenek ki-
kopni, vagyis a háttértárba kerülnek (leszorulnak a tudatalattiba). A
tudatalattiba került információk nem válnak alkalmazható tudássá,
mert inaktívak. Felhasználásuk előtt ismétléssel újra aktiválni kell
őket.

5. megélés, alkalmazás a mindennapok során

A megélés azt jelenti, hogy képesek vagyunk a bevitt informá-
ciót a gyakorlatban alkalmazni különösebb rákészülés nélkül. Ahogy
megtanultunk járni, és nem kell rajta gondolkodnunk, hogyan kell,
mert képességgé vált. Ugyanígy kellene képességgé fejlesztenünk a
többi ismeretünk felhasználását is legalább egy-két kiválasztott
területen.

Csak a megélt, azaz a gyakorlati tudássá vált ismeret, alakul
valódi tudássá, mert ez épül be egy magasabb energiatestbe a buddhi
testbe, ami nem más, mint az intelligencia mező. Ennek kiépítésén

dolgozunk életről életre. A magasan fejlett buddhi test kiépítéséhez az út az elme iskolázásán keresztül vezet.

Vannak olyan divatos irányzatok, amelyek az „ürítsd ki elméd” szlogenre épülve folytatnak agymosást a gyanútlan tömegeken. Kiüríteni valóban célszerű az elmét a fölösleges információktól. Fölösleges információ az, amely nem szolgálja sem az egyén, sem a társadalom fejlődését. Ahhoz azonban, hogy valaki számára világossá váljon mi a fölösleges, az elmét először meg kell tölteni, csak utána lehet kiüríteni. Ezért célt tévesztenek a magyarázat nélkül odadobott szlogenek, amelyek csak arra alkalmasak, hogy az emberek félreértelmezzék őket.

Amíg valaki nincs abban a helyzetben, hogy eldöntse, számára mi lenne a fontos információ, addig a természet leírásával foglalkozó tudományok megismerését javaslom. Ez az, amiben nem lehet nagyot tévedni, mert a természettudományos tények makacs dolgok, ellenben szert lehet tenni az objektív megfigyelésre, a jelenségek elfogulatlan leírására, és magyarázatára. A természettudományok tanulmányozása során kialakított készségeket később könnyen tovább lehet fejleszteni más területeken is. Könnyebben visszatálunk Istenhez, és könnyebben rálátunk a teremtés összefüggéseire, ha az isteni teremtést (Természet) tanulmányozzuk, mintha az emberi teremtést (társadalom) tanulmányoznánk.

Az információ és a tudásviszonya

Korunk legfontosabb jellegzetessége az információs forradalom. Az internet révén bárki bármikor korlátlan információ birtokába juthat. Felbecsülhetetlen mennyiségű az az információ áradat, ami naponta éri az idegrendszerünket, kérdés azonban, hogy mihez kezdünk vele? A tudat nem boldogul ennek a feldolgozásával, így a tudatalattiban raktározódik, és a meg nem erősített információk folyamatosan kiesnek, törlődnek. Arra sosincs időnk, hogy utána nézzünk annak, hogy egy információ helyes-e? Éppen ezért sokan még most is készpénznek vesznek minden információt, ami az írásos vagy vizuális csatornákon keresztül áramlik hozzájuk. De még azok is, akik a kételkedők közé tartoznak, ki vannak téve annak a mentális befolyásolásnak, amelynek célja, hogy kereskedelem résztvevői vá-

sárlókat toborozzanak a termékeiknek. A reklámokra lassan immunnissá váló vásárlók a reklám célú riportokkal lesznek megdolgozva, amely azért veszélyesebb, mert tudományosnak és logikusnak tűnő érvrendszerrel támasztja alá, hogy miért is van nélkülözhetetlen szükségünk az adott termékre.

Van azonban a jelenségnek egy másik oldala, amely figyelmes szemlélő számára már kezd nyilvánvalóvá válni. Az információ mennyiség növekedésével egyidejűleg növekszik a tömegek tudatlansága. A jól informáltak is egyre kevesebbet lesznek képesek felfogni a körülöttük zajló folyamatokból. A mai tanulót már nem a tudás megszerzésére nevelik, hanem információgyűjtésre, a tanár pedig az információ ismeretét kéri számon. Ráadásul miután senki sincs abban a helyzetben, hogy a helyes információról biztos tudása legyen, így a tanár öntudatlanul azt a választ várja, amely információval ő rendelkezik az adott kérdésről. Ebben a rendszerben az teljesít jól, aki képes a tanárra ráhangolódni, és kiolvasni a fejből a válaszokat.

Az oktatási rendszer eme sajátossága nem új keletű. Már 40 évvel ezelőtt is hasonlóan működött, de akkor még csak az olyan szemfülesek vették észre és használták ki, mint pl. én. Ha sikeres akartam lenni, de nem akartam időt pazarolni arra, hogy megtanuljak valamit, akkor előre kitaláltam a kérdéseket, és a hozzájuk tartozó válaszokat. A módszer korlátait csak akkor tapasztaltam meg, amikor képtelen voltam egy-egy antipatikus tanárra ráhangolódni, a szimpatikusakkal viszont jól működött. A mai diákoknak viszont lassan esélyük sem lesz valódi tudásra szert tenni, mert összetévesztik az információgyűjtést a tudással.

A különbség a legegyszerűbben úgy fogalmazható meg, hogy a tudás az információnak az a része, amit abból az egyén tudatosan hasznosítani képes. Nézzünk erre egy példát. A diák kap egy leírást pl. egy munkafolyamatról. Ha megtanulja és képes visszamondani, akkor az információ birtokában van. Ha a leírás alapján képes a leírtakat kivitelezni a gyakorlatban, akkor az információt elsajátította, a munkafolyamat kivitelezése közben megtapasztalásra tett szert pl. arról, hogy az információ valós, mivel kivitelezhetőnek bizonyult.

Eddig a szintig nem beszélhetünk tudásról. A tudás akkor kezdődik, amikor a diák érti, hogy a kivitelezés során mit miért csinál,

mely lépések miért az adott sorrendben követik egymást. Ha érti, akkor képessé válik a leírást módosítani, a lépéseket más lépésekre cserélni, vagyis képessé válik a megtanultak kreatív, önálló alkalmazására. Miközben a technikai fejlődés égetően kiált az ilyen szintet képviselő munkavállalókért, az oktatás egyre jobban távolodik attól, hogy erre nevelje a fiatalokat. Miért?

Mióta a világ, világ a valódi tudás megszerzése drága. A valódi tudás mindig egy szűk kiváltságos réteg birtoka volt, akik megengedhették maguknak (volt idejük, pénzük), hogy a valódi tudás birtokába kerüljenek. A közoktatás pedig olcsó, és olcsónak is kell maradnia, hogy mindenki hozzáférjen. Amit tehát tudomásul kell vennie minden szereplőnek, aki az oktatással kapcsolatba kerül, hogy ha valódi tudásra akar szert tenni, akkor arra pénzt, időt, elmélyedést, odafordulást, egyszóval ÁLDOZATOT kell hoznia. Miért? Mert a valódi tudás hatalom önmagunk fölött, és akinek hatalma van önmaga fölött, annak van hatalma mások fölött is. Ezért a mindenkori uralkodó osztály mindig is őrizte a valódi tudáshoz vezető utat, hogy oda csak a kiváltságosok kerülhessenek.

Ami a világi tudás megszerzésére igaz, az egy az egyben igaz a szellemi vagy spirituális tudás megszerzésére is. A gyorstalpaló ilyen-olyan spirituális tanfolyamok csak információgyűjtésre elegendők, a tudás látszatát ébresztik fel csupán a résztvevőben, aki azt hiszi, hogy ő most valami különleges (titkos) tudás birtokába került. Valójában ezek az információk rendszerint fenn vannak az interneten. Az információ bőség, a gyakorlatlanság a keresésben, továbbá a megszerzett információk kreatív alkalmazásának hiánya okozza azt, hogy az adott tanfolyamon átadottak olyan különlegesnek tűnnek a résztvevők számára.

Fölösleges és célszerűtlen emiatt másokra hárítani a felelősséget, és másokat hibáztatni. Ebben az Univerzumban mindenki csak önmagát tudja becsapni. Mindenkinek el kell döntenie, hogy ő mire vágyik? Megelégszik az információkkal, amelyek a valódi tudás kenyérmorzsácskái csupán, vagy a tudás kenyerével szeretne jóllakni? Ettől a pillanattól kezdve senki sem mondhatja azt, hogy ő nem tudott mindezekről, mert nem volt senki, aki felvilágosítsa. Én szoltam...

Ha valódi tudásra vágysz, keresd az UKTM spirituális életmód képzését, ami szabaddá tesz, mert megszabadít mindennemű mentális befolyásolás alól legyen az világi avagy vallási.

Tudomány és ezoterika?

Egy kedves olvasómban kérdésként merült fel – hogy az általam képviselt nézetrendszer mellett méltó és alkalmas vagyok-e arra – hogy az ország általa legpatinásabbnak nevezett egyetemén tanítsak.

Válaszomat röviden kifejteném. Először is minden, az egyetem által, meghatározott feltételnek megfelelek. Másodsor az egyetemen nem ezoterikát, hanem természettudományt tanítok. Másképpen, az ezoterikát NEM az egyetemen, hanem azon KÍVÜL tanítom. Természetesen olvasómnak nyilvánvalóan azzal van problémája, hogy milyen szemlélettel tanítok én bármit is a mai ifjúságnak? Erre válaszom, hogy TUDOMÁNYOS szemlélettel és igénnyel.

Na de, hogy jön össze a címben megadott két fogalom? A legnagyobb tudományos gondolkodók sohasem kerülhették el, hogy filozófiával foglalkozzanak, egyszerűen azért, mert a tudomány lehetőségeinek határait elérve szükségképpen felvetődik, hogy miért, hogyan és mi módon jött létre a környező világ, amelyet a tudomány eszközeivel vizsgálunk. Sok ember, ha a filozófia szót meghallja, már menekül, mert iskolai emlékei jutnak eszébe, és a helyzetet erős emóciókkal reagálja le. Teljesen megértem őket. Diákkoromban én is csak két könyvet vágtam a sarokba. Egyik a tudományos szocializmus tankönyv, a másik pedig a biblia volt. Ugyanis egyiket sem találtam hitelesnek és igaznak.

Most kivételesen ne vegyék menekülésre az irányt. Definiáljuk először a filozófia szó jelentését

(<http://hu.wikipedia.org/wiki/Filoz%C3%B3fia>).

„A **filozófia** a világegyetem, a természet, az élet okával és céljával, a történelemben érvényesülő rendezőelvvel, a tudás és megismerés lehetőségével, a szépség, művészet és nyelv mibenlétével, a jogi-politikai normák természetével, a cselekedetek helyes vagy helytelen mivoltával, Isten és a transzcendencia létevel foglalkozó tudományág. A filozófia ágai ennek megfelelően a metafizika, ontológia (létfilozófia), történelemfilozófia, episztemológia (ismeret-

elmélet), tudományfilozófia, logika (a 19. század végétől filozófiai logika), esztétika, nyelvfilozófia, jogfilozófia, politikafilozófia, etika, vallásfilozófia.”

Kijelentem, hogy az ezoterikus tanítások a legmagasabb szintű filozófiai tanítások közé tartoznak. Olyannyira magasak, hogy csak nagyon kevés gondolkodó képes felfogni a tanítások mélységét, és még kevesebb tudja megélni a mindennapi élet körülményei között. Az átlagembertől semmiképpen sem várható el, hogy az ezoterikát filozófiai szinten értse és tanulmányozza, egyszerűen azért, mert nincs meg hozzá az előképzettsége és elme-iskolázottsága. Éppen ezért az ezoterikus tanítások erősen leegyszerűsített (mondhatni ledegradált) formában jelentek meg Magyarországon és máshol is. A könyvek tartalmát még tovább egyszerűsítették a vizuális médiák, és aki csak ezzel találkozik, az joggal gondolhatja, hogy itt valami teljes téveszmerendszer van kibontakozóban. Zongorázni lehet művészi szinten is, és lehet valamit prűntyögni a zongorán, ami halálra idegesíti a szomszédot. Mégis a legtöbb ember, ha nem teljesen botfűlű, képes megkülönböztetni egymástól a kettőt.

Így van ez az ezoterikus tanításokkal is. Természetesen magam részéről szívesen tanítanám az ezoterikát a legmagasabb filozófiai szinten, ha lenne kinek. Az interneten közzétett egyik könyvemet pontosan azért nem fogadta el a kiadó, mert túlságosan magas szintű a jelenlegi átlagolvasók szintjéhez képest, ezért nem remélhető az eladásából akkora bevétel, hogy érdemes legyen kiadni. Pedig ebben a könyvben is törekedtem a közérthetőségre, hogy az olvasók minél szélesebb rétegével találkozhasson a szemléletem.

Itt kell még említést tennem egy ismeretelméleti filozófiai kérdésről. Az ismeretek megszerzése nem azonos az ismeretek beépítésével, integrálásával. Attól, hogy elolvastunk valamit, még nem tudjuk. Attól, hogy megtanultunk valamit, még nem értjük. Attól, hogy megértettünk valamit, még nem feltétlenül tudjuk alkalmazni. Erről megtapasztalást szerezhet bárki, aki vizsgázott már életében. Az ismeretszerzésnek tehát több szintje van: 1. az ismeretek összegyűjtése, 2. bevitele az elmébe (memorizálás), 3. megértése, 4. integrálása az elmében már jelenlevő más ismeretekhez, 4. magasabb szintű megértés, 5. megélés, alkalmazás a mindennapok során (ld. előbb).

A legtöbb ember az első szintig sem jut el! Leghangosabban pedig azok nyomulnak, akik megálltak a harmadik szint előtt! Tanítani viszont csak azokat lehet, akik az ötödik szintig szeretnének eljutni.

Miért kellett nekem erre az olvasói megjegyzésre reagálnom? Ezzel kapcsolatban elmesélek egy történetet, amit minden REIKI-s olvasott, minden REIKI tanár tud, de vajon hányan érték el a megismerésben az ötös fokozatot? Usui mestert megkérdezte egy tanítványa, hogyan lehetséges az, hogy Jézus kézrátétellel gyógyított. Usui nem tudta a választ, ezért a válasz keresésére indult. Így fedezte fel a REIKI-t, amit mindenki tud használni, hiszen csak keveseknek adatik meg, hogy elérjék a jézusi tudatosságot. Usui tudott valamit, amit a mai professzorok még nem ismertek fel. Ha egy kérdés felvetődik kívül, akkor az a kérdés először belül jelent meg, mert a kérdező EGY a válaszolóval. Ugyanígy, ha egy kétség felmerül kívül, akkor az belül is jelen van. Ha viszont megválaszolásra kerül, és a kétség belül eloszlik, akkor kívül sem lesz, aki felvesse.

A helyes és kulturált kommunikáció

A hétköznapi élet során megtapasztalható vitáink, nézeteltéréseink egyik legfontosabb forrása a helyes kommunikáció hiánya. Sajnos, ha kinyitjuk a TV-t, rádiót vagy újságot olvasunk, a hivatásosok körében sem találjuk nyomait a kulturált kommunikációnak. Sőt, pont az az érzésünk támad, mintha direkt felnagyítani szándékoznának a kommunikációs nehézségeket, ellentéteket szítva a párbeszédet folytató felek között. Akkor honnan sajátítsák el a hétköznapi élet szereplői ezt a képességet, ha sem a szüleiktől, sem a tanáraiktól, sem a média szakemberektől nem lehetséges? Ez a helyzet késztetett arra, hogy egy rövid összefoglalót írjak a témáról (amit egyébként az UKTM spirituális önismereti tréningjein részletesen tanítunk).

Az első lépés, hogy nyíljunk ki a partner felé, akivel beszélgetni fogunk. Még nem tudjuk, mit fog mondani, de ha már eleve előítéllettel kezdjük, akkor esély sem lesz egymás megértésére. Fogadjuk be a mondandóját, engedjük magunkba, hagyjuk, hogy végigmondja, amit szeretne. Csak, ha befogadtuk, akkor leszünk képesek hozzászólni. Ha nem fogadjuk be, miről mondanánk véleményt? Az előíté-

leteinkről csupán. Ha befogadtuk, csak akkor tudunk teljes képet alkotni az elképzeléseiről. Mikor már teljes egészében érzékeljük a gondolatait, akkor vegyük át a szót, és kifejtett gondolatainkat képi nyelvvel támasszuk alá. Egy képet mindig könnyebb átadni, mintha üres szavakat szajkóznánk.

A helytelen kommunikációt számos helyzetben tanulmányozhatjuk:

1. A beszélgetőpartnerek egymás szavába vágva mondják a magukét. Itt nincs jelen a befogadás, fel sem fogják, miről beszél a másik, csak saját véleményüket tolják. Eredmény: kölcsönös értetlenség.

2. Az egyik nem hagyja szóhoz jutni a másikat. Ő nem kommunikációt akar, aminek alapja a kölcsönösség, hanem letámadni a másikat, ráerőltetni a saját véleményét, akaratát. Ne áll le vele vitatkozni, mert csak viszi az erődöt. – „Bocs, de fontos dolgom van.” Állj odébb a megfelelő pillanatban. Majd keres mást, akivel elszórazkodik.

3. A beszélgetőpartner a szádba akarja adni a szót, hogy kivívja az egyetértéset, amivel önigazolást keres önmaga számára. Megoldás lehet, mint az előző pont.

4. A beszélgetőpartner (pl. főnök, házastárs, szülő) fölérendeltségi helyzetből megfélemlítéssel manipulál. Ez lehet direkt pl. fenyeget, vagy csak érezteti, hogy kiszolgáltatott vagy neki. Ennek kezeléséhez komoly belső munka szükséges. Egy egyszerű taoista harcművészeti trükköt elárulok, egyes esetekben hasznos lehet. Ha támadnak, akkor térj ki (virtuálisan lépj egyet hátra), ha erre tovább támadnak, akkor támadj vissza (lépj egyet előre). Ha tovább támadnak, akkor ismételd az algoritmust. A lényeg, hogy a frontvonal egyhelyben maradjon. Miután az ilyen típusú beszélgető partner nyerni akar, hamar észreveszi, hogy veled nem boldogul, és keres mást, akit legyőzhet, vagy aki majd őt padlóra küldi.

5. A beszélgetőpartnernél süket fülekre találunk, vagy kukát játszik (gyerek, házastárs). Légy kitartó, tanulj meg képekkel kommunikálni, mert az akkor is átmegy, ha a szavaidtól elzárkózik. Ha már képzetesebb vagy, és ismered a partnert, akkor bedobhatsz neki egy mézesmadzagot (vagy) vagy megérintheted az érzékeny pontját (hibahely), ezzel a figyelmét magad felé fordíthatod. Utána térj rá a mondandódra. A sikerhez tiszta szándék kell.

A legfontosabb:

- Tisztelj mindenkit, bármit (jót vagy rosszat) mondott neked, mert információt juttatott el hozzád. Csak rajtad múlik, hogy te ezt mire, és hogyan használod.

- A tiszta szeretet legyen a legfőbb motivációd, mert ezzel olyan erőt mutatsz, amittől a másik leteszi a maszkjait és kinyílik feléd.

Csak döntés kérdése az egész...

15.ábra

A helyes kommunikáció együttműködés; befogadás és elfogadás

Az elme fixációk és hatásuk a személyiségre és a társadalomra

Az elmét a könnyebb érthetőség kedvéért úgy értelmeztem, mint egy számítógépet, ami hardware (központi idegrendszer) és software (rátöltött programok) összessége. Joggal mondhatja valaki, hogy az emberi tudat nem egy számítógép, hanem egy annál sokkal komplexebb fogalom. Az elemzés érdekében osszuk fel a tudatunkat elme-tudatra és a magasabb szintű tudatra. Magasabb szintű tudata mindenkinek van, de nem biztos, hogy minden helyzetben használni tudja, ha nem esett át bizonyos képzésen. Most azt fogjuk megvizsgálni, hogy reális élethelyzetekben mi akadályoz meg bennünket abban, hogy a magasabb szintű tudatunkkal reagáljunk le egy eseményt?

Az elme-tudat tehát programok összessége, másképpen viselkedési sablonok, amelyek a környezet (szülők, többi ember) viselkedésmintáinak megfigyelésével került rögzítésre. Ezeknek az a szerepe, hogy segítsen bennünket akkor, ha egy általunk ismeretlen helyzet-

be kerülünk, és nem tudjuk, hogyan kell a helyzetet kezelni. Ezek a sablonok akkor válnak elme fixációvá, ha a személyiség nem tud tőlük megszabadulni, nem tud azokon változtatni. Ha egy viselkedésminta fixációvá vált, akkor már akadálya lesz a személyiség fejlődésének, sőt a társadalmi fejlődésnek is, lévén, hogy a társadalmi fejlődés az egyének fejlődésén keresztül valósítható meg. A továbbiakban egy közelmúltbeli eseményen keresztül szeretném ezt megvilágítani.

Adott egy köztisztviselő, akit frissen kineveznek oktatásügyekkel foglalkozó államtitkárrá. Mivel ilyen helyzetben még nem volt, hirtelenjében nem tudja (nem is tudhatja) hogyan kell a helyzetet kezelni. Ha mély önismerettel és magas tudatossággal rendelkező személy lenne, akkor képes lenne önálló megnyilvánulásra pl. egy médiaszerplésnél, ennek hiányában viszont egy másoktól kölcsönvett sablonnal reagál. Ez a sablon nem más, mint egy álarc, ami mögé a valódi személyiségét és véleményét rejti, azért hogy megfeleljen az elvárásoknak. Az elvárások a főnökei részéről, a közvélemény részéről, és a médiák részéről jelennek meg, és egymással részben vagy egészben ellentétesek. Ahhoz, hogy megfeleljen a főnökei elvárásának (amit egyébként nem ismer, mert nem közölték vele) minél kevesebb tényt kellene mondania, hiszen a tények makacs dolgok, és könnyen számon kérhetők később. Ahhoz, hogy megfeleljen a közvélemény elvárásának, őszintének, közvetlennek, közérthetőnek kellene lennie, és a közproblémára kellene reagálnia. Ahhoz, hogy megfeleljen a média elvárásának, okos és fontos dolgokat kellene mondania, mint aki fején találta a szöveget. Az álarc feszítő hatása alatt az elme még kevésbé kontrollálható, mint egyébként. Ilyenkor az elme előkap egy olyan emléknymot, ami a személy számára feldolgozatlan frusztrációt jelent, és erről kezd el beszélni. Így történhetett, hogy az államtitkár az oktatáskorszerűsítés fontosságára egy kémiai példával kívánta felhívni a figyelmet, amiből azonnal kitűnt, hogy a kémiával már elemi szinten megértési gondjai vannak. A médiában azonnal minősítési rohamot váltott ki az eset, és mindenki, minden oldalról elemezni kezdte a beszédet. A legkulturáltabb bíráló a tudomány képviselője volt, aki arra kívánta felhasználni az esetet, hogy felhívja a figyelmet a természettudományok tanításának fontosságára, ami teljesen jogos. Eközben azonban szóvá tette, hogy a kémiatudás hiányosságai miatt terjed a homeopátia, ami az áltudomány körébe tartozik. Erre viszont felkapták a fejüket a homeopaták, és kikérték maguknak, hogy

milyen alapon minősítik kuruzslónak azokat az orvosokat, akik 6+3 évi tanulást követően folytathatnak csak homeopátiás rendelést. A példából látható, hogy igen messzire jutottunk az eredeti témától, és mindez egy suta beszéd miatt.

Ami a példából kitűnik az, hogy mindenki ösztönösen arról nyilvánul meg, amitől fél, vagy amit nem értett meg önmagában vagy a világban. Minden megnyilvánulása mindaz ideig ösztönös, amíg nem tártá fel a saját elme fixációit, vagyis azokat az elme-programokat, amelyek számára félelmet, meg nem értést, frusztrációt hordoznak.

Az első lényeges következtetésünk, hogy nem tudjuk a magassabb tudatunkat használni, amikor álarcot hordunk azért, hogy megfeleljünk valamely külső elvárásnak. További következtetésként adódik, hogy minden közszereplő, akit a megfelelni vágyás motivál, álarcot kénytelen hordani. Egy olyan maszkot, ami egy előre gyártott képet mutat, hogy elfedje a személyiség hibáit, sérüléseit, személyes véleményét, esetleg valódi szándékát. A közszereplők tehát az elme-tudatot használják a szerepléseik során, és ennek megfelelően kell kezelni mindazt, amit mondanak. Úgy működnek, mint a programozott számítógép, rákattintanak az előre megírt programra, és lejártszák. Ha valami megzavarja őket, akkor vagy butaságokat beszélnek, vagy dühbe gurulnak, és elkezdik a másikat mocskolni. Azért nem ítéltük felettük, mert ez alól senki sem kivétel. Minden ember így működik, mert az elme-tudat így működik. Erre önmegfigyeléssel mi magunk is rájöhettünk. Gondoljunk vissza egy veszekeedésre a partnerrel, az anyóssal, a gyerekkel.

Az elme fixációnak egy másik esetét mutatja az előző példában a tudomány képviselőjének reakciója. Neki az a frusztrációja, hogy nem érti a homeopátiát, miközben azt gondolja, hogy az ő képességeivel és tudományos felkészültségével értenie kellene. Ha tehát nem érti, akkor annak az lehet az egyetlen magyarázata, hogy a homeopátiának nincs tudományos alapja, akkor pedig el kell utasítani. Mellesleg a homeopátiát senki sem érti, és tényleg sincs tudományosan megalapozva, de attól még nem kell zsigerből elutasítani, hanem meg kell vizsgálni. Az elme fixáció tehát abban nyilvánul meg a tudomány képviselője részéről, hogy ragaszkodik ahhoz, hogy a jelenségeket egy bizonyos ismeretelméleti rendszeren belül magyarázzon meg, és ha ez nem sikerül, akkor hajlamos a jelenséget nem létezőnek, és a megfigyelést tudománytalannak nyilvánítani.

Következő megállapításunk tehát az, hogy az elme-tudatot használjuk minden olyan esetben, amikor a környezetünkben előforduló jelenségeket kizárólag a már meglevő elmetartalom felhasználásával kívánjuk megérteni vagy megmagyarázni, és nem törekszünk az elmetartalom bővítésére, vagyis további tudás vagy tapasztalás megszerzésére. A „tudós” elme a lezárt tudást képviseli. Már nem tud többet befogadni, ezért lezár, számára a tudás megszerzése véget ért, ami ezen túl van, nem létezik, nem létezhet, mert ő nem tudja felfogni. Ez a szemlélet azonban nemcsak a „tudós” elmékre jellemző, hanem minden emberre, aki elzárkózik a további megismerés elől. Megjelenik a pl. szülő-gyermek viszonyban is. A szülő számára nem létezik, amit a gyermek lát vagy megtapasztal, mert ő nem látja, és nem tapasztalja. Ugyanígy a hitetlen nem észleli, amit a hívő, és a sort lehetne folytatni.

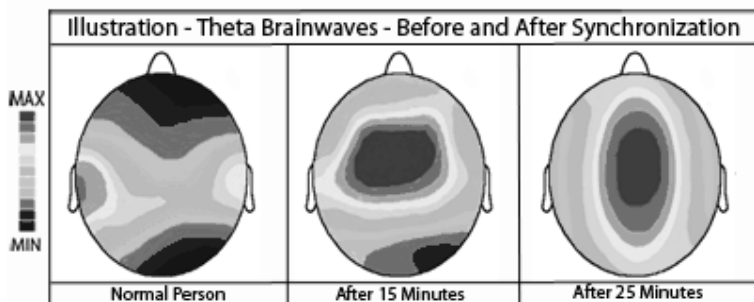
A vizsgált példában a homeopáták reakciója érzelmi reakció volt. Valaki kétségbe vonta a tevékenységük létjogosultságát. Ők tapasztalják, hogy a homeopátia működik, ezért hisznek benne. Nem érzik szükségét, hogy tudományos eszközökkel bizonyítsák a homeopátia működési mechanizmusát. Ez a típusú fixáció az érzelmi fixáció, ami szintén elme tevékenység, mert az elme az érzelmek székhelye is. Az érzelmi reakciót arról lehet felismerni, hogy hárít, nem használ érveket, kizárólag a saját és mások érzelmeivel operálva kíván hatást elérni. Lehetett volna azt a választ adni, hogy jogos a tudomány kételessége, a homeopátia működése nincs tudományosan igényességgel bizonyítva, ezért javasoljuk az ilyen és ilyen kísérletek elvégzését.

A következő megállapításunk tehát az, hogy az elme-tudatot használjuk akkor is, amikor érzelmileg ragaszkodunk egy állásponthoz, helyezethez, személyhez, megoldáshoz, és nem vizsgáljuk meg a tényeket, mert az elme az érzelmek feldolgozásával foglalkozik. Az érzelmi ragaszkodás oka a félelem, hátha tévedünk; az erő merítés az ragaszkodás tárgyából, nehogy elveszítsük azt; továbbá anyagi, erkölcsi, szellemi érdek, amivel nem kívánunk szembenézni, hanem a meztelen érdekünket egy érzelmi mázzal vonjuk be, hogy tetszetősebb legyen. Erre az önigazolásra vagy önámításra azért van szükségünk, mert a pusztá érdekeink nyílt elismerésével nem lennénk képesek önmagunkat elég jó embernek tartani. Ez a motivációja minden álszent jótevékenységnek, amikor az elemi érdekünk homlokegyenest az ellenkezője annak, amit a cselekedeteink képviselnek

(megnyújtjuk a haldoklás idejét, hadd szenvedjen a gyógyíthatatlan beteg, kutyamenhelyet létesítünk, de kitiltjuk a hajléktalanokat, befogadjuk a bevándorlókat, de a pokolba kívánjuk őket). Érzelmi motiváció által cselekszünk, de irracionális dolgokat. Az érzelmi fixáció a vallásos emberekre is jellemző. Ilyenkor a ragaszkodás tárgya isten, na nem az Abszolút Valóság, hanem az istenről alkotott vallásos világkép, egyfajta séma, ami a társadalmi-kulturális fejlődés során, generációk alatt lett az emberi elmébe programozva. A vallásháborúk ennek a sémának a védelméről szólnak (a burkolt gazdasági érdekek mellett természetesen).

Amikor tehát az ember azt gondolja magáról, hogy az ő elméje nem azonosítható egy számítógéppel, ami csupán előre gyártott programokkal működik, mert ő egy magasabb entitás, érző lény, aki szellemileg önálló, szabad véleményalkotásra képes egyéniség, akkor gondoljon a fentiekre. Amit a saját érzelmeinek vél, azok a szülők által programozott elmefunkciók, amit szellemi önállóságnak gondol, az az elmekorlátok mentén lefuttatott kényszerpálya, amit szabad véleményalkotásnak érzékel, az mások befolyásának öntudatlan elfogadása.

Ebből a helyzetből azonban létezik továbblépés, az elme iskolázása és kontrollja, ami megtanulható az UKTM önismereti tréningjein.

16. ábra

A meditáció által tapasztalható szinkronizáció hatása a théta agyhullámokra

A liberális téveszme, avagy Isten országában nincs liberalizmus

Ezzel a tétellel valószínűleg az első emberpár is szembesült a Paradicsomból való kiűzetés pillanatában, de akkor még reménykedhettek abban, hogy máshol talán van.

A liberalizmus eredeti értelmében az önkényuralom alól való felszabadulás eszméje volt, de mára olyan metamorfózison esett keresztül, hogy a mindenfajta elnyomás alóli felszabadulást tűzte zászlajára és ál-liberálissá vált. Első ránézésre még nem tűnik fel ennek az eltorzított eszmének az abszurditása, hiszen azt gondolhatnánk, hogy általa érhető el a valódi szabadság, hiszen semmilyen elnyomás nem kellemes. De hát elnyomás az is, ha az ember az elemi ösztöneit nyomja el, így aztán ne tegyük, hogy szabadok lehessünk! Szeretkezzünk, ahol jólesik, és ahogyan jólesik, ott végezzük a dolgunkat, ahol ránk jön a szükség. Mit izgat az, hogy esetleg másokat zavar, ők az illiberálisok. A nemünkhöz sem kell ragaszkodnunk, ha úgy érezzük, rossz testbe születtünk, nyugodtan váltsunk nemet, hiszen lehetőségünk van rá. Férfinek születtél és szülni akarsz? Nőnek születtél és péniszt akarsz? Semmi gond. A gyerekeiknek se írjuk elő – mit beszélek – még csak ne is sugalmazzuk, hogy szerintünk, mi a helyes, nehogy megsértsük a szabadságukat. Az iskolában a tanár törje magát, hogy beleverjen valami tudást a nebulókba, nehogy megsértsen a tanulók személyiségi jogait azzal, ha követelni merészel egy számonkérésnél. Ha az így felnevelt generációk alkalmatlanok lesznek az iváson, kábítózáson és a szexelésen kívül bármire, azt majd megoldják okosba a liberálisok pl. migránsok betelepítésével. Persze tudják, hogy nem oldják meg, de amikor ez kiderül, addigra ők már megszédíték magukat, és boldogan élvezik a nyugdíjas éveiket egy paradicsomi szigeten, amit még éppen nem nyelt el az óceán a globális felmelegedés következtében. Felelőtlen felnőttek felelőtlen utódokat nevelnek, és ezzel saját kultúrájuk sírját ássák meg.

Persze ez az álliberalizmus kétszeresen is ÁL, egyrészt, mint elv hamis, másrészt álságos, mert csak annak jár, aki meg tudja fizetni, noha azt sugalmazza, mintha mindenki számára elérhető lenne ez a trend. Az (ál)liberális társadalmakban az átlagállampolgár ugyanúgy elnyomott, mint az autokratikus társadalmakban, legfeljebb azzal

Áltathatja magát, hogy szabad. A jelenkori liberalizmus képviselői a valódi szabadság megvalósítása helyett egy liberális elit diktatúrájának kiépítése irányában mozdultak el, és vagy istennek sem akarnak szembesülni a tévedésükkel, vagy – ami még rosszabb – tudatosan építenek erre az ideológiára.

A földi birodalmakban természetesen mindent ki lehet próbálni, így ezt is, nem lesz azonnali következménye, a visszahatások, meg lehet, csak egy-két emberöltő múlva jelentkeznek. A mennyei birodalmakban azonban, minél közelebb találhatók Istenhez, annál azonnalibb a visszahatás. Itt rögtön egy félreértést kell eloszlatnom. Létezik egy transzcendentális birodalom, amely a Kozmikus Törvények fölött áll, ahol a tetteknek semmilyen visszahatása nincs, csak éppen akik oda bejuthatnak már semmilyen egyéni törekvéssel nem rendelkeznek. Azok, akik egyáltalán esélyesek bekerülni valamilyen ennél alacsonyabb mennyei birodalomba, ők a paradicsomi állapothoz hasonló létsíkokra kerülhetnek, amelyek átmeneti otthonként szolgálnak a fejlődő lelkek számára, ahol két inkarnáció között megpihennek, és feldolgozzák a tapasztalataikat. Ezek az átmeneti otthonok a Kozmikus Törvények által szabályozva szigorú elvek szerint működnek. Ha nem így lenne, akkor hosszútávon képtelenek lennének fennmaradni. Miért fontos az analógiát látni? Azért, mert amint lent, úgy fent, és fordítva. Minden törvényszerűség, amit a földi létsíkon megfigyelünk, az a szellemi birodalmakban is érvényes és vice versa. Legfeljebb a különböző idősíkok miatt nem mindig vesszük észre az egyezést.

Az UKTM Birodalma (ld. később) talán a legliberálisabb rendszer. Nagyítóval sem találtam olyat, ami ennél liberálisabb lenne. Alig van szabály. Itt az érvényes, hogy mindenkinek megvan a helye, és a maga szolgálata a rendszerben, a változás érdekében fejlődni kell, és ha ez nem teszik, akkor könnyen kívül találja magát az egyén a birodalmon. Hogyan? **Ha adott egy egység** (legyen az bármi, egy birodalom, egy ország, egy város, egy család), **és abból valaki folyton csak kivesz, és nem teszi bele mindazt, ami tőle telik, akkor az az egység, vagy szétesik, vagy a benne levők, önvédelmi reflexből, idejekorán kipakolják az élőködőt.**

Vannak olyan nem anyagi birodalmak is, amelyek nyíltan autoritatikus felépítésűek. Ezekben az ököljog uralkodik. Aki az erősebb, erőszakosabb, vagy több támogatója van, az kényszeríti rá az akara-

tát a többiekre. Ugyanazt tapasztalhatjuk meg itt, mint egyes földi társadalmakban, azzal a különbséggel, hogy meghalni nem lehet bennük. Éppen ezért sokan nevezik ezt a létsíkot pokolnak.

Mindkét típusú szellemi birodalom leképezhető a Földre, anyagi létformába. Tőlünk függ, hogy melyiket választjuk, de másokat semmiképp sem okolhatunk, hogy helyzetünket ők teremtték helyzetünk.

A tulajdon, mint feladat

Emberemlékezet óta nagyon sokan vannak a szegények, és kevesen a nagyon gazdagok. A szegények körében elterjedt nézet a gazdagokat okolni ezért, akik a szegények verejtéke árán tesznek szert a gazdagságra. Vizsgáljuk meg most a kérdést a spirituális önismeret szempontjából.

A tulajdon megszerzése, fenntartása, gyarapítása, felhasználása ugyanolyan feladat, mint egy iskolai lecke megoldása. Mindenki a személyiség jegyeire (képességeire, becsületességére, szorgalmára, másokért érzett szolidaritására vagy éppen ezek hiányára) alapozva oldja meg a feladatot. Ahogyan az iskolában, az életben sem lehet mindenkit rajtakapni, ha nem megengedett segédeszközt használ, vagy idegen tollakkal ékeskedik. Az univerzális karmatörvény azonban pontosan tudja és teszi a dolgát, és még csak hinni sem kell benne. Persze annak, aki hisz, könnyebb.

Tulajdonnal rendelkezni tehát FELADAT, nem erény, nem dicsőség, nem jutalom. Hosszú távon, több életre kiterjedően csak az tudja megőrizni a gazdagságot (mint tulajdonságot), aki becsületes úton szerezte, nem ragaszkodik hozzá, és mások felemelkedésének elősegítésére fordítja. Vegyük sorra ezeket az ismérveket!

Becsületes úton szert tenni gazdagságra azt jelenti, hogy a mindenkor érvényben levő írott és íratlan törvényeket betartva, a lehetőségeket kiaknázva, saját adottságait alkalmazva, a nem ártás elvét tekintetbe véve válik vagyonossá valaki. A nem ragaszkodás azt jelenti, hogy a birtokára úgy tekint az illető, mintha kölcsön kapta volna az Univerzumtól, hogy gondolja, karbantartsa és felemelje azt. A birtokhoz tartozik minden, a növények, állatok, emberek, de a projektek, szellemi termékek, épületek, területek is függően attól, kinek

milyen jellegű birtoka van. Lehet, hogy valakinek mezőgazdasági birtoka, vagy ipari üzeme van, másnak szoftvere, megint másnak tudása vagy pénze, de mindezek birtokok, amelyekért felelős az egyén, aki birtokolja. Ha valaki mezőgazdasági területtel rendelkezik (lehet az egy parányi kert is), akkor művelnie, tisztán kell tartania azt. Ha üzeme van, akkor hasznos dolgot kell termelnie benne, és azt értékesítenie. Ha szellemi terméke van, akkor azt közzé kell tennie, hogy az emberiség javára fordítható legyen, ha pénze van, akkor be kell fektetnie. Mindezt úgy, hogy megőrizze és megsokszorozza önmaga, a családjá, a városa, az országa, az emberiség javára. Tevékenységével elsősorban a közvetlen környezetét, de a birtok méretétől függően az egyre távolabbi környezet javát, gazdasági és spirituális felemelkedését is szolgálnia kell. Ebben az esetben jó gazdának bizonyul, és vagyonát a következő életben is visszakapja, mert megfelelő családba születik, és távozásakor, vagyonát hozzáértő kezekbe tudja elhelyezni, olyan kézbe, aki a feladatot tovább viszi. Ha a fenti elvek megvalósításában hibákat követ el, akkor annak mértékétől függően kisebb-nagyobb arányban visszalép, lehet, hogy egyes lépéseket az elejétől kell ismételnie, hogy tudatosodjon benne, milyen hibát követett el. Aki tehát most gazdag, az már az előző életében is gazdag volt, és előzőleg viszonylag kevés hibát követett el. Előfordulhat azonban, hogy a jelenlegi gazdagsága első próbálkozás, vagy olyan kihívásnak próbál megfelelni, amibe belebukik. A gazdagság sohasem csupán vak szerencse vagy kapcsolatrendszer kérdése, hanem képzelőerő, teremtmőképesség, a jókor jó helyen lenni képessége is.

Aki nem rendelkezik a gazdagság kialakításához szükséges adottságokkal, annak meg kell ezeket tanulnia, vagy ha nem akarja, akkor le kell mondania róla. Annak a legcsekélyebb értelme sincs, hogy másokat hibáztat, mások fölött ítélkezik saját nincstelensége miatt. Azzal az energiával, amit mások szidalmazására fordít, akár el is indulhatna a felemelkedés irányába apró lépésekben.

Aki nincstelen, az lehet, azért nincstelen, mert sohasem volt még tulajdona. Ő nem tudja, mit jelent valamivel rendelkezni, nem érti, a többieknek miért van, neki miért nem jár. Mivel sosem volt tulajdona, ezért nem tiszteli másokét, hanem elveszi, hogy neki is legyen. Sajnos ezzel azt éri el, hogy a következő életben sem lesz semmije. Ha valakinek van legalább egy parányi háza, kertje, és azt nem tartja karban és tisztán, az azt jelenti az Univerzum felé, hogy nem becsüli

meg saját tulajdonát, emiatt legközelebb még annyit sem fog kapni. Van, aki azért nincstelen, mert nagyot bukott, és mindenét elvesztette. Helytelenül gazdálkodott a korábbi vagyonával, pl. elmulatta, elszórta, másokat megkárosított, törvénytelenséget csinált, tudatlanságból rossz befektetésbe kezdett, képességeit meghaladó feladatra vállalkozott. Akinek már volt korábban tulajdona, az sokkal könnyebben felkapaszkodik, és nagyobb a belső motivációja is arra, hogy próbálkozzon. A legnagyobb problémát tehát a nincstelen tömegek jelentik, akiknek egyetlen életükben sem volt még egy saját ágyuk sem.

A gazdagok akkor járnak el helyesen, ha fokozatosan tanítják meg az emberiség ezen részét a magántulajdon ízére. Fontos, hogy a tulajdonát ne kapja, hanem megdolgozzon érte, mert akkor lesz számára értéke. Pl. a hajléktalan ne lakást kapjon, hanem egy területet, az éghajlati viszonyoknak megfelelő építőanyagot, és egyszerű szerszámokat. Ha nem tud vele mit kezdeni, akkor marad az ég alatt, ha felépíti a saját bódéját, akkor békén kell benne hagyni. Sok vezető attól fél, hogy ez gettósodással jár. Igen, így lesz, de nincs más lehetőség. A hajléktalanságot nem lehet tulajdon adásával megszüntetni, mert akinek sosem volt tulajdona, annak nem alakult ki a képessége arra, hogy tulajdont teremtsen, és azt fenntartsa. Ha lakást kap, akkor lelakja, vagy pénzzé teszi, és ismét hajléktalan lesz. Nem azért, mert olyan bunkó, hanem azért, mert nincs benne a személyiségében a magántulajdon birtoklásának adottsága. A másik lehetséges eszköz a kisgyermek – akár már óvodáskori nevelése – a magántulajdon tiszteletére és helyes birtoklására. Legyen saját párnája, takarója, ágya, ami csak az övé, amíg oda jár, és amit senki másnak nem köteles odaadni. Tartozzon az ágyához egy zsák, amibe beleteheti a személyes, csak őhöz tartozó dolgokat, a macit, a rajzát, a könyvét, hogy egy intim szférát tudjon magának kialakítani, amikor az ágyat használja. Ezt tovább lehet fejleszteni az iskolában. Saját osztályterem, ami csak az osztályé, amit szabad dekorálni, ezen belül saját felület, aminek a külsejéért személyesen felelnek, saját asztal zárható fiókkal. Ezek csak ötletek, amit tetszés szerint lehet módosítani és alakítani, hogy segítsünk kifejleszteni az emberekben a tulajdon birtoklásának és helyes használatának adottságát, ezek ugyanis nem feltétlenül velünk született képességek.

17. ábra

Ez is ház. A magántulajdon birtoklásának képessége nem velünk született, kialakítását kicsiben kell elkezdni.

A döntés, mint feladat

Az egyéni döntésekkel összefüggő belső folyamatok tárgyalása az önismereti tréningünk anyagát képezik, most nem ebből a szempontból, hanem közösségi szempontból elemzem a döntési folyamatot.

Adott egy közösség. Kinek kell meghoznia egy olyan döntést, ami az egész közösséget érinti? Annak, aki döntési pozícióban van. Miért? Azért, mert – pozíciójánál fogva – ő van a legteljesebb körű információ birtokában a döntés meghozatalához. Ettől még hozhat helytelen döntést, de a szerepköre nem vitatható el. A többiek elmondhatják a véleményüket, elmesélhetik, hogy őket a döntés hogyan érinti, de nem dönthetnek, mert a döntési jog a döntési pozícióban levő személynél van. És ebből a szempontból mindegy, hogy a döntéshozó politikus, iskolaigazgató vagy vállalatvezető. Egy társadalomban mindig lesznek döntési pozícióban levők, akár választás, akár öröklés útján kerülnek a helyzetükbe, mert egy társadalom nem tud másképpen működni. A meghozott döntéssel lehet nem egyet érteni, lehet ellene tiltakozni, de mindenkire vonatkozik. Továbbá könnyen belátható, hogy elvileg sem létezik olyan döntés, amit mindenki egyaránt helyesnek fog felismerni, vagy azért, mert mások a személyes érdekei, vagy mert a valós érdekeit nem látja át.

Ma Magyarországon mindenki „tanácsadó” szerepet próbál eljátszani, hogy a döntési folyamatot befolyásolja. A médiákon keresztül önjelölt megmondóemberek osztják az észet arról, hogy a döntési pozícióban levőknek milyen döntéseket kellene vagy kellett volna meghozni. Csak egy probléma van ezzel, hogy az önkéntes „tanácsadók” nem rendelkeznek a döntés meghozatalához szükséges információkkal. Lássuk akkor, ki lehet tanácsadó? 1) Akit felkérnek, 2) aki egy részterület szakértője. Aki tehát tanácsadó lesz, annak az a dolga, hogy annak a részterületnek – aminek ő a szakértője – a sajátos szempontrendszerét és összefüggéseit ismertesse a döntéshozóval. Ő tehát nem dönt, hanem tájékoztat. A döntésben azonban nem szükségszerűen kell megjelennie a véleményének, mert a döntésben fontossági sorrendeket is mérlegelni kell.

Az önjelölt megmondóemberek, azonban nem szakértők, és nem is tanácsadók. Akkor mik? Okoskodók, akik hangulatot keltenek valaki (valami) ellen vagy valaki (valami) mellett. Másképpen fogalmazva, ők azok, akik az érintett közösség döntéssel kapcsolatos érzelmeit borzolgatják. Ők mindig érzelmi húrokat fognak pengetni, vagyis sohasem tényeket állítanak szembe tényekkel, hiszen az már szakértői hozzáállás lenne. A legtöbb ember érzelmileg befolyásolható. Mit értünk ez alatt? Azt, hogy leginkább a félelmei és az előítéletei fogják befolyásolni. Ezeknek az érzelmeknek semmi közük a realitáshoz, hanem a személy egyéni, szubjektív viszonyát mutatják meg a szóban forgó témához. Az érzelmi befolyásolás nyomásgyakorlásra való. Egyfelől arra, hogy a döntési pozícióban levőt elbizonytalanítsa, másfelől arra, hogy a döntéshozó lenyomja a közösség torkán a döntését. Az érzelmi befolyásolás, és az ezzel összefüggő nyomásgyakorlás a politikai játszmák részei. A politikai játszmák ugyanolyanok, mint a partnerkapcsolati játszmák, se végük, se hosszuk. Mindkettőnek az a jellemzője, hogy egymás érzelmi zsarolása miatt egyik fél sem lát tisztán, ezért mindig helytelen döntés születik. Ezen mechanizmusok miatt a közösség nem tud hatékonyabban működni, mert nem lehetséges. Általános esetben a jobb oldal játssza a férj (apa), a baloldal a feleség (anya), a nép pedig a gyermekek szerepét. Magyarországon ez a felállás azért torz, mert a baloldal az anyós funkciójába csúszott bele. Itt tehát egy csonka család jött létre, ahol a gyermekek apja az anyósával él együtt.

Akik nem látják a társadalmi-politikai folyamatok mozgástörvényeit, azok vágyakoznak egy játszma nélküli, tiszta politikai élet után. Javasolom, figyeljék meg saját partnerkapcsolatukat, hogy abban hogyan játszmáznak. Hogyan tudna a politika játszma nélküli lenni, ha a szűkebb családban sem tudják a résztvevők elkerülni az érdekellentétekből fakadó játszmákat? Ott is mindig sérül az érdeke valakinek, és legtöbb esetben a gyermeké. Az apa (jobboldal), az anya (baloldal) a gyermek (nép) háta mögött az ágyban (gazdaságban) többnyire összekacsint, és kiegyezik a hatalom, pénz stb. megosztásáról. Ha pedig az apa az anyóssal kénytelen együtt élni, akkor a gyermekeket egymás ellen játsszák ki. Persze minél gazdagabb a család, annál több jut a gyermekeknek, és annál kevésbé feszítőek az érdekellentétek. Magyarországon a nép egy olyan szegény család gyermekeit jelképezi, akiket a gyámhatóságnak már rég nevelőszülőkhöz kellett volna kiadni. Csakhogy nem jut mindenkinek nevelőszülő (külföldi munkahely), ezért a többség állami gondozásba kerül, amiről tudjuk, hogy nem a legtokéletesebb feltételeket szolgáltatja a felnőtté váláshoz. Ha azonban a gyermekek (nép) felnőnének, akkor saját kezükbe vehetnék a sorsukat.

Egy társadalom csak akkor működik jól, akkor vezethető megfelelően, ha annak tagjai tudatos, felkészült, önálló, elfogulatlan, érzelmeiktől megtisztult személyek. Ha ez nem valósul meg, akkor a társadalom csak MEGVEZETHETŐ. Ha a népnek szerencséje van, ami ritka, akkor jó irányba lesz megvezetve, más esetben plusz köröket fut. Ma Magyarországon szinte mindenki elégedetlen a saját és az ország helyzetével. Lássuk, ki akar tudatosabbá válni, és tudatosságával hatni a döntéshozatali folyamatokra? Nem látom a tanítványok sorait azok ajtaja előtt, akik a tudatosság irányába tudnák kimozdítani a társadalmat a holtpontról. Addig pedig aligha lesz számottevő változás.

A szeretet, mint feladat

A minap kaptam levelet egy ismeretlen követőmtől, amelyben arra hívja fel figyelmemet, hogy térjek vissza Jézus szeretetéhez. Egy ingyenesen letölthető könyvet is mellékel, amelyről kiderült, hogy egy újkori biblia. Nos, nem a régi modern változata, vagy spirituális

magyarázatokkal ellátott kiadása, ami esetleg felkelthetné az érdeklődésem, hanem egy jelenkori médium által diktált, és Jézus szájába adott szöveg. Maga a szöveg, semmi különös, szlogenek a szeretetről, nincs benne semmi új. Attól még lehet sokak számára meghatározó élmény, akik kiábrándultak a hivatalos keresztyénségből, de bibliának minősíteni, erős túlzás.

Valójában azonban nem azért koptatom a billentyűzetet, hogy a fentiekről beszámoljak. Nemrégiben egy tanítványom felhívta a figyelmemet arra, hogy őt nem a tanításom ragadta meg igazán, hanem az a néhány pillanat, amikor könnyecseppet látott a szememben. Pedig éppen akkor nem voltam a tiszta szeretet állapotában, hanem az érzelmeim törtek a felszínre. A két esemény adta a lökést arra, hogy foglalkozzam a szeretettel, így a nyilvánosság előtt is. Persze a magam módján.

Az emberek túlnyomó részének fogalma sincs a tiszta szeretetről, mert sohasem tapasztalta. A tiszta szeretetet energetikailag lehet megélni, de egyszerűen nincsenek arra a rezgésre hangolva, ezért nem érzenek semmit. Ők az érzelmek kifejezésre juttatását tévesztik össze a szeretettel. Az érzelmek köteléket képeznek ember és ember között, tele vannak elfogultsággal, elvárásokkal, ragaszkodással, egyeseket kitüntetnek, másokat kizárnak. De vannak, akik pontosan erre vágnak. Az igazi szeretet ezzel szemben felszabadít, eloldoz, önállóvá tesz, és mindenkire egyformán áramlik, mégpedig úgy, hogy a fejlődését elősegítse! Dehogy kell akkor! Jobb függeni, csimpaszkodni, és lubickolni a szenvedve szeretésben, és élvezni azt, hogy feltétel nélkül megkapunk mindent a másiktól, amire vágyunk. Hiszen ez a hétköznapi séma, és ezt gondoljuk normálisnak. Az emberek megszokták, hogy ha valaki a szeretetről beszél, akkor teleírja virágos szavakkal, érzelmi ömlengésekkel a papírt, és az szeret igazán, aki kívánságteljesítő fát játszik. Én a tények embere vagyok, a tények pedig makacs dolgok!

Jézus tisztán, érzelmek nélkül szeretett. Nekem nem kell hozzá visszatérni, mert én benne vagyok. A szeretetet nem valakitől kell megkapni, mert az körülölel bennünket. Egy óriási szeretet mezőben élünk, ami folyamatosan áramlik körülöttünk. Én Jézustól sem várom el, hogy szeressen, hanem én szeretem. Ezért árad hozzám a szeretet. Az emberek ezzel szemben egymástól várják, hogy a másik szeresse őket. Én pedig azt tanítom, hogy ne a másiktól várd el, hanem tanulj

meg ebből a végtelen szeretet mezőből táplálkozni, és adj belőle a többieknek, amennyit képesek felvenni. Ez a szeretet mező feltétel nélküli ugyan, de a felvétel képessége feltételekhez kötött. Vagyis nem tud bárki rácsatlakozni. Az emberek önmagukat zárják el a szeretet mezőhöz való csatlakozástól. Olyan ez, mint az ingyenes internet. Nem kell érte fizetned, de venedd kell egy készüléket, amivel felcsatlakozol a világhálóra. Jelen példánkban a szeretet feltétel nélküli és ingyenes, csak ki kell fejlesztened magadban a képességet, hogy felcsatlakozz a hálózatra, különben nincs vétel. És akkor nem érted, miért nem szeret még az isten sem téged.

Én arra tanítom az embereket, hogy hogyan fejlesszék ki magukban a szeretet mezőhöz való csatlakozás képességét. Nem (mindig) transzformálom le a szintjükre a kozmikus szeretetet, mert nem trafóknak szerződtem. Arra itt lennének az angyalok, de mit csináljak veled, ha még egy angyaltanfolyamra sem vagy képes bejönni?

És akkor most nézzük, miért nem tudnak az emberek csatlakozni a szeretet mezőhöz? Ez a világ a vágyak beteljesítéséről szól. Ide mindenkit a vágya hoz. Mi történik, ha a vágyad nem teljesül? Akkor haragudni fogsz, dühös leszel arra, aki nem teljesíti, vagy aki miatt nem teljesülhet. Vagy az emberek lesznek a hibásak, vagy Isten, hogy nem adja meg. Ez a harag pont elég ahhoz, hogy elzárd magad a szeretettől. Hogyan tudod elérni a vágyad? Úgy, hogy kezedbe veszed a sorsodat, és megtanulod megteremteni. Ha ezt nem tudod, akkor kénytelen leszel lemondani a vágyaidról. Van még egy harmadik lehetőség is. A minden vágyat beteljesítő Isten, mindent megad azoknak, akik megtisztult elmével teljesen átadják magukat neki. A szeretethez vezető út meg egyszer:

- 1) teremtképesség kifejlesztése,**
- 2) lemondás minden vágyról,**
- 3) teljes önátadás.**

Az UKTM-ben mindhárom utat lehet gyakorolni külön-külön és együttesen is. Aki ezt még mindig nem érti, annak marad a vágyakozás a számára elérhetetlen dolgok után, a düh, amivel másokat hibáztat, és a szenvedés a szeretet hiánya miatt. És ez jól van így.

18. ábra

A szeretetmező mindenki számára adott, csak csatlakozni kell hozzá

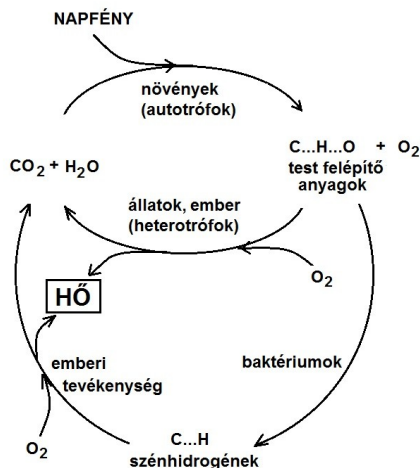
Az ember(iség) tragédiája, avagy remélhetjük-e hogy „istenke” megment minket a hőhaláltól?

Az alábbiakban tudományos alapokon, de közérthetően el fogom magyarázni, hogy miért elkerülhetetlenül szükségszerű globálisan a földi (fizikai) létezés vége. Másképpen fogalmazva az élet a Földön és bármely bolygón csupán tranziens (átmeneti) jelenség, az élethez szükséges feltételek csupán időszakosan állhatnak fenn, és ez a természeti törvényekben egyértelműen kódolva van. Aki materialista, annak a természeti törvények öröktől fogva adottak, aki hívő, az pedig kénytelen elfogadni, hogy Isten ilyennek teremtette a természeti törvényeket és pont. Szükség lesz némi kémiai és fizikai alapismeretre, de ez ne riasszon el senkit, mert kémiai és matematikai képletek nélkül is érthető lesz mindenki számára.

Egyszerűsítsük le a folyamatot, hogy elég legyen három elem vegyjelének ismerete: C (szén), O (oxigén), H (hidrogén). Tekintsük úgy, hogy minden, amire szükségünk van a lényeg megértéséhez ezek kombinációjából előállítható: szénhidrogének ($C\cdots H$), az élőlények testét felépítő szerves anyagok (pl. cukrok; $C\cdots H\cdots O$),

szén-dioxid (CO_2), víz (H_2O). Mióta az élet a Földön kialakult, azóta biztosan egyik elemből sem érkezett külső utánpótlás a Földre, tehát ezek az elemek változatlan mennyiségben vannak jelen, csak a megjelenési formájuk más, mivel vegyületekké épültek össze. Az élőlények egy része autotróf (önellátó), vagyis CO_2 -ból és vízből oxigént és szerves anyagokat ($\text{C}\cdots\text{H}\cdots\text{O}$) állít elő. Ehhez napenergiát használ. Ezt a folyamatot hívják fotoszintézisnek. Az élőlények másik része heterotróf (más élőlények testével táplálkozik, és tárgyalásunk szempontjából mindegy hogy növényevő vagy húsevő). Ezek a lények a ($\text{C}\cdots\text{H}\cdots\text{O}$)-t fogyasztják a végtermék pedig CO_2 , víz és közben oxigént használnak fel a folyamat során.

Vannak olyan lények is (mikroorganizmusok), amelyek oxigén távollétében a ($\text{C}\cdots\text{H}\cdots\text{O}$)-ból ($\text{C}\cdots\text{H}$)-t készítenek, ezek termelik a számunkra olyannyira szükséges szénhidrogéneket (kőolaj, földgáz), amelyeket aztán oxigén jelenlétében elégetünk, hogy energiát nyerjünk, miközben ezekből ismét CO_2 és víz lesz. Az elpusztult élőlények teste CO_2 -á és vízzé alakul függetlenül attól, hogy táplálkozással fogyasztják el őket más lények vagy természetes úton lebomlanak. A folyamatot a 19. ábrán tekinthetjük át.

19. ábra

Minden emberi tevékenység több hőt termel, mint amennyit fogyaszt

Figyelmesen szemlélve az ábrát kiderül, hogy a három elem körforgásban van, oda és visszaalakulásuk folyamatos, mennyiségük állandó, amit az autotróf és heterotróf élőlények aránya hosszabb távra beállít. Ha az emberi tevékenység következtében nő a CO_2 , akkor egy kompenzációs mechanizmus indul el az egyensúly helyreállítása érdekében, a heterotrófok elkezdenek kipusztulni. Ezt tapasztaljuk napjainkban, a fajok kihalása kapcsán. A kényes egyensúlyt helyre lehetne állítani az autotrófok számának növelésével is, vagyis növényzetet, erdőket kellene telepíteni, hogy növekedjen az oxigén és csökkenjen a CO_2 .

Eddig már sok környezetvédő eljutott, sőt a CO_2 kibocsátás csökkentésében is megegyeztek egyes országok. Nézzük tovább az ábrát, vajon a CO_2 kibocsátás csökkentése megoldja-e a helyzetet? Nem fogja megoldani, mert az elpusztult növényekből, állatokból mindenképpen CO_2 lesz, akkor is, ha nem az ember égeti el, hanem a természetes folyamatok során elbomlanak. Még alaposabban vizsgálva az ábrát látható, hogy az egyensúlyinak tűnő rendszerbe folyamatos napfény betáplálás történik, ez az átalakulások hajtóereje, a napfényből pedig végső soron H_2O keletkezik. A hőenergia azonban a termodinamika II. fő tétele értelmében mindig csak részlegesen alakítható át más energiává, vagyis minden energiaátalakítás során történik hőveszteség. (Ezt a tételt sok autodidakta feltaláló szerette volna már megcáfolni, de még senkinek sem sikerült.) Függetlenül tehát az emberi tevékenységtől földi világunk a hőhalál irányába halad, mert a napfény az anyagban elnyelődve, és abban változásokat okozva, hővé alakul. Ha napenergiát használnánk fel, akkor is keletkezne hő, csak nem keletkezne CO_2 . Mi csak annyi szénvegyületet tudunk elégetni, amennyi jelen van, de ezek valaha növények és állatok voltak és oxigén atmoszférában mindenképpen CO_2 -dá alakulnak egy sokkal lassúbb időskálán. A CO_2 mennyiség csökkentése azért lenne mégis célszerű, mert lassítaná a hőhalál bekövetkezését. A felszabaduló hő ugyanis részben kisugárzódhatna a világűrbe. Teljes egészében nem tudna kisugárzódni, mert a légkör nem engedné, légkörre pedig szükség van az élethez, tehát a hő egy része marad, és idővel egyre szaporodik, vagyis az életet hordozó bolygók hőmérséklete mindenképpen nő, mégpedig arányosan az élőlények energiafelhasználásának mértékével. Ezért gondolják az űrkutatók, hogy a Vénusz a múltunk, a Mars a jövőnk, és hogy az életet

exportálni kellene a Marsra az emberiség túlélése érdekében, ahol természetesen ismételten csak átmeneti ideig állhatnának fenn az élet feltételei, ha egyáltalán sikerülne kialakítani őket.

A Nap tehát egy olyan atomreaktor, amely a magfúzió energiáját fénné alakítja, majd a fény a naprendszer elemein (bolygók, holdak, poranyagok, élőlények) szóródik, elnyelődik és végső soron hővé alakul. Hő azonban csak anyag jelenétében tapasztalható meg. Azért hideg a világűr, mert a csillagközi térben nincs anyag, ami felvegye, tehát hőérzet sem jöhet létre. Sőt a csillagok működése következtében létrejövő fény, ami az anyagban elnyelődve hőt termel, fűjja fel az Univerzum lufit, ezért tágul jelenleg a világegyetem. Jelenleg az Univerzum tágulását az ősrobbanás következményének tartják a kutatók, de ennél sokkal egyszerűbb magyarázat, hogy ez nem más, mint egy hőtágulási folyamat. Az Univerzum sorsa emberi eszközökkel kiszámíthatatlan, és szükségképpen át kell menni filozófiai spekulációkba, ha erre keres választ valaki.

Akár materialista, akár idealista szemmel nézzük, úgy tűnik, hogy az anyagi Univerzum működésébe az élet csupán átmeneti állapotként lett bekalkulálva. Istennel szembe szállhatnak az ateisták, de a természeti törvényekkel szemben ők is sikertelenek. Bárhol folytatnánk a létezésünket ugyanezek a törvényszerűségek lennének érvényesek, vagyis ismételten költöznünk kellene, új hazát, új Földet keresve magunknak.

Az ateisták szerint az egyes ember élete véges, és a halállal megszűnik létezni, ugyanennek a meggondolásnak az értelmében természetes lenne, hogy az egész emberiség élete is véges, egy adott bolygón megszületik, majd elpusztul, és ez a világ sora, pont. Miért probléma ezt elfogadni, és más bolygók meghódításával próbálkozni a túlélés érdekében? Ha itt a Földön nem találunk emelkedettebb célt, mint a pusztta túlélés, akkor miért akarjuk egy másik bolygóra exportálni magunkat? Ennek oka az, hogy ne kelljen szembenézni az egész létezés értelmetlenségével. Ha ugyanis az emberiség létezésének (sem kialakulásának, sem pusztulásának) nincs célja és értelme, akkor a világon semminek sincs sem célja, sem értelme, és akkor miért kelljünk fel az ágyból egyáltalán? Ez az oka, hogy emberek kitűznek bizonyos célokat, amit aztán a létezésük értelmévé tesznek. Ezek a célok azonban egytől egyik hamis célok, és elérésük semmi ered-

ményre nem vezet, hiszen a valódi kérdés háritásából fakadnak csupán.

Sajnálattal kell közölnöm, hogy valódi célt, ami globálisan értelmet adna az emberi létezésnek, Istenbe vetett hit nélkül nem lehet találni. Ez az ember(iség) legnagyobb tragédiája, vagy legnagyobb szerencséje.

20. ábra

Az anyagi Univerzum működésébe az élet csupán átmeneti állapotként lett bekalkulálva

Az önsors rontás művészete

A magyarok jelentős része művészi szinten gyakorolja az önsors rontást, sőt mellét verve még büszke is erre. Természetesen ők semmiért sem felelősek, hiszen minden, ami velük történik, az a külső körülmények sanyarú összjátékának eredménye. A baj az, hogy ez a kifogás senkit sem érdekel. Mégis kitől várják az önsors rontók a sorsuk jobbra fordulását? Talán a Tételapótól, vagy a jó tündérektől, netán Istentől. Elmagyarázom miért nem lehetséges ez.

Az önsors rontás első módszere, amikor valaki önmagát alábecsüli: „Én nem vagyok jó semmire, én ezt nem tudom megcsinálni, én ezt nem élem túl...” A valóság azonban az, hogy az ember

egyetlen olyan feladattal sem találkozok, amire ne lenne elvileg felkészülve. A félelem által motivált emberek azonban inkább hárítják a feladatot, mint szembenézzenek a vizsgával. A vicc az, hogy ha nekifognának, akkor azonnal kapnának segítséget, és ha nem is elsőre, de többszöri nekifutásra meg tudnák oldani a feladatot, ami által tapasztalatokban gazdagodva, megerősödve kerülnének ki a helyzetből, önbizalmuk nőne, és idővel még komolyabb feladatok elvégzésére válnának képessé. Nem beszélve arról, hogy sokkal jobban éreznék magukat a bőrükben és a világban.

A második módszer, amikor valaki elhatárolódik a feladattól: „Én ezt utálok, nem akarom megcsinálni, mindig én kapom a piszkos munkát, inkább holnapra halasztom, csinálja valaki más...” Valójában tudja, hogy neki kell megcsinálni és meg is fogja, de ellenszenvét kifejezve a tevékenység iránt szenved egy sort rajta. Ennek az a hátránya, hogy az ellenállás fogyasztja az erőt, miáltal a feladat végrehajtásában iszonyatosan el lehet fáradni. Utána pedig lehet tovább sírni, hogy milyen fárasztó is a munka. Egyetlen tevékenység sem alacsonyabb rendű, vagy piszkosabb, mint bármelyik másik. A tevékenységeket mi minősítjük ilyennek, vagy olyanak. Vegyük azt az esetet, amikor valaki szippantós kocsival járja a várost. Nahát! Ez aztán a piszkos munka. Miért? Minden ember általában naponta egyszer kitörli a valagát, ha kis gyereke vagy idős hozzátartozója van, akkor még azét is. Az anyagcseretermék kezelése kifejezetten fontos tevékenység a társadalom számára. Ha viszont valaki ezért lebecsüli magát, akkor a társadalom ugyanezt a visszajelzést fogja adni számára, hogy felismerje a szemléletének hiányosságát. Ha már valamit mindenképpen meg kell csinálni, akkor csináljuk jókedvűen, mert akkor jobban megy az idő, és nem fáradunk el benne annyira. Ha pedig nem tetszik, akkor változtassunk, keressünk más elfoglaltságot. Ha nem találunk, akkor viszont a miénk a feladat.

Én úgy szoktam eljárni, hogy figyelek. Látom, hogy jön egy feladat. Tovább figyelek. Ha látom, hogy valaki kap utána, akkor átengedem. Ha látom, hogy a feladat elhalad mellettem, akkor hagyom. Ha pedig a feladat megáll előttem, és nem akar távolodni, akkor megcsinálom. Igaz, hogy így a mások által elutasított tevékenységek jutnak nekem, mégis minden esetben jobban járok, mint azok, akik a feladattól elfordultak. Ezért úgy tartanak számon, mint

aki a „sz@rból is aranyat tud csinálni”. A munka játék! Ha játszod, nem igényel erőfeszítést. Könnyed és laza lesz az életed. Nevetsz az egészen, és ezért mások szívesen csatlakoznak hozzád, hogy veled játszanak, mert veled könnyebbnek tűnik az élet.

Az önsors rontás harmadik módszere, amikor valaki a másikat becsüli le: „Te ehhez nem értesz, ez nem való neked, te erre nem vagy képes, nincs hozzá tehetséged, tudásod, tapasztalatod.” Ezekkel a szavakkal söpriik félre a nők, a gyermekek, a beosztottak, a kevésbé iskolázottak, az öregek stb. véleményét azok, akik önmagukat felsőbbrendűnek képzelik. Mi lesz ennek a következménye? „Mindent nekem kell csinálni, mert senki nem ért semmihez!” Meglepő? E mögött a hozzáállás mögött elhatárolódás húzódik meg a másik embertől és annak sajátos szemléletétől. Tehát itt az önsors rontó nem a faladattól, hanem a másik embertől, aki (a maga módján) segíteni akar, határolódik el. Itt a lényeg, hogy mivel mindent ő tud jobban, ezért csak olyan személyt tudna segítőként elfogadni, aki pont úgy gondolkodik, mint ő. És ebben rejlik a tévedés. Mivel ragaszkodik a saját elképzeléséhez, ezért nem hajlandó észrevenni mások elképzelésében az előremutató lehetőséget. Lehet, hogy a másik elgondolása hibás, és nem kivitelezhető, de lehet benne egy parányi ötletmag, amit ha egybeépítenének, máris előbbre tartanának. Következésképpen mindenki jobban érezné magát, hasznos tagjává válna egy közösségnek, és jobban haladna a közösség szekere is. Másképpen megfogalmazva, a csapatmunka nem erénye a magyarságnak. Igen, mert ehhez alázat kell, az egyén háttérbe helyezése. Ez a távol keleti kultúrák sikerének titka.

Akkor már csak egy kérdés maradt hátra. Miért veri a magyarokat az Isten? Te mit csinálsz a gyerekeddel, ha még sokadszorra sem tanulta meg a leckét? Ha valóban szereted, akkor megtanítod tanulni, feladatot megoldani, keményen dolgozni, szembenézni a kihívásokkal, egyszóval önállóvá neveled. Ha nem így jársz el, akkor még vénségedben is rajtat fog élősködni.

Isten bölcsőbb nálad. Isten nem ver bottal, csak a sorssal. Azt mondja: „Mindenkinek erőt adtam az erőmből, bölcsességet a bölcsességemből, tudatosságot a tudatosságomból. Pontosan annyit, hogy azzal képes legyen a feladatait megoldani. Nem várok el többet, csak ennyit. Ha valaki nem él ezzel, akkor megtagadott Engem, mindazt, ami Én vagyok őbenne. Vagyis számára nem létezem.” Ha

pedig valaki számára Isten sem létezik, akkor nincs olyan se, aki segíthetne, ugyanis mindenki önmagával van elfoglalva, és ez az önsors rontókra jellemző leginkább.

Minden szenvedést, nehézséget mi teremtünk önmagunknak. Ezt az anyagi világot nem Isten teremtette nekünk, ha nem mi teremtettük magunknak ilyenné. Az Isten által számunkra teremtett világ, a mi valódi otthonunk, elő van készítve, de oda csak azok juthatnak be, akik itt az anyagi világban megtanulták a teremtés és a kölcsönhatás törvényét. Az önsors rontók nem akarnak tudomást venni ezekről a törvényekről, ezért nekik nem jár az isteni birodalom egészen addig, amíg képessé nem válnak arra, hogy kigyógyuljanak az önámításból.

21. ábra

A boldogság egy végtelen utazás

A halál közeli élmények különbözőségének oka és magyarázata

A halál közeli élményekben egy közös elem van. Azok számára, akik átélték „halál” biztos, hogy az ő élményük a valós, és mindenki más téved. Annak érdekében, hogy megérthessük a halál közeli élményt – mint jelenséget – fogadjunk el néhány alapelvet, mint kiindulópontot. Legyenek ezek a következők:

1. A halál életjelenség. Amennyiben csak az tud meghalni, aki élt. Ilyen értelemben természetes, és érvényesek rá mindazok az összefüggések, amelyek az életünket is meghatározzák.

2. Ahogy élsz, úgy halsz. Másképpen a halálban benne van az egész élet összesűrítve, a halál összefoglalása az életnek.

3. „Mindenkinek hite szerint adatik.” Ahogy az élet, úgy a halál pillanatában is a hit határozza meg a történéseket. A hit alatt nem kizárólag a vallási eszmerendszert értem, hanem azt, hogy mit képes az ember elhinni, hogy vele megtörténhet.

Ennyi alapelv elég is, és akkor most lássunk hozzá, a legfontosabb életjelenség, a halál megértéséhez. Mindaz, amit leírok, személyes tudásom, amelyet önmagamon és haldoklókon illetve elhunytakon ellenőriztem, továbbá amelyet magas szintű (megvilágosodott) mesterekkel való meditációim során kaptam, és számos vallás szentírásainak meditatív állapotban történő tanulmányozásával összevettem. Mindenki önmaga is ellenőrizheti az általam leírtak egyes pontjait saját tudatosságának függvényében.

Például ha csendesen szemlélődve ülsz egy haldokló mellett, akkor érezheted, hogy valami eltávozik belőle a halál pillanatában az utolsó lélegzetvétellel. Nevezzük ezt a valamit léleknek. De mi a lélek? A fizikai testet energiatestek hatják át. Az éterikus test még egy darabig együtt marad a fizikai testtel a lélek eltávozása után is. A halál beállásakor a létfontosságú szervek már nem működnek, de a test még meleg. Az egyes szervek már nem tudnak funkcionálni, de a sejtjeik, mint független sejtek, még egy darabig élnek. Az éterikus test, tehát nem tartozéka a léleknek, ez egy – a fizikai testet átható – életenergia mező, ami a halál után fokozatosan lebomlik. Amíg az éterikus test áthatja a fizikai testet, addig esély van arra, hogy a lélek visszatérhessen a testbe. A halál közeli élmények ez alatt az idő alatt történhetnek. Azt lehet érzékelni, hogy parányi „fény” részecskék (amelyek nem azonosak a fotonokkal) lépnek be a fizikai test sejtjeibe. Amíg ez a folyamat zajlik, addig biztos lehetsz abban, hogy nem fogsz meghalni! Mindaz, ami kilép a fizikai testből, vagyis a (tágabb értelemben vett) lélek, az asztrális, mentális, kauzális, buddhi testek összessége, benne a lélekszikkával vagy másképpen Önvalóval (szűkebb értelemben ezt nevezzük léleknek, én lélekszikkának hívom a továbbiakban). Az Önvaló egyetlen fénylő pont, legfeljebb gombostűfejnyi mérettel rendelkezik. Ezt a lélekszikkát burkolják be az energiatestek.

Az átlagos tudatosságú emberből a lélekszikkra a szájon át távozik, és magával húzza az őt beburkoló energiatesteket is. Ezért

mondja a magyar nyelv, hogy „kilehelte a lelkét”. Aki tehát a szájon át távozik, az nem fog látni fényalagutat, vagy ehhez hasonló képződményt. A szájon át távozó lélekszikrát beburkolják az energiatestek, így az entitás számára az egyetlen észlelhető valóság a saját asztrális-mentális információs mezeje lesz. Ha élő személyekhez erősen kötődik, akkor megjelenhetnek számára az élők, ha elhunytakhoz, akkor megjelenhetnek számára az elhunytak. Ezért pl. egyes halálkűszöböt megélők arról számolnak be, hogy elhunyt hozzátartozóik várták őket. Ha az illető vallásos vagy spirituális életformát folytatott, akkor őt „várhatják” angyalok, mesterek, istenformák stb. vagyis valóban hite szerint adatik a számára. Ha valaki a halál után követi a fénylényeket, akkor az un. alsó édenbe kerül, innen még tanulást követően vissza fog születni. A tanítás során a vezetők segítségével feldolgozhatja a korábbi életeit, és szabad akarata szerint egy következő életben módosíthatja, kijavíthatja a tévedéseit.

A halál pillanatában akkor lát valaki fényalagutat, ha a kutacson keresztül távozik. Ekkor a lélekszakra nem viszi magával az alsóbb energiatesteket, csak a kauzális és buddhi test marad rajta, amit a távozás pillanatában „húz magával” a lélekszakra. Azért lát az entitás fényalagutat, mert az elmében található egy fényvezetéken (nádin) keresztül találja meg a kijáratot a fizikai testből. Ilyenkor az asztrális világ érintése nélkül (vagy arra éppen csak rápillantva) a kauzális mezőbe távozik.

Ha az illető nem találja meg a fényalagutat, vagy nem követi a fénylényeket, akkor ő az asztrális világ lakója lesz. Az asztrális világ több szintre osztható, és a legmélyebb (pokolnak nevezett) szinttől egészen az alsó édenig terjed. A szinteket virtuális kapuk és üres („lakatlan”) rétegek választják el egymástól. Az alsóbb rétegből nem lehet önerőből följebb jutni, de fentről lehetséges önerőből az alsóbb rétegekbe lépni. A jelenlegi korban ezekből a rétegből is lehetséges öntudatlan újjászületés, amit a rezonancia törvény szabályoz. Az asztrális világ az élő és elhunyt emberek által teremtett kollektív mező, mindazok az érzelmi képek találhatók benne, amelyeket az emberek a létezésük során eddig teremtettek, és nem vontak vissza, mert nem értettek meg. Aki uralja ezeket a képeket, az szabadon kószál benne, de a többség a félelmeitől és vágyaitól „részegen” sodródik a teljes öntudatlanság felé.

Visszatérve a halál közeli élményekre, előfordulhat, hogy valaki az asztrális világban már tudatos és ezeket a képeket érzékeli, akár halál közelben, akár anélkül. Erről a szintről származik a mai „művészeti alkotások” jelentős része a horror, a zombi, a pornó filmek. Az itt található információk az emberek érzélemtestének (másképpen fájdalom vagy asztrális testének) feldolgozatlan képei, amelyeket az élők a tudatalattiba száműznek, de a halál után szembesülni kénytelenek velük.

Elég gyakran előfordul, hogy az entitás a halál küszöbön semmit sem lát, csak sötétséget. Ez azt jelenti, hogy ő a valódi halál után sem fog látni semmit, mert számára a halál a teljes öntudatlanságot fogja eredményezni. Az ő tudatosság-folytonossága a halál pillanatában megszűnik, olyan mintha egy mély álomba merülne. Ebben a mély álomszerű létezésben öntudatlanul sodródik, meglehetősen évezredekig, míg egyszer a sodródása ismételt születéshez vezet, amelyben ugyanolyan öntudatlan lesz, mint előtte. Amikor megszületik, azt az érzélem világot hozza magával, amelyet az asztrális világ lakójaként átélt. Egyszer azonban számára is eljön a felemelkedés ideje. Mindezek megértése azért fontos, hogy tudatosítsuk, miért születik manapság annyi sötét lélek. Ha sikerülne őket a fény felé terelni, akkor jelentősen javulhatna a földi életminőség.

22. ábra

Festmény a bardóban sínylő lelkekről, akik számára éppen megjelenik a Fény.

Mi történik velünk a fizikai halál után?

Az alábbi összefoglalás a következő források egyesített tudását tartalmazza: őskeresztény szent iratok, zsidó kabbalista hagyományok, egyiptomi halottaskönyv, tibeti halottaskönyv, hindu szentírás (Bhagaváta Purána, Tantrikus iratok a Mahavidiákról), ezen kívül saját személyes megtapasztalásaimat a köztes létsíkokról.

Az ember fizikai testét több energiatest szövi át. Az első, és leg­sűrűbb energiatest az éterikus test. Az éterikus test egy energiavezetéken keresztül, ami a kutacsnál kapcsolódik, összeköttetésben áll az egyetemes életenergia mezővel. Ez a vezeték olyan, mint egy hálózati csatlakozó. A lélek (a továbbiakban tekintsük egy információsomagnak, amely további rétegekből áll) valamely testnyíláson lép be a fizikai testbe a születés pillanatában, és a halál pillanatában szintén valamely testnyíláson távozik. Mind a belépés, mind a távozás pontját az adott lélek fejlettségi, tudatossági szintje határozza meg. Egy átlagembernél, függetlenül attól, hogy hívő vagy ateista, a belépési és a távozási pont a szájnnyílás. A sötét lelkek alsóbb testnyílásokon lépnek be és ki, a magasan fejlett lelkek pedig a kutacs területén. A megvilágosodott lelkek pedig a szahaszrár területén lépnek be és ki. Vannak olyan lelkek, akik a szájnnyíláson léptek be, de a kutacs területén távoznak, mert személyes fejlődésük az adott életben eléri az adott szintet, és hasonlóan, ha valaki a kutacson át lépett be, akkor elérheti a szahaszrárt. Az azonban ritkán fordul elő, hogy valaki a szájnnyíláson lépett be, és a szahaszraron át távozik, mert egyetlen élet ritkán elegendő e szintkülönbség áthidalására. Bizonyos tudatosság fölött az ember önmagáról és másokról is tudja hol történt a belépés, emiatt tisztában van önmaga és a többiek lehetőségeivel.

A halál pillanatában csak annyi változás történik, hogy a „hálózati kábel ki lesz húzva”. Innentől kezdve a személy éterikus teste nem áll direkt összeköttetésben az életenergia mezővel. Az éterikus test elkezd lebomlani, és ezt követi a fizikai test dezintegrálódása. A halál előtt a lélek már érzi, hogy közeledik az idő, de a ragaszkodásai miatt kapaszkodik a fizikai testébe. Abból érzi, hogy egyre kevesebb energia folyik át azon a vezetéken, ami az életenergia mezővel összeköti. Minél tudatosabb a lélek, annál hamarabb ismeri fel, hogy eljött az idő, és annál rövidebb lesz a haldoklás időtartama, sőt, ha teljes tudatossággal távozik, akkor teljes fizikai, mentális stb. erejé-

ben maradhat az utolsó pillanatig. Érdekes ezek után arra figyelnetek, hogy ki hogyan hal meg azok közül, akik önmagukat spirituális tanítónak, vallási vezetőnek, jóginak, vagy avatárnak nyilatkoztatták ki. Egyik esetben sem ildomos ágyban párnák közt, netán kórházban infúzióra kötve hosszan haldokolni, ha valaki nem akarja a halálával cáfolni saját állításait önmagáról. Amikor tehát a lélek érzi, hogy nincs más hátra, távozni kell, akkor az utolsó lélegzettel távozik a szájon keresztül.

A lélek tehát egy információsomagként távozik. Amikor megszűnik a fizikai testtel a kapcsolat, akkor a személy abban az információs mezőben találja magát, amely tudatossági szintet az életében stabilan elért. Ez a szint általában az asztrális-mentális információs mező. Ez nem más, mint a személy érzelmeinek és elme-gondolatainak összessége, de ezeknek nemcsak a tudatosított része, hanem az öntudatlan, elfojtott, tudatalattiba bezárt része is. Másképpen fogalmazva az elhunyt személy a továbbiakban az érzelmei és az elme-gondolatai által irányítottan fog sodródni. Ha pl. nagyon erős pozitív vagy negatív érzelmek kötik egy élő személyhez, akkor annak közelében marad és megpróbál rá hatással lenni. Mivel a legerősebb elme-gondolat már életünkben is a félelem volt, ezért a halál után átélhető lesz minden olyan félelem mintázat, amit a személy a tudatalattiba száműzött. Szintén átélhető lesz még a legképtelenebb vágy is, amivel soha nem akart szembesülni. Ha netán valaki azt gondolná, hogy ez utóbbi valami jó dolog, sajnos téved. Pl. aki vágyott a mérhetetlen gazdagságra, akkor úgy éli át, mint az örült, őrvongva és visítózva fürdik a pénzesőben, vagy félelemtől remegve ül a kincses ládáján, minden pillanatban attól retteghet, mikor rabolják ki. Ha valaki vágyott a mértéktelen, nem-szokványos szexuális gyönyörre, akkor folyamatosan ezt tapasztalja, szünni nem akaró módon, nem lesz képes abbahagyni, kilépni belőle, ájulásig, sőt halálíg, de mivel itt meghalni nem lehet, nem lát kiutat abból a tevékenységből, amelybe a beleragadt. Ha életében az üldözéstől félt, akkor folyamatosan menekülni fog, ha őlt, akkor öldöklésbe keveredik, amelyben felváltva őt és őt ölik, de mivel nincs halál, ezért a tevékenység végeláthatatlanul ismétlődik. Ezt a létsíkot hívják bardónak, a tibeti elnevezés szerint, és pokolnak a keresztény hitrendszer szerint. A továbbiakban a bardót használom, mert ez jobban kifejezi a lényegét. A keresztény pokol összekapcsolódott azzal a tanítással,

miszerint Isten büntetése miatt a bűnösök a pokolra kerülnek, és ott szenvedésben lesz részük. Ez, mint részigazság, valóban így működik, azzal a különbséggel, hogy nem Isten büntet, hanem a szennyezett, gonoszsággal teli elmetartalom életik meg a halál után.

Meghalni ugyan nem lehet, de van fájdalomérzet, sebeket lehet szerezni, amelyek sosem gyógyulnak be. Van éhség és szomjúság, de nem lehet kielégíteni, mert nem szűnik meg. Ezen a szinten valóban vérben, gennyben, mocsokban fetrengenek a lények, és önmagukból kivetközve üvöltenek a fájdalomtól, félelemtől vagy a vágytól. És ez még nem is a legmélyebb szint. A további mélységek ismertetésétől eltekintek, de ha valakit érdekel, akkor olvassa el Dante Isteni színjátékát, nézegesse Salvador Dali festményeit. Ha nem kulturális élményként akar megismerkedni ezzel a valósággal, akkor elég, ha bekapcsolja a TV-t. Valóban, ami a világban jelenleg folyik, az maga a bardó megtestesülése a fizikai létsíkon. Mellesleg ez korábban sem volt másképpen. Vannak ugyanis olyan lelkek, akik a bardó szintjéről születnek ismét fizikai testbe. Mivel az ő valóságuk a születés előtt is az volt, amit a bardóban megéltek, ezért utána is csak azt tudják folytatni.

A bardót tehát mindenki megtapasztalja a halál után, de van, aki csak átsiklik rajta, mert tudja, hogy ez nem az ő valósága. Az ő valósága ennél magasabb világokban található. Az átlagember azonban mivel nem gyakorolja a hitét, nem ismeri a szellemi világok működését, valóságnak gondolja a bardót, amikor belekerül. Miután megtapasztalta, amitől félt, vagy amire vágyott és elege lett belőle, Isten felé fordul segítségért, és ekkor megjelenik neki egy fénylő alak, egy Isten szolgálatában álló szellemlény (korábban ember volt), aki azt a feladatot vállalta, hogy kivezeti őt erről a létsíkról. Csak azok tudnak átsiklani a bardón, akik a halál pillanatában azonnal követik az Elohimot (a hazavezetés angyalát), vagy megvilágosodott mesterüket, vagy teljes tudatossággal távoznak (felszabadult lelkek), vagy Isten valamely aspektusára koncentrálnak meg stb. A bardóból való kilépés lényegében a személy asztrális-mentális információs mezejének átalakulásával jár, egyfajta érzelmi-mentális „halál”. Másképpen fogalmazva a személy leveti az asztrális-mentális testét vagy legalábbis készen áll erre.

Ezt követően a lélek a kauzális (ok-okozati) mezőben találja magát. Többnyire segítők vezetik ide. Itt lehetősége lesz szembesülni

az el nem végzett feladataival, eldöntheti, hogy mikor, kikkel, hová születik meg ismét. Megtervezi a feladatot, többször lejátssza a jeleneteket, hogy begyakorolja, majd ismét egy fizikai testben, egy új asztrális-mentális mezőben ébred öntudatra. Így zajlik a lelkek fejlődése életről életre, amíg véglegesen kikerülhetnek a fizikai létsíkról. A kauzális létsíkról sokan már a Mennyei Országaként beszélnek. Távolról sem az. A Mennyei Ország sokkal magasabban található, és akkor még a Transzcendentális Valóságot nem is említettük. Az egyetlen valóság a Transzcendentális Valóság. Minden, ami ez alatt található a teremtett világokhoz tartozik. De térjünk vissza a kauzális létsíkhöz, mert ez az, ami minden jóra való ember számára elérhető, aki Isten felé fordul, legalább akkor, ha bajban van.

A kauzális létsíkon megvalósított mesterek által teremtett világok (nevezzük a továbbiakban országoknak) találhatók. Itt minden jelen van, ami a továbbfejlődéshez szükséges. A lélek tanítást kap, sokszor gyógyítást is, ami azt jelenti, hogy a korábbi asztrális-mentális testének „sebeit” (hibahelyeit) eltüntetik, részben vagy egészben újra cserélik. A lélek először segítséggel, majd önerejéből képessé válik arra, hogy önmagának egy fejlettebb asztrális-mentális testet hozzon létre, ami a következő leszületéséhez szükséges. Megfelelő szintet elérve akár maradhat is ezen a létsíkon és ezen fejlődik tovább, hogy ledolgozva a maradék karmáját elérje a buddhi tudatosságot. A buddhi tudatosságba való belépés után további lehetőségei lesznek, attól függően, hogy milyen rendszerben fejlődött, és milyen Isten aspektushoz vonzódik.

Visszatérve a kauzális mezőkre, ez a létsík országokra tagolódik. Az országoknak vannak határai, amelyet őriznek (energetikai falakkal vagy személyekkel) és az egyes országok nem feltétlenül adnak belépési engedélyt bárkinek. Sok esetben jelszót vagy szimbólumot kérnek. Ennek oka, hogy az ott tartózkodó, fejlődő lelkek védve legyenek az olyan személyektől, akik az ottani szabályrendszert nem ismerik, vagy nem akarják betartani. Egy ország lakója csak akkor léphet be egy másik országba, ha ismeri a belépési kódot, és ha hajlandó az ottani szabályokat betartani legalábbis arra az időre, amíg ott tartózkodik. Még ha nem ért egyet azokkal, akkor is be kell tartania, hogy ne zavarja meg a lények fejlődését, és ne zavarja össze a tanítást a tanítványok elméjében. Ezek a létsíkon még létezik alak és forma, ami hasonló az ittenihez, de annál fényesebb, tisztább,

ilyen értelemben létezik elme is, de a forma nem fizikai természetű. Azt mondhatnák, hogy az ottani forma a fizikai formának az idea előképe. Léteznek emberi kapcsolatok, de nem létezik szex, mert aki arra vágyik, annak fizikai síkra kell leszületnie. Léteznek színek, illatok, hangok, ízek, érzékelhető energiaáramlások. Ezen a létsíkon minden a fejlődésről szól. Aki ilyen helyről születik meg, annak esélye van arra, hogy megszámlálható inkarnációt követően már ne térjen vissza az anyagi világba.

Vannak olyan országok, amelyek csak tiszta lelkeket fogadnak, olyanokat, akik a földi életük során megtisztultak. Mások vállalnak olyanokat is, akik előtt még hosszú út áll. Jelenleg ez utóbbi országoknak nincs elegendő kapacitása arra, hogy minden lelket, aki a bardóból Istenhez fohászkodik, fogadni, megtisztítani és átképezni tudjon. Éppen ezért az isteni törvények lehetővé teszik, hogy a bardó szintjéről (átképzés nélkül) is újjá lehessen születni. Vannak olyan tervek, amely szerint, ha a szellemi országok kapacitása tovább növekszik, akkor megszűnik a bardóból való ismételt megszületés lehetősége. Ez azt jelentené, hogy csak a megfelelő átképzést követően lehetne ismét belépni az anyagi világba.

A megvilágosodás valamely szintjét elérték az agykoponyán található egyik nyíláson át távoznak. A legkönnyebben felismerhető hely a kutacs. A kutacson keresztül távozó a kauzális síkra kerülnek (ld. előbb) és ez felszabadulást (moksát) jelent a létkörforgásból. Innen még létezik önkéntes visszaszületés, ha az entitás gyorsított ütemben szándékszik továbbfejlődni. Az agykoponya területén további nyílások fejleszthetők ki, amelyek eredendően nincsenek meg, de kialakításra kerülhetnek a spirituális életforma során. Ezek a buddhi vagy az atman tudatosságba vezetnek az alsóbb létsíkok érintése nélkül.

Az UKTM azon dolgozik, hogy egy újabb országot hozzon létre, ami a leszülető lelkek számára egyfajta szellemi gyógyító és átképző központként funkcionál. Ez a munka már most fizikai síkon is folyik, hiszen akik hozzánk fordulnak, azok energetikai megtisztulást, továbbá spirituális képzést kaphatnak. Az önismereti-életmód tréningünk része annak az átképzésnek, ami nélkülözhetetlen ahhoz, hogy valaki tudatosan élje meg az anyagi világ élethelyzeteit, és beléphesen majd a magasabb világokba.

23. ábra

A halál pillanatában megjelenik a hazavezető Fény

Mi történik, amikor álmodunk?

***BEVEZETÉS:** Csuang Csou azt álmodja, hogy ő a király, egy fényes palotában lakik, ahol teljesen szabadnak és boldognak érzi magát. A király leheveredik a baldachinos ágyába, és mély álomba szenderül. Ekkor azt álmodja, hogy ő egy nincstelen koldus, és egy bádogviskóban tengődik az erdő szélén. Na, mármint a kérdés csak az, hogy ki lesz Csuang Csou, amikor felébred?*

*

Amikor álmodunk, kikapcsol a tudat, és ez az állapot a halál utáni megtapasztalásokat modellezi. A halált követő pillanatokban fokozatosan megszűnik az agytevékenység, de nem szűnik meg az elme. Az elme a központi idegrendszerből és az elmetartalomtól áll. Az elmetartalmat egy információs mezőként definiálhatjuk, amely létrehozza a testérzetet, továbbá az érzelmek és a gondolatok összességét, és amelynek a központi idegrendszer a hordozója. A központi

idegrendszer tehát a hardware-t szolgáltatja, maga az elmetartalom a software. Az információs mező, az érzelmi és gondolati mezőnk összessége, nem szűnik meg azonnal a halált követően, hanem egyfajta önálló életet kezd élni, és ez annál hosszabb ideig tart, minél tovább élteti a hozzátartozók ragaszkodása és az egyéni vágyak, félelmek, kötődések. Ezt az információs mezőt a hordozója (központi idegrendszer) nélkül a tudomány jelenlegi módszereivel nem tudjuk kimutatni.

Térjünk vissza az álmokra. A hétköznapi tudatossággal jellemezhető személy, aki az elméjét nem rögzíti egy adott önmegvalósítási célra, ébrenlét során diffúz elme tevékenységgel rendelkezik. Mivel nem fejlesztett ki magasabb tudatossági központokat, ezért a tudat kikapcsolásakor megszűnik az irányító központ. Ennek hiányában az álom során az elmeszámítógép véletlenszerűen ugrál a különböző programok között, amelyek az agyban tárolódnak, és nem kerültek törlésre vagy megértésre. Az egymást követően aktiválódó töredék programok egybefüggő eseménysorozat illúzióját kelthetik, ami történeté állhat össze. Aktiválódik egy program, ahol mondjuk egy félelem lenyomat található, ekkor az illető álmában megtapasztalja a félelmet, aminek testi tünetei is lehetnek. Amennyiben sikerül teljesen átélnie a félelmet, és felébredve megértenie, akkor megszabadult tőle. De ha elhessegeti, hogy szerencsére csak álom volt, és nem foglalkozik vele tovább, akkor az álom önbeteljesítő próféciaként valósággá válhat. Ilyenkor később azt mondja, hogy előre megálmodta, és sorsszerűségnek fogja fel az eseményt. Valójában a helyzet elkerülhető lett volna az elmetartalom megfelelő szintű feldolgozásával.

Teljesen hasonló ehhez a halál utáni megtapasztalás is. Az elhunyt szembesül a félelmeivel, és ha képes belőle „felébredni”, vagyis rájön, hogy ezek a saját feldolgozatlan elmetartalmak, amelyek, mint egy rossz álom beárnyékolják az egész életét, és amelynek most – a halál után – vége szakadhat, akkor leteszi az érzelmi-gondolati információs mezőt, és továbbléphet. Hasonlóan történik ez, ha nem félelemről, hanem kielégítetlen vágyról van szó. Többnyire azonban a félelem a legerősebben tudatalatti motiváció.

Nézzük, mi zajlik le akkor, ha egy magasabb egyéni tudatosságot kifejlesztett személy álmodik? A magasabb tudatosság akkor is jelen van, ha az ébrenléti tudat kikapcsol. Ha még van jelen elmetartalom,

vagyis még nincs teljesen kitakarítva az elme a háttérprogramoktól, akkor az elme elkezd a random működését, ide-oda kattint, és megérinti a nem-tudatosított tartalmakat. A magasabb tudatosság azonban felismeri, hogy ezek csak árnyak, nem valóság. Konkrétan azt érzékeli, hogy árnyak között bolyong. Mivel nincs féltelme ezektől, így egyik árnyék sem tudja bevonzani, ezért nem lép működésbe egyik sem. Így rövidesen túllép az árnyak birodalmán, és belép a következő szintre, ami a kauzalitás (ok-okozati szint), vagyis a kozmikus törvények birodalma.

A törvények birodalma úgy vizualizálható, mint kozmikus erővonalak összessége. A magasabb tudatosság ezen erővonalak között mozog, és a kiutat keresve megvizsgálja, hogy cselekedetei ütköztek-e valamelyik törvénnyel. Az erővonalak összetekeredve csomókat hoznak létre, amelyek üregeket zárnak közre. Ezek az üregek jelentik a mozgásteret a magasabb tudatosság számára. Hiába próbál neki-menni egy erővonalnak, visszapattan róla. Mindaddig, amíg felismeri, hogy vagy együtt halad az erővonalakkal, vagyis elfogadja, hogy a kozmikus törvények meghatározzák a játékszabályokat, vagy képes fölérjük emelkedni. Az erővonalak labirintusából (az ok-okozati mezőből) a tiszta szeretet vagy a tiszta tudatosság (ill. mindkettő) emelheti ki az egyéni tudatot. Ehhez a fényt kell keresni. Ha ez sikerül, akkor abban a pillanatban a kauzális test (az erővonalak összessége) levételre kerül, és az egyéni tudat felszabadul.

A magasabb tudatosság legalsó szintje megfelelő képzéssel és gyakorlással elvileg bárki számára elérhető, bár kell egy bizonyos iskolázottsági szint. Ennek a tudatosságnak a birtokában elkerülhetők a különböző pszichológiai betegségek, amelyek az elmét érintő önszabályozási problémák. Amíg az elme önmagát próbálja kontrollálni, addig mindig előfordulhat olyan esemény, amely kontrollvesztéssel jár (pl. dühkitörések, elkeseredés, depresszió, érzelmi hullámzások stb.). Az elme csak egy magasabb tudatossági központból irányítható biztonságosan. Korunkban növekszik a pszichiátriai betegségek száma, és ezek elkerülésére megfelelő módszer a jóga alapokon nyugvó elmeszabályozás (az UKTM önismereti tréningjén megtanulható). A legmagasabb tudatosságot kifejlesztett személyek alvás közben is „ébernek”. Ez azt jelenti, hogy a tudatosságuk mély álomban is jelen van, bár ez külső megfigyelő számára nem észlelhető.

Az álmaink tehát megmutatják a feldolgozatlan elmetartalmakat, továbbá modellezik azt a helyzetet, amivel akkor kerülünk szembe, ha meghalunk. Ezért érdemes rájuk figyelni, és ébenléti tudatossággal feldolgozni őket. Amíg valaki az alvás ideje alatt nem ért el egy „éber” tudatosságot, addig a létkörforgásból való felszabadulásról – saját erőből – nem lehet beszélni, de lehet bizakodni isteni (angyali, mesteri) kegyelemben.

Visszatérve a bevezetőben feltett kérdésre, mi lesz Csuang Csou, ha felébred? Legnagyobb valószínűséggel koldus, mindaddig, amíg rá nem ébred, hogy saját elmetartalmát valósítja meg, és amíg hozzá nem fog ahhoz, hogy belső valóságát koldusból királlyá formálja.

24. ábra

Az álmok során megelevenedik egy-egy rejtett elmetartalom, ugyanez történik a halál után is, ha nem látjuk meg a kivezető fényt

Személyiségrétegek, avagy a stabilitás háromlábú széke (IQ-EQ-SQ)

Ha valakinek széken ülve egyenetlen talajon kellett elhelyezkednie, akkor tapasztalhatta, hogy ilyen körülmények között csak a háromlábú szék maradhat stabil. Ezt a hasonlatot vonatkoztassuk most az emberi személyiségre, és nevesítsük azt a három személyiség összetevőt, amelynek kifejlesztése képessé tehet bennünket arra,

hogy bármely helyzetben megőrizzük higgadtságunkat, belső harmóniánkat, cselekvőképességünket, egyszóval stabilitásunkat. A talaj egyenetlenségei az élet viharait szimbolizálják, amelyek elkerülhetetlenül jönnek és mennek, ha benne élünk a világban, mivel a hatás-ellenhatás törvénye alól ilyenkor nem tudjuk függetleníteni magunkat.

A testi felfogású emberek számára a háromlábú szék nagyon egyszerűen megfogalmazható: táplálék, szex, pihenés. Ez jellemző az állatvilág tagjaira is. Ha valamelyik összetevő (láb) sérül, akkor az állatok hullani kezdenek. A táplálék kielégíti a létfenntartási ösztönt, a szex a fajfenntartási ösztönt, a pihenés pedig regenerálja az élet stresszhelyzeteinek hatásait.

Az ember azonban komplexebb lény, és nagyon korán szembesül azzal, hogy az előbb említett három összetevő kevésnek bizonyul a személyiség komfortérzésének biztosításához. Ez a szembesülés legkésőbb akkor történik meg, amikor hiányérzet keletkezik, mert egy vagy több láb nem egyforma hosszú és a szék billegni kezd. Nincs elég táplálék, nincs kivel szexelni, és nincs idő vagy lehetőség pihenésre. Ilyenkor hiába a követelőzés, az erőszak, a könyörgés és egyéb módszerek, az egyén a belső hiányosságai miatt képtelen lesz kielégíteni a vágyait.

Ezek után vegyük szemügyre, hogy az emberi személyiség belső összetevőinek szintjén miben találjuk meg a szék három lábát. Az első az IQ. Az intelligencia fejlesztése egyet jelent azzal, hogy bizonyos ismereteket szerzünk a világról (tények) és annak működéséről (összefüggések). Az IQ-hoz főleg a szellemi képességek, a logikus gondolkodás, a helyzetfelismerő képesség rendelhető hozzá. Az IQ tehát egy bizonyos agyterületnek a fejlettségét méri, amely agyterület a szekvenciális (soros) gondolkodásért felelős terület, vagyis az A-ból következik B, B-ből következik C stb. logikai sor levezetésének képességéért és gyorsaságáért felelős. Az IQ egyrészt öröklött, másrészt fejleszthető. Az alacsony IQ-jú személyek hátrányos helyzetben vannak a táplálék megszerzéséért folytatott küzdelemben, mivel csak rosszul fizetett állásokat tudnak betölteni a társadalmi munkamegosztásban. Mivel az IQ láb rövid, így a többi láb sem tud megfelelően kifejlődni, vagy ha mégis, akkor szék billegni kezd. A magas IQ-val rendelkező személyek vezetői pozíciókat tölthetnek be (tudományos, gazdasági stb. szerepkörben), mivel jól tudnak helyez-

kedni, jó a helyzetfelismerő képességük. Érzelmi életük azonban lehet sekélyes, ezért ritkán boldogok. Nehezen találhatnak társra, vagy a társ alárendelt szerepkört tölt be mellettük, mindezek ellenére ritkán válnak, ha igen, akkor a társ hagyja el őket.

A második összetevő az EQ. Az EQ-t érzelmi intelligenciának szokás nevezni, lényegében az egyén érzelmi életét foglalja magában. Úgy tekinthetjük, mint az egyén képességét arra, hogy mások helyzetébe bele tudja magát helyezni, ráérezzen mások érzelmeire, képes legyen mély érzelmeket megélni, azokat elemezni, irányítani. Miután önmaga érzelmeivel tisztában van, így mások érzelmeit tiszteletben tartja, megérti, így képes mások reakcióit kezelni. Az érzelmi életért egy másik agyterület felelős, ami ellentétben az előzővel nem soros, hanem mátrix működésű idegsejtekkel jellemezhető agyi funkciót képvisel. A fejlett EQ-val rendelkező személyek számára, a mátrix típusú működés miatt, minden kapcsolatban van mindennel, így olyan összefüggésekre is rálátnak, amelyek a magas IQ-val rendelkező emberek számára rejtve maradnak. Nagyon leegyszerűsítve a férfiak inkább az IQ, a nők az EQ típusú gondolkodásra hajlamosak, de napjainkban már elég nagy az átfedés. Az IQ tehát inkább a racionális, míg az EQ az intuitív gondolkodásért felelős.

Az alacsony EQ-val rendelkező személyek érzelmi élete sekélyes, a szeretetet csupán a szexualitás szintjén képesek megélni, vagy számukra egyáltalán nem is fontos, esetleg nem is értik, mi hiányzik belőlük a másiktól. A magas EQ-val rendelkező egyének kellemes, harmonikus személyiségek, szeretetre képesek és szeretni valók, önfeláldozók, hajlamosak karitatív tevékenység végzésére, vagy szívesen szegődnek magas IQ-val rendelkező társ mellé, hogy szolgálják őt. Ha a magas EQ alacsony IQ-val társul, akkor mindig a háttérben maradnak, alárendelt szerepet játszanak, vagy alacsony szintű állásokat töltenek be, mellőzött személyiségek maradnak. Emiatt ritkán érzik magukat maradéktalanul boldognak. Ha a magas EQ magas IQ-val is társul, akkor képesek színvonalas, sikeres művészi, alkotó tevékenység végzésére.

A harmadik összetevő az SQ, azaz a spirituális intelligencia. A spirituális intelligencia alatt azt értem, hogy az egyén az anyagi világbeli célok fölötti értelmet keres az életének. Ez lehet mások szolgálata (betegek, fogyatékosok, kiszolgáltatottak, állatok stb.), nemes célokért folytatott tevékenység (szabadság, egyenlőség, test-

vériség stb.), egyszóval valamilyen idea lesz a vezérelv. Az idea lehet Isten is. A SQ székhelye egy harmadik agyterület, amelyben található idegsejtek integráló feladatkört látnak el. Fogadják a külvilágból származó ingereket, és azokra az egyetemes egységelv értelmében szolgáltatnak válaszokat. Mivel ez az agyterület az IQ és EQ központ fölött helyezkedik el, ezért az egyén képessé válik saját személyes érdekeinek, továbbá személyes én-tudat központjának (egójának) viszonylagos háttérbe szorítására az idea kibontakoztatásának érdekében. A magas SQ-val rendelkező személy képes egységben élni és gondolkodni azon a szűkebb-tágabb területen, amelyen működik. A magas SQ-val rendelkező személyek gyakran állnak papnak, vagy szabadsághősökké válhatnak.

A magas SQ nem feltétlenül jár együtt magas IQ-val és EQ-val. Ekkor a következő variációk adódnak:

1. **Magas SQ, magas EQ, alacsony IQ:** Ekkor az idea, amely érdekében az ego háttérbe szorítása bekövetkezik, akár hamis vagy elavult is lehet. Megfelelő IQ hiányában tehát előfordulhat, hogy az egyén téves eszmékért vállal áldozatot, akár az élete árán is. Az ilyen egyén könnyen megvezethető a magas IQ-val rendelkező vezetők által még akkor is, ha azok SQ-ja alacsony. Ő ugyanis nem veszi észre, hogy a vezetőből az egységelv hiányzik. Teljes odaadással éli meg még a téves eszmét is, töretlenül hisz benne. Lényegében ide tartoznak a hívő tömegek.

2. **Magas SQ, magas IQ, alacsony EQ:** ezek a személyek a kiválasztottság eszméjét szolgáló vezetők. Mindenki egyenlő ugyan, de ők az egyenlőbbek. Az ő eszméjük, az ő Istenük, az ő hitük az igazi, ezért térítő (hittérítő) tevékenységet folytatnak. Miután másokat hajlamosak alacsonyabb rendűnek tekinteni, ezért őket elnyomják, vagy megtéríteni igyekeznek. Ide tartoznak a filozófusok is, akik ahelyett, hogy átelnék az ideát (Istent), vég nélküli filozófálgatásba kezdenek róla.

3. **Magas SQ, alacsony IQ, alacsony EQ:** ők alkotják azokat a hívő tömegeket, akik ölni is képesek az ideáért, függetlenül attól, hogy az igaz vagy téves. Az IQ-juk alacsony, hogy a vezetőt felülbírálják, az EQ-juk alacsony, hogy másokkal együtt érezzenek, így marad a vak hit, a pusztítás, rombolás, azzal a céllal, hogy a saját követett ideaképüket győzelemre segítsék.

4. **Mindhárom összetevő magas.** Az egyén képes hiteles, előremutató ideát választani, és azt teljes odaadással megélni, megvalósítani önmagában. Ebben az esetben van esély, hogy az egyén a következő fejlődési szakaszába lépjen, és tudatossága az elme szintje fölé emelkedjen.

Eddig ugyanis csupán agyi funkciókról beszéltem és a lelket (mint lélekszíkrtát, önvalót, isteni eredetű, örök szubsztanciát) egyáltalán nem is érintettem. Amíg az emberek az elméjük működésével sincsenek tisztában, addig a lélek, a szó valódi és teljes értelmében, számukra szunnyad. Az EQ-nak, mint agyi funkciónak, semmi köze nincs a lélekhez, a szó transzcendentális értelmében, noha ezzel gyakran összekeverik. Ugyanígy az SQ-nak semmi köze nincs a valódi spiritualitáshoz transzcendentális értelemben. Az SQ agyi funkció, anyagi természetű, műszerekkel mérhető, számszerűen jellemezhető. Az SQ a transzcendentális értelemben vett spiritualitásnak az elmebeli kivételése. Amikor tehát arról beszélek az írásaimban, hogy még a hívő emberek is csak az elme szintjén élnek meg Istent, a vallást vagy az egységet, akkor ez alatt a fentieket értem, vagyis még nem találták meg a kapcsolatot a nem-anyagi természetű (transzcendentális) tudatossági központjukkal.

A kiegyensúlyozott személyiségfejlődéshez, csakúgy, mint a spirituális fejlődés magasabb fokozataihoz mindhárom összetevőre szükség van. Ezek megalapozása történik meg az UKTM spirituális önismereti-életmód tréningjein.

Az IQ és EQ központ működése

Az IQ, vagy intelligencia hányados, az értelmi képességek számszerűsítésére létrehozott legrégebbi mérőszám. Az IQ felmérésére szolgáló tesztek elsősorban a logikai összefüggések felismerésének képességét, gyorsaságát, valamint a helyzetfelismerő képességet mérik. A logikai képességek szabályozásában a soros (szekvenciális) gondolkodásért felelős agyterületek játszanak szerepet. A magas IQ a matematikai típusú, vagy más értelemben a férfias típusú gondolkodást jelenti. Akinél ez a központ fejlett, annak elméje úgy működik, hogy az új ismeretet egy már meglevő logikai lánchoz kapcsolja. A logikai lánc lehet többszörösen elágazó is, a lényeg mindig az, hogy

egy információ csatlakoztatásához, majd előhívásához a lánc valamely szakaszán sorban végig kell haladni. A gyakorlott elmék esetében a láncon való végigfutás olyan gyors lehet, hogy szinte észrevehetetlen, ahogy szekvenciálisan haladnak át rajta. Az ABC betűit hozva példának, A-ból következik B, C, D stb. végül W, de a trenírozott gondolkodó, ehelyett azonnal A-ból következik W-t dobja be eredményként, és ezt hosszú logikai láncok esetén nem mindenki tudja követni. Harmincöt éves pedagógiai pályafutásom során sokféle ember gondolkodásmintájával ismerkedhettem meg. Rendszeresen tapasztalom pl. hogy bizonyos fejlődő országokból érkező egyetemi hallgatók logikai képességei alatta maradnak az ugyanazon szakon tanuló magyar hallgatókéknak. Az előbbi esetben egyetlen logikai lépés kihagyása azt eredményezi, hogy elveszítik a fonalat a levezetés során, és ez különösen a nőkre jellemző. A magyar diáklányok gondolkodása az iskolai trenírozás következtében mindinkább „férfiasodik”, így az esetleges különbségek csökkenni a logikus gondolkodás területén.

Az IQ tesztek által vizsgált további képességek a kombinációs készség, lényeglátás, ezekkel a helyzetfelismerő képességet, vezetői kvalitásokat szándékoznak megmérni. Ez lehet ábrán, térképen vagy labirintusban való eligazodás képessége, amely szintén férfias típusú vagy racionális beállítottságot feltételez. Ez a képesség azért tekinthető férfiasnak, mert a jó feladatmegoldáshoz az szükséges, hogy a megoldóra ne gyakoroljanak hatást az érzelmek. Pl. egy segítségnyújtási feladat során a lényeglátás alapján szülessen meg a döntés, ne pedig az érzelmek által motivált egyéni szimpátia alapján. Tesztelik még a térlátást geometriai formák forgatásával és elhelyezésével, valamint megjelennek a tesztekben ún. kakukktojás típusú feladatok, amikor a sorozatba nem illő elemet kell kiválasztani. Teljesen tisztán IQ-t mérő teszt nincs, hiszen az emberi személyiség sokkal összetettebb, és az IQ tesztek készítői is emberek. Így egyre több esetben kerülnek be az IQ tesztekbe empátia mérésére alkalmas feladatok, amelyek már átvezetnek bennünket az EQ fogalmához.

Az EQ vagy érzelmi intelligencia annak a képességnek a számszerűsítését kíséri meg, hogy valaki mennyire képes egy másik személlyel érzelmileg összehangolódni, vagyis mennyire empátikus, mennyire képes önmagát a másik helyzetébe beleélni. Az érzelmi intelligencia azonban nem egyszerűen egy érzelmi ráhangolódást

kíván meg, hanem egy olyan agytevékenység, amelynek során az idegrendszer egymástól távol elhelyezkedő pontjai egymással összeköttetésbe lépnek, és a helyzet több irányból történő megfigyelését és megértését eredményezik. Itt tehát nem egy logikai sor mentén történik az ideiglenes idegrendszeri kapcsolatok kialakulása, hanem egy sokszor meghatározhatatlan közös elem révén. Egy példával szemléltetve, a gondolkodási folyamat során A, B C stb. idegsejt csoport összeköttetésbe kerül egymással, ezek egymástól térben távol helyezkednek el, és látszólag semmi közük egymáshoz. Egy valami mégis összekapcsolja őket, mégpedig az általuk tárolt információ-tartalomban van valami hasonlóság. Ez a hasonlóság lehet, hogy csak látszólagos, formális, és nincs logikai alapja. Ezen az elven működik az intuitív gondolkodás, ami a még fel nem ismert összefüggéseket keresi analógiák alapján. Ilyen értelemben az EQ a kreativitással is összefüggésbe hozható. Ezt a típusú gondolkodásmintázatot tekinthetjük „nőies” gondolkodásnak. Ennek jellemzője, a minden összefügg mindennel, ez a random (véletlenszerű) asszociációk birodalma. Ez a fajta gondolkodás képes összefüggést találni a kötött pulóver és a telefonzsinór között is ti. mindkettő „fonal”. Mint említettem valójában a kapcsolat nem véletlenszerű, de mivel a közös elem gyakran feltáratlan marad, ezért véletlenszerűnek minősítik. A kiegyensúlyozott személyiségek mindkét típusú központot képesek működésbe hozni a helyzettől és a feladattól függően.

Az IQ tesztek értékei igazán csak 100-120 % között adnak elfogadható eredményt. Nem véletlenül, hiszen akik készítik, ebbe a kategóriába tartoznak, vagyis saját értelmi képességeikről kapnak visszajelzést. 100% alatt az értelmi fogyatékoságokat lehet kiszűrni, ami szinte kizárólag valamely agyterület (akár magzatkori) sérüléséből fakad, 120% fölött pedig már nem feltétlenül tükrözi a személyiség képességeit, ugyanis az átlagostól eltérő gondolati mintázatú személyeket alulértékeli.

Ezt egy kakukktojás típusú feladat példájával szeretném szemléltetni. Vegyük az alma, szilva, narancs, eper sorozatot. Ebből a kakukktojás a különböző elméminták alapján a következő lesz: narancs, mert egyedül ez a déligyümölcs. Ez a legáltalánosabb sablon alapján adott válasz. Választható lenne a szilva is, mert egyedül ez a csonthéjas. Ezt választaná pl. egy botanikus. De ha egy nyelvész kérdezzük, akkor ő lehet, hogy az epret választja, mert egyedül ez áll

csak magas hangrendű magánhangzókból. Ezek után milyen alapon döntjük el, hogy melyikük az intelligensebb? Ezzel a példával csak érzékeltetni kívántam azt, hogy az IQ tesztek az általánosan elfogadott elme sablonok alapján készülnek, és legfőképpen a készítőikre lesznek jellemzőek. Az eltérő vagy a sablon nélküli gondolkodás-minta nem azt az eredményt dobja ki, ami az általánosan elfogadott.

25. ábra

Az IQ a jéghegy csúcsa. Háttér motivációink többségét a megtisztítatlan elmetartalom adja

Az SQ (szpirituális intelligencia) központ működése

Talán pár évtizede ismert az agykutatók számára, hogy létezik egy agyi terület (a homlok lebenyben), amit SQ központnak neveztek el. Megfelelően kiválasztott kísérleti személyeknek olyan feladatokat adtak, vagy olyan helyzetbe hozták őket, hogy spirituális élményeket éljenek át, és az agy különböző területein mérték az aktivitást. Így találtak rá az SQ központra, amely tehát az anyagi és szellemi szükségleteken túli magasabb ideákkal kapcsolatos átélésekért felelős. Addig, amíg az IQ és az EQ központ idegsejtjei 15-30 Hz közötti frekvenciával (alap ébrenléti állapot) jellemezhetők, amikor aktívak, addig az SQ központ 40 Hz frekvencián működik. (Az alfa állapot 7-

15 Hz, míg a théta állapot 3-7 Hz közötti frekvenciával jellemezhető.) Ahhoz, hogy az SQ központ bekapcsoljon, az IQ és az EQ központot legalább alfa állapotra kell lecsendesíteni, ahogyan az általánosan ismert a meditálók körében.

SQ központtal minden ember rendelkezik, de nem mindenkinél működik. A központ aktívvá tételében beavatások, vallásos neveletés, meditációs gyakorlat, jóga, traumatikus élmények (súlyos betegség, közeli hozzátartozó halála, saját halál közeli élmények) játszhatnak szerepet. Ugyanez az agyterület kerül aktív állapotba drogok, és egyéb tudatmódosító szerek hatására is. Általános esetben a központ csak pár percig működik, és ilyenkor az egyén vallásos, spirituális vagy egyéb, olyan élményt él meg, amelyről tudja, hogy hiányzik a hétköznapi átélések sorából. Az élményt átélők általános tapasztalatai: felemelő, szinte extatikus boldogság élmény, azonosság átélése egy adott dologgal, emberrel, csoporttal, eszmével, az időtlenségben, örökkévalóságban való létezés, valamit repülés, testnélküliség stb. Az élmény rendkívül intenzív, emiatt emlékezetes. Ezt a rendkívüli intenzitást a 40 Hz-es frekvencia adja, hiszen az általánosan ismert szellemi és érzelmi tevékenység sohasem éri el ezt a frekvenciát. Az egységélmény az egyén tudatosságának függvényében különböző mértékben terjedhet ki (egy adott személytől kezdve egészen az Univerzumig). Az élményt követően az egyén úgy érzi, hogy más ember lett, új felismerések birtokába jutott, vele valami különleges történt.

Az agykutatók szerint az emberi elme eleve úgy épül fel, hogy a spirituális jellegű élmények megtapasztalására alkalmas. Ilyen értelemben a vallás egyidős az emberrel, és nem irtható ki, mivel ez a központ létezik, és időnként működésbe lép. Állatokban ilyen központot nem találtak, tehát ez jelenlegi tudásunk szerint, kizárólag emberi sajátosság. A materialista kutatók természetesen az SQ központ létezését nem tekintik bizonyítéknak Isten, vagy bármely emberfeletti tudatosság lézésére. Ennek a központnak a kutatása eddig olyan embereken történt, akiknél az IQ és az EQ központ is meglehetősen magas szinten működött. Ezért a kutatók azt a következtetést vonták le, hogy az SQ központ aktiválódása az egyént szükségszerűen a magasabb szintű ideák követésének irányába vezeti.

A továbbiakban saját megfigyeléseimet szeretném megosztani az SQ központ működésével összefüggésben. Napjainkban divatba jött, hogy pl. beavatásokkal az SQ központot aktiválják. Igaz a spirituális

tanítók semmit sem mondanak erről a beavatandónak, sőt sok esetben maguk sem tudják, hogy mit csinálnak.

1. Vegyük először azt az esetet, amikor egy magas IQ-val, de alacsonyabb EQ-val rendelkező embert avatnak be. Ilyenkor várható a legkisebb hatás, ugyanis a magas IQ megakadályozza az egyént abban, hogy a beavatás következtében létrejövő élményeket elhiggye. Igaz – mondja ilyenkor az egyén – hogy talán láttam valamit, de az biztosan csak képzelődés volt, nem érdemes vele tovább foglalkozni, és visszatér az elmeműködése a régi kerékvágásba.

2. A következő eset, amikor egy magas EQ-val, és alacsonyabb IQ-val rendelkező egyént avatnak be. Ilyenkor az egyén a magas EQ miatt hatalmas átélésben részesül, de megtapasztalásait nem lesz képes feldolgozni, és a személyiségébe integrálni. Súlyosabb esetben még az is előfordulhat, hogy „megőrül”. Az SQ központ, mintegy önálló létezésbe kezd, átveszi az irányítást az egyén felett, aki hangoztat, utasításokat hall, látomásai lesznek, és annak önkontroll nélkül engedelmeskedik. Miután itt egy agyi központ aktiválódott, és függetlenítette magát a többi központtól (az én-tudat központtól is), ezért az elmtevékenység összehangolása zavart szenved, és a skizofrénia tünetei jelenhetnek meg. Ha azonban az illető képes hinni az átélt magasabb ideában, és további erőfeszítéseket tesz, akkor az IQ központ aktiválódik (berobban) és egyszerre minden világossá és érthetővé válik.

3. A következő helyzet, amikor az IQ és az EQ központ is alacsonyan fejlett. Ebben az esetben ezek eleve alacsony frekvencián működnek, nem is kell őket lecsendesíteni pl. meditációval. Ekkor a beavatottak a beavató személy bábjaivá válnak, és gondolkodás nélkül követnek minden utasítást, ami az elméjükben megjelenik. A megjelenő gondolatok a saját megtisztítatlan elméjükből vagy a spirituális vezetőtől is származhatnak, aki utasíthatja őket pl. arra, hogy isten nevében meg kell ölni a hitetleneket. Hozzájuk ilyenkor a próféta (vagy isten) szól igen erős intenzitással, és mivel ezt valóban hallják belül az SQ központban, így nem is fognak benne kételkedni. Bűntudatuk sincs, sőt még később sem eszmélnek rá cselekedeteik súlyára, és a következmények iránt is közömbösek. A vallási fanatizmus gyökéroká tehát, a beavatással vagy vallásos életformával (agy-mosással) aktivált SQ központ, amit alacsony szinten működő IQ és EQ központ egészít ki.

4. Amikor úgy kap valaki beavatást, ezáltal SQ központ aktiválást, hogy az IQ és az EQ is magas, vagy rendszeres gyakorlatokkal (meditáció, jóga) maga aktiválja azt, akkor a további fejlődés lehetőségei nyílnak ki előtte. Így képessé válik saját akarata szerint előhívni ezt a magas szintű, extatikus állapotot és megtapasztalja, hogy az állapot fokozása további különleges élményekhez vezet.

A továbbiakban két ismert, történelmi személyiség példáján mutatom be az SQ központ aktiválódásának hatásait (ennek az ismertetésnek nem célja az életút tárgyalása).

Mohamed Kr. u. 570 körül született egy előkelő, ám elszegényedett kereskedő családban. 25 évesen feleségül vett egy nála 15 évvel idősebb dúsgazdag özvegyasszonyt. Így bekerült a leggazdagabb mekkaiak közé. Mohamed tehetséges, rendkívüli képzelőerővel megáldott fiatalember volt, akire erősen hatottak a keresztény végítélet jövendölések, és a kereskedelmi útjai során megismert eltérő vallási kultúrák. Később böjtöléssel valamint lelki gyakorlatokkal saját belső világa felé fordulva törekedett a megismerésre. 40 éves korában egy barlangban elmélkedett, amikor megjelent neki Gábiel arkangyal, és a személyiségét mélyen érintő látomásban részesítette. A látomások következtében az SQ központ aktiválódott, amelyek megerősítették a küldetéstudatát. Ezeknek a látomásoknak az alapján kezdte kidolgozni az iszlám (jelentése: Allah iránti odaadás) tanításait. Az SQ központ elindította az IQ központ fejlődését, amivel Mohamed a kortársai fölé emelkedett, de ezzel nem tartott lépést az EQ központ fejlődése. Mohamed életét később is végigkísérték a látomások, amelyeket egyre inkább akaratlagosan váltott ki, és amelyekkel személyes és világi érdekek megvalósításához adott nyomatékot. Miután Mekkában nem talált követőkre, így áthelyezte székhelyét Medinába, ahol vezetői, gazdaságpolitikai valamint békebírói képességei következtében rövidesen a város ura lett. Miután Medinában megszilárdította a hatalmát, fegyveres harcot indított a mekkaiak, a zsidók, és a nomád törzsek ellen. Harci módszere a kereskedelmi karavánok ellen irányuló rablóportyázás volt. Miután Mekka behódolt, onnan kitiltotta a hitetleneket, és meghirdette ellenük a szent háborút (dzsihádot). Az iszlám testvériségben egyesített nomád törzsek, így egymás ellen már nem harcolhattak, ezért hadjáratot indítottak a még be nem hódolt területek ellen.

Buddha Kr. e. 560 körül királyi családban született. Mások szenvedésének látványa olyan mélyen megrázta, hogy elindította a spirituális útkeresésben, és egész életét a szenvedésből kivezető út megtalálásának szentelte. Először tehát az EQ központ aktiválódott, és működése olyan intenzív volt, hogy az elme tartalom szinte megelevenedett előtte a belső átélés során. Az aszkézisig vezekelt, és a halál küszöbére került, a gondolkodás folyamatát (IQ központ) mégsem tudta leállítani. Az IQ központ a tudatában szüntelenül a dolgok miértjét kereste. A magas EQ és IQ aktivitás, és a kitartó szándék aktiválta az SQ központot, és megjelentek neki az istenek. Buddhának olyan magas volt az IQ-ja, hogy kételkedett a látomásai-ban megjelenő istenekben, nem hitte el, hogy ez a végső valóság, mert általuk nem jutott ellentmondásmentes igazság birtokába. Így ébredt rá, hogy amit lát, az saját belső valósága, vagyis az istenek az elméjének, (SQ központ) programjai. Ezért törölte az elméjéből az istenképeket. Így azonban – a makrokozmosz isteneivel való kapcsolat híján – semmi más felismerése nem lehetett, mint hogy Ő AZ („én vagyok a senkihez sem mérhető tanító”).

A két világtanító közötti legfontosabb különbségként az fogalmazható meg, hogy Mohamed az SQ központot az elme alacsonyabb szintű központja (ego központ) alá rendelte, ezért spirituális képességeit világi célok megvalósítására fordította, az EQ központját pedig nem fejlesztette ki olyan mértékben, hogy átérezze mások szenvedését. Buddhánál az SQ központ programjai törlésre kerültek, ezért sem evilági, sem túlvilági cél nem keletkezett. Kiegészítésként itt jegyezném meg, hogy Jézusnál az SQ központ programjai egy elme fölötti, azon túl létező spirituális központ alá rendelődtek, ami az Atya szolgálatához vezetett. A világtanítók Isten-megvalósíttassági szintjéből levonható egyéb következtetések egyéb írásom tárgyát képezik.

Összegezve a témával kapcsolatos írásaimat, önmagában egyik központ (IQ, EQ, SQ) kimagasló működése sem boldogít, és tartós életsikert sem eredményezhet. Ezzel szemben a központok kiegyensúlyozott működése boldoggá, harmonikussá és fejlődőképpé teszi az egyént.

26. ábra

Csak a mindhárom lábat kifejlesztett személyiség lehet stabil
bármely helyzetben

AZ ÉGI ISKOLA LECKÉI

A kapcsolat

Ahogy a földi világban meghatározó hatással lehet ránk egy tanító, úgy a spirituális fejlődés szempontjából is jelentősége lesz annak, hogy kikkel kerülünk kapcsolatba, amikor az égi iskolába iratkozunk. Hasonló a hasonlót vonz, vagyis a rezonancia törvénye határozza meg a vonzódásainkat. A mestereinktől vesszük a mintát, ők lesznek a példaképeink. Mestereink azonban csak a mintát szolgáltatják a fejlődésünkhöz, valódi útunkat az isteni lényegünkkel (Atman) való kapcsolat által leszünk képesek megtalálni.

Miről ismerni meg az igazi mestert?

Sokan keresnek manapság (spirituális) mestert, tanítót, hogy könnyebben eligazodjanak a világban vagy megtalálják az útjukat, lelki békéjüket, boldogságukat. Sokan keresnek, de kevesen találnak olyan utat, ami visz is valahová, és nem zsákutca, mely utóbbiról csak idő elteltével derül ki, hogy nem vezet tovább. Sokan mutatják fel a jézusi utat is, mint követendő példát, hiszen se szeri, se száma a Jézus nevében működő vallási közösségeknek. Ehhez képest elenyésző a száma azoknak, akik valóban felismerik az út lényegét.

A jézusi út lényege: **„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.”** Ezt az útmutatást azonban csak akkor tudjuk követni, ha egyértelmű választ tudunk adni arra a kérdésre, hogy ki és mi az az Isten, akit nekünk teljes odaadással kellene szeretni, hol találjuk meg, mi a neve stb? Tekintsünk most ezt az Istent egyfajta kozmikus intelligenciának, és tekintsünk el a nevektől, mert a nevek hallatán azt kockáztatnánk, hogy nem mindenki lenne képes az adott névben felismerni ezt a kozmikus intelligenciát. Mivel ez a kozmikus intelligencia csak szeretettel közelíthető meg, így akiben nincs jelen a szeretet, annak esélye sem lesz arra, hogy megtapasztalja, bármilyen okos, művelt legyen is egyébként. Hol van ez a kozmikus intelligencia, hol keressük?

Mindenhol és mindenki-ben jelen van, tehát bennünk is. Legelőször tehát önmagunkban kell megtalálnunk, mert ha ez nem sikerül, akkor másokban még kevésbé fog sikerülni, tekintve, hogy önmagunkat van esélyünk leginkább megismerni. Isten tehát belőlünk, a szívünk-ből, a szeretetünk kivetülése által fog először megnyilvánulni, mint a saját isteni részünk. Az eredeti kérdésre adandó válasz tehát: **az az igazi mester, aki saját isteni részünkhöz, az isteni önvalóhoz vezet el bennünket.**

Tovább elemezve a kérdést, mi van akkor, ha ezt az isteni eredetű önvalót még nem találtuk meg, vagy csak azt hisszük, hogy megtaláltuk. A kérdés jogosságát az veti fel, hogy önjelölt prófétából, mindig több van, mint valódiból. Mi ad akkor útmutatást számunkra? Ebben az esetben a kozmikus törvények szabhatnak irányt. Ezek a törvények mutatják meg az univerzum működésének alapelveit. A Törvény minden szinten ugyanazon elvek szerint hat („Amint lent, úgy fent, amint kint úgy bent.”). Biztosítja, hogy amit cselekedtünk, annak hatásai visszatérjenek hozzánk (rezonancia törvénye, másképpen: „Ki mint vet úgy arat”). Biztosítja, hogy megteremtődjenek azok a feltételek, hogy a vágyainkat be tudjuk teljesíteni (teremtés törvénye), figyelembe véve, hogy a legnagyobb motiváló vágy a félelem. Ezért legelőször mindig a félelem tárgya teremődik meg, hogy meg tudjunk tőle szabadulni. Biztosítja, hogy a szabad akaratunkat meg tudjuk élni, amelynek korlátja kizárólag a többiek szabad akarata, és amelynek figyelembe vétele nélkül az erőszak fog eluralkodni a környezetünkben. A Törvény vetületeinek sorát még tovább lehetne folytatni. Az eredeti kérdésre adandó válasz tehát: **az az igazi mester, aki ezeknek a kozmikus törvényeknek a felismeréséhez vezet el bennünket.**

Mi történik akkor, ha a kozmikus törvényeket nem vagyunk képesek felfogni vagy betartani, mi szolgálhat akkor számunkra útmutatóul a világban? Nos, ekkor jönnek a vallási előírások, viselkedési minták. A vallási előírások nem magyaráznak, hanem parancsolnak. Ugyanúgy, ahogy a kisgyermeket utasítja a szülő, hogy mit tegyen és hogyan. A vallási minták nem tudják figyelembe venni az emberi kultúra sokszínűségét, a megtapasztalni vágyott dolgok sokféleségét, ezért egy adott vallásra és kultúrára jellemzőek, és csak abban a kultúrkörben alkalmazhatóak. Jelen korban, amikor a kultúrák keveredés zajlik, amikor a különböző vallások követői egymás

mellett élnek, kiéleződnek az eltérő mintákból adódó ellentétek. Ez az a kor, amikor az emberiség magasabb osztályba léphet, ha felismeri, hogy a vallási minták helyett az önvaló vagy legalább a kozmikus törvények által szabályozottan kellene élnie, mivel a vallási minták már akadályává váltak a békés egymás mellett élésnek és a továbbfejlődésnek. Mi van akkor, ha az emberiség nem ismeri fel ezt? Nos, akkor jön az öldöklés, amely minden vallás alapvető szabályainak ellentmond ugyan, mégis minden vallás képes lesz megindokolni a miérteket.

Felvetődik a kérdés, hogy egyáltalán szabad-e ölni? Az isteni parancsolatok alapján nem, de milyen választ adnak erre a kozmikus törvények? A törvényekből levezethető válasz: **a gonoszság számára megváltás a pusztulás.** Az ölés során ugyanis nem az isteni önvalót pusztítjuk el, mert az örök, hanem azokat a rétegeket hántjuk le róla, amelyek azt befedték. Az ember Istentől eredően jó, ha megváltjuk saját gonoszságától, akkor felszabadulhat. Semmilyen vallási előírás értelmében nem vagyunk tehát kötelesek eltűnni a gonoszságot és az Istentől kapott szabad akarat korlátozását, feltéve, ha mi magunk másokat nem akadályozunk. Az eredeti kérdésre adandó válasz tehát: **az az igazi mester, aki felnyitva a szemünket megszabadít bennünket a vallási mintáktól.**

Miért Yogananda a példaképem?

- Saját élete példájával tanított. Ismerte fiatalkori hiányosságait, és fokozatosan tökéletesítette önmagát. Tudta, hogy ez az ember sors, szükségképpen minden ember sorsa.

- Noha szerzetes volt (lemondott életrendben élő, aki szüzességi fogadalmat tett) mégis az élet teljesen természetes velejárójaként fogadta el a férfi-nő kapcsolatot, és a szexualitást. Úgy, mint a testi-ség, a vágyak kielégítésének szükségszerű velejáróját. Nem tiltott, nem utasított, hanem várt. Döntse el a tanítvány mikor mi a legfontosabb neki.

- Mentés volt minden ítélettől és előítélettől, még gondolatban sem vetődött fel benne mások minősítése, mert pontosan tisztában volt a helyzetükkel, a szereppel, amit az élet-játék színpadán eljátszának. Nemcsak a szereppel, hanem annak lényegével: mindennel,

amiből fakadt és mindennel, ami abból következett. Az emberek életeit egyetlen folyamatként érzékelt, amiből egy kiragadott pillanat csupán az itt és most.

- Mentés volt minden ragaszkodástól, egyformán viszonyult az élethez és a halálhoz, az egészséghez, és a betegséghez, az örömhöz és a bánathoz, mégsem volt közönyös. A közönyös ember érzéketlen, ő azonban tele volt élettél, vidámsággal. A belső boldogság, ami átitatta, tette ragaszkodásmentessé, tudta, hogy ez a boldogság az örökkévalóság boldogsága. Mindig, bármilyen helyzetben jelen lesz benne, hiszen nem történhet semmi olyan, ami ne szolgálná a fejlődést, a Teremtő mélyebb megértését.

- Egyszerre volt jelen teljes tudatossággal valamennyi teremtet világban. Sok jógi elzárkózik az anyagi világ eseményeitől, vagy nem érdekli, vagy bűnös dolgok forrásának tartja. Ő pedig úgy értékelte az egészet, mint egy valóság show-t, amelyet azért hozunk létre, hogy megismerjük a teremtés működését.

- Képes volt mindennel és mindenkivel egységben élni, mert a „jó-rossz” minősítések megszűntek számára létezni. De ez nem jelentette a szenvedés, az ártás igenlését. Amikor az emberek ártottak másoknak, ő mindig szomorú volt. Megértette mind a jót, mind a gonoszt. Együtt érzett a jóval, aki szenvedett mások gonoszságától, és megbocsájtott a gonosznak a tudatlansága miatt. Minden tekintetben fölötté állt a dualitásnak, a világ kétpólusossága érintetlenül hagyta a szemléletét.

- Tanítását mindig a tanítvány szintjéhez igazította, mégis az időtlen bölcsességet közvetítette a számára. Mindenkinék pont akkor, pont annyit és pont azt nyújtotta, ami szükséges a fejlődéséhez, és még plusz annyit, amit a tanítvány csak a következő szintre lépve értett meg.

- Rendíthetetlen hit és istenbizalom jellemezte, ami csak az Önvaló ismeretéből fakadhat. Aki az elme által hisz, mindig meginog, mert az elme a természetéből fakadóan ingatag és kételkedő.

- Türeelmes volt másokhoz és önmagához. A türelem táplálta a kitartását, és a kitartás mindig győz.

- Jellemvonásait úgy váltogatta, mint más a ruháit, mégis mindig önmaga maradt. Teljes hitelességgel személyesítette meg a tüzet, a vizet, a földet, a levegőt. Az őselemek tulajdonságai tisztán és keverve is megjelenítésre kerültek általa.

- Személyiségét teljesen átítatta a transzcendentális szeretet, ami a Teremtő felé irányult. Ez mégsem jelentette az emberektől való elfordulást. Nem közvetítette a szeretetet, hanem maga volt a Szeretet.

Bár Yogananda teológiailag hindu vallású, mégis a jézusi út legmarkánsabb huszadik századi követője. Egész élete példaként mutatja számunkra, hogy a belső vallás EGY, mint ahogy EGY az Isten. A belső vallás mentes minden sallangtól, amit ráaggattak a teológusok. Ez a fajta egységszemlélet az Istenemberek jellemzője, azoké, akik megélték önmagukban az Önvaló Istennel alkotott egységét.

Miért Sri Yukteswar Giri a mesterem?

Évekig imádkoztam Yoganandához, mert ő volt az egyetlen számomra szimpatikus jógí, aki még azon a síkon tartózkodik, hogy esélyem volt vele kapcsolatot találni. Ő adott nekem guru mantrát, de meglepő módon nem magához, hanem a saját mesteréhez, Girihez.

Éjszakánként egy szellemi jógaiskolában gyakoroltam a kauzális síkon, együtt a többiekkel. Kezdetben nem voltam ennek tudatában, de egyik alkalommal felismertem, hogy a jógamester Sri Yukteswar Giri. Míg Yogananda a tanítványokat gyűjtötte be a világ minden tájáról, addig ő a gyakorlatokat felügyelte. Mindenki a saját ütemében haladt fölfelé tudatosságával a szuszumnán.

A csoportban, én maradtam utolsónak. Amikor a többiek elérték a legmagasabb pontra, összpontosítottak, majd másik létsíkra távoztak (levetették a kauzális testet). Amikor én is elértem arra a pontra, rövid töprengés után, visszamentem a mestereimhez, és jeleztem, hogy nem megyek tovább. „Miért nem csináltad meg, amikor tudom, hogy képes vagy rá?” – szegezte nekem a kérdést szigorúan Yukteswar. Tartottam tőle, hogy nem fog megérteni, és megharagszik rám. „Uram, én másra vágyom. Addig nem megyek tovább, amíg a mestereim ezen a létsíkon tartózkodnak. Úgy illik, hogy ti menjetek tovább Isten felé, és én maradok.”

Abban a pillanatban Yukteswar gratulált, és magához ölelt, Yogananda pedig csendesen kuncogott a zavaromon. Ez az egység-élmény volt az, ami feltárta előttem Yukteswar személyiségét, és megvalósíttasságának szintjét. Innentől kezdve egy sokkal mélyebb

együttműködés vette kezdetét, ami végül az UKTM Szellemi Birodalmának megalapításához vezetett.

27. ábra

Sri Yukteswar Giri és Sri Parmahansa Yogananda

A médiumi üzenetközvetítésről

Felgyorsult időben élünk, az ember minden tudást sietve akar megszerezni. Nem ér rá a régi korok megvilágosodott mestereinek írásait olvasgatni, különben is azt hiszi, hogy azok már rég elavultak.

Ha istent akarjuk megvalósítani, akkor gyerünk, egy hétvége alatt megszerezhető az ismeret, ami ehhez elegendő. Legalábbis ezt állítják azoknak a gyorstalpaló tanfolyamoknak a hirdetői, akik rádolgognak arra az emberi igényre, amelyre, napjaink istentől elszakadt világában, vágnak egyesek. A spirituális képzési formák is verseny jelleggel mennek, mint a profi sport: ki, mit tud ráígérni a másikra, hogy ő legyen a befutó. És valóban, a régi korok mestereinek írásai nyelvezetükben avítottak, virágnyelven, szimbólumokban íródtak, hogy az avatatlanokat elriasszák. A mai kor embere nincs felkészülve a szimbólumok megfejtésére, és ideje sincs a mélyebb tudás elsajátítására. Így a lelkiismeretét megpróbálja megnyugtatni azzal, hogy befizet egy tanfolyamra, amelynek során pár óra leforgása alatt elcsíphet néhány ismeret morzsát abból a tudásból, ami valójában mindenki számára nyitva áll, ám csak a felkészültek juthatnak be a rejtett tudás kincsesbányájába. A tanfolyamok között médiumképzés is folyik, de még ennek hiányában is bárki adhatja a fejét médiumkodásra. Ha nagyon keres, biztosan talál valamely entitást (angyalt, arkangyalt, mestert), aki diktál neki valamit, vagy ha nem talál, akkor találni vél. Lényeg az, hogy médiummá vált, és oszthatja az észt a többieknek.

Az írásaim alapján (pl. Dimenziókapu) engem is angyalmédiumnak vélhetnek egyesek, de én mindig tagadtam ezt. Több évtizedes munkám során az angyalokkal mindig arról győződtem meg, hogy az angyaloknak nincs szómenésük, hogy könyveket diktáljanak. Sugalmaznak témákat, súgnak egy-két gondolatot, hogy kiegészítsék az ember hiányos tudását egyes területeken, és ennyi. Persze ettől még mások tapasztalhatnak mást. A tudatlanság a spirituális hadszíntéren olyan mérhetetlenül nagy, hogy szinte megmagyarázni is alig lehet, miként működnek az Univerzum felnőtt lényei. Ehelyett vizsgáljuk inkább meg, miről lehet felismerni a hiteltelen médiumokat és tanítókat? Aki hiteles médiumi munkát tud végezni, annak valójában már nincs is szüksége arra, hogy médiumként működjön, mivel hozzáfér az Univerzum kollektív tudásanyagához, és bizonytalan hitelességű médium helyett hiteles tudást képviselő tanítóvá válhat. Míg azonban a hiteles tanítók feltételeket állítanak a tanítvány számára a valódi tudás eléréséhez, addig a kétes képességű médiumok mindenki elé odaborítják azt a katyvaszt, ami zavaros elméjük tevékenysége következtében létrejött.

Miről ismerhetők fel a hiteltelen médium tanításai?

1. A tanítás mindig alájátszik az emberi hiúságnak, elvárásoknak, érzelmeknek. Ez az egyik alapja a meggyőző erejének. Hiszen, ha megdicsérnek, akkor annak örülsz, kinyílsz, bizalmat adsz, és szívesebben elhiszel minden további állítást. Pl. a tanítás meggyőz arról, hogy te már tökéletes vagy, nem kell tenned semmit, vagy ha mégis, akkor tedd azt, amit amúgy is szeretnél. Hát ez zseniális! Ki szereti, ha a helyére teszik? Az olyan kellemetlen! Ki akarna egy sziklás, kanyargós hegyi ösvényen izzadni, ha helikoptert ígérnek neki, ami felviszi? A lusták, motiválatlanok nagyon szívesen fogadják ezt az öngazolást. Bizonyos mértékig minden tanító él az érzelmi ráhatás eszközével, hogy biztassa a tanítványt. Egyszer egy mesterem mondta: „Ha a spirituális mesterek mindig őszinték lennének, senki sem indulna el egyetlen spirituális ösvényen sem.” A spirituális gyakorlatok kitartó munka után vezetnek eredményre, és az ösvény elején nem látszik, milyen hosszú és rögzös az út. Ha a tanítvány látná, könnyen meginogna. Valójában isten mindig csak karnyújtásnyira van, de ahogy az ember halad, mindig odébb megy. Ez hozzátartozik a játékhoz. Az isteni kegyelem kiszámíthatatlan erőforrás, de ha valaki el sem indul, akkor az esély az abszolút nulla.

2. A tanítás arra biztat, hogy vess el mindent, amit eddig megtanultál, hiszen most elérkeztél az igazi tudáshoz, és a korábbi ismeretekre már nem lesz szükséged. Ezzel a gondolatmenettel azt szeretné kiiktatni, hogy képes legyél felülbírálni a tanítást. Ha minden korábbi ismereteket elvetsz, akkor csak az marad, amit ott kapsz. Ez ismét egy zseniális húzás, ugyanis így nem lesz vita, nemcsak érdemi vita, hanem semmilyen, hiszen nem ad a kezédbe kapaszkodót, hogy a tanító hittételeit megcáfolhasd vagy elgondolkodj rajta. Ezzel szemben attól, hogy hívó vagy, még nem kell félretenned a józan eszedet. Elmélkedni az új ismereteken szükséges és fontos. Minden új ismeretet integrálni lehet a régihez, és ha valami már nem kell, a megértés következtében, automatikusan törlődik. Vannak örök érvényű tanítások. Ha ezzel szemben valaki azt állítja, hogy ő olyan eredeti tanítást ad, ami felülírja az időtlen szentírások tanításait, akkor mindig érdemes gyanakodni. Új vallást, filozófiát elindítani világtanítók szoktak, de még ők is a régi alapokból építkeznek.

3. Csak nagyon figyelmes, tanult tanítványnak tűnhet fel, hogy a tanításokban keveredik a valós és a hamis tanítás. Néhány hiteles tanítással indul, hogy átkapcsolja az elmét a befogadó funkcióba. Az emberi elme ugyanis úgy működik, hogy ha a sikerült kinyitni, akkor utána már mindent sokkal könnyebben elhisz. Ha létrejött a befogadó funkció, akkor ráömleszthetik az emberre a legnagyobb marhaságokat anélkül, hogy felébredne a gyanakvás. Ezért célszerű a tanítás befogadása után szelektálni, felülvizsgálni az új ismereteket. Vagyis mindenképpen jegyzetelj, olvasd el többször, hogy ráérezz, hol nem síma a gondolatmenet. Legtöbbször döccenést lehet tapasztalni a szövegben. Ez azt jelzi, hogy a tanítás nem ugyanarról a szintről származik, ugrások vannak benne. A tanító tudata ugrál ilyenkor, és ezt lehet elcsípni, de az is lehet, hogy csak összeollózta a tanítást a különböző szinteken álló mesterektől. Ha hamis a tanítás, akkor az ember a szívében érez egy jelzést. Ha viszont nyilallás vagy késszúrásérzés jelenik meg, akkor a szívcsakra még nem tisztult meg teljesen, ekkor az ismeret nem egyeztethető össze a tanítvány hitrendszerével. Ennek egy régi képhez való ragaszkodás lehet az oka. Ekkor további belső munkára van szükség annak eldöntéséhez, hogy elfogadás vagy elutasítás lesz a reakciónk. Tehát, ha lélekkel figyelsz, akkor nem tudnak megvezetni. És ha már képes vagy lélekkel figyelni, akkor mindenképpen szükséged van hiteles tanítóra.

4. Új trükk a tudományoskodó (nem a tudományosan igényesről beszélek!) spirituális tanítás. Ezt átlagos műveltségű embereken lehet elkövetni, akik már halottak erről-arról, de nincsenek mély ismereteik a kérdésről. Ez remekül feldobja a spirituális előadásokat, és nagyon trendi. Lényeg, hogy minél kevesebben értsék. Szeretik pl. a DNS-t, ATP-t belekeverni az eszmefuttatásba, de anélkül, hogy ennek bármilyen biokémiai köze lenne a kérdéshez. Legyen világos, hogy a DNS kettős spirál, nem három, négy vagy öt. A megvilágosodott mestereknek, és Jézusnak is kettős volt. Ha pedig nem az anyagi szintről beszélnek, akkor ott nincs értelme DNS-t emlegetni, mert ahol nincs anyag, ott nincsenek jelen kémiai molekulák sem. Ami nem anyagi, annak magyarázata során legfeljebb analógiaként lehet használni az anyagi párhuzamot: olyan mintha... A szónak teremtő ereje van, ha valaki nem tanulja meg precízen alkalmazni a szavakat, akkor bugyuta dolgok bugyborékolnak elő a szájából. Ne

csináljatok a szátokból végbélnyírást! Jézus azt mondta: „Szavad igen, igen, nem, nem legyen”. Ezzel hívta fel a figyelmet a szavak tisztaságának fontosságára. Ha a spirituális tanító nem törekszik a szavainak a megtisztítására, akkor hogyan lenne képes elősegíteni a tanítványok elméjének megtisztulását.

5. A médium csak a saját elme eszköztárát képes használni, amikor közvetít. Ha filozófiai és tudományos műveltsége csekély, akkor képtelen lesz úgy lefordítani a sugalmazott gondolatokat a hétköznapi nyelvre, hogy annak összerendezhető értelme legyen. Ez is oka annak, hogy a legtöbb médiumi közvetítés zavaros, rendszertelen, logikátlan szóhalmaz, és ha a médium utólag összerendezi, akkor elkerülhetetlenül beleszól az elme. Az alábbiakban egy példát szeretnék erre mutatni. A médiumi munkában nagy jelentőséget tulajdonítanak két agyi központnak az agyalapi mirigynek (hipofízis) és a tobozmirigynek (epifízis, nem tévesztendő össze a csontok epifízisével). Éppen mostanában olvastam egy állítólagosan magas szintű médium írásában, hogy ezek megnagyobbodnak a spirituális fejlődés következtében, és több növekedési hormont és melanint termelnek, minek következtében pl. az öregedés lelassul vagy megszűnik. Ezen a ponton több félismeret is összecsúszott a médium elméjében a tényekkel kapcsolatban, nem ártott volna utána nézni. Egyrészt a médium összekeverte a hipofízis és az epifízis helyét az agyban. Másrészt elég nagy baj lenne, ha több lenne a növekedési hormon, mert akkor egy súlyos és gyógyíthatatlan betegség alakulna ki a felnőttekben (akromegália), ami a test kiálló részeinek megnyúlásával jár együtt, és az egész test eltorzul. Másrészt a tobozmirigy hormonja nem melanin, hanem melatonin. (A melanin a bőr festékanyaga.) A melatoninnak valóban szerepe van a fiatalság megőrzésében, csak a médiumnak ez nem jött át. A melatonin noha belső elválasztású hormon, mégis jó része a nyirokrendszeren keresztül a gyomorba kerül, és ott elbomlik. Így aztán hiába termel belőle többet a médium a megnagyobbodott tobozmirigyével. Van egy kis trükk, amit fel lehet használni, nagyon hátra kell dugni a nyelvet. Hátra dugott nyelvvvel azonban nem lehet beszélni. Ebből is látszik, hogy választani kell, vagy csendben fiatal marad valaki, vagy ha hangosan osztja az ést, akkor korán megöregszik.

6. A régi időkben a médiumoknak sokkal könnyebb dolguk volt, mert kevésbé volt szennyezett a mentális sík. Így még abban az esetben is, ha a közvetítés nem érintett magasabb szférákat, remélhető lehetett, hogy használható eredménnyel zárul a közvetítés. Mostanság azonban túl sok ügyes mágus képes hozzányúlni a gondolkodási mintákhoz, és belehelyezni az emberiség kollektív tudattalanjába általa fontosnak ítélt információkat. Mások ezeket „olvassák ki” és terjesztik, mint valós tudást. Ezzel a követők besétálnak egy olyan csapdába, miszerint azt kezdik el megteremteni, amit a mágus szándékozott elérni. Nem sokkal jobb a helyzet akkor sem, ha a mágus öntudatlanul teszi ezt. Ebben az esetben saját maga olvassa ki valóságnak, amit behelyezett. Egészen magas szinten megvalósított tanítók is beleesnek ebbe a hibába, akiknek így az egész munkásságuk egy rendkívül kifinomult elme filozófiai spekulációja lesz. Hogyan lehetséges ez?

7. Mindaz ideig, amíg valaki nem vált a makrokozmosz polgárává, addig legyen bármilyen sikeres médium is, csak saját belső programjaival kommunikál. Ezek a belső programok (angyalok, arkangyalok, istenformák stb.) kinyithatók az ego központ kiiktatása nélkül. Az ego program testesíti meg az istentől való elszakítottságot, tehát, amíg ez működik, addig mindig beleszólhat az üzenetbe. Így, keveredik a valós és a valótlan, anélkül, hogy a médium maga észrevenné.

Jóslatok, próféciák és azok működési mechanizmusa

Írásomat János, Jelenések könyvének elolvasása inicializálta, az idézetek alapjául Károli Gáspár fordítása szolgált. Mindaz, amit itt leírok érvényes valamennyi múltbeli és jövődöbeli prófétára és próféciára.

A jóslatok és próféciák megosztják az emberiséget – éppúgy, mint a vallások – hívőkre és hitetlenekre. Éppen ezért az emberek egyik része mindent elhisz, a nagyobbik része pedig mindent elutasít. Pedig a jóslatok és próféciák ugyanúgy a kultúránk részei, mint a költemények, regények, amelyekkel az a dolgunk, hogy tanuljunk

belőlük, megértsük a lényegüket. Minden, amit a külvilágban, makrokozmoszban tanulmányozunk végső soron önmagunk, saját személyiségünk, elméműködésünk, mikrokozmoszunk mélyebb megértéséhez vezet. Ezért semmit sem zárhatunk ki a vizsgálódásaink köréből, mert minden, az egész kozmosz körülöttünk, azt a célt szolgálja, hogy általa önmagunkhoz kerüljünk közelebb.

A megértéshez azonban kevésnek bizonyul az, ha a jelenségeket az elménkkal próbáljuk megfigyelni és megérteni, mert az elme nem ad lehetőséget objektív észlelésre. Számtalanszor becsapjuk magunkat, ha az elme szintjéről ítélünk meg dolgokat. Azt, hogy hogyan lehet más szintekről vizsgálódni, meg kell tanulni, ugyanúgy, mint az írást vagy az olvasást.

Az első kérdés, ami a szóban forgó témával kapcsolatban felmerül, hogy azok a személyek, akik jóslatot vagy próféciaát adtak (adnak) az emberek (emberiség) jövőjére vonatkozóan, mennyire alkalmasak erre a feladatra? Válaszom: többé-kevésbé. A vallásos emberek valószínűleg az istenbe vetett abszolút hitet neveznék meg első számú feltételnek ahhoz, hogy valaki, mint próféta, hiteles legyen. Véleményem szerint azonban az első számú feltétel a „tisztaság”. Minek kell tisztának lenni? Az elmének. Ez azt jelenti, hogy az elmében egyáltalán ne legyenek (vagy legalábbis a jósolt dologgal összefüggésben ne legyenek) karma csírák. A karma csírák olyan feldolgozatlan (nem tudatosított) információk, amelyek befolyásolhatják a próféta látásmódját. Ha ilyen szemmel vizsgáljuk meg a múltbeli prófétákat, akkor nem sokuk marad fenn a rostán. Ez nagyjából azt eredményezi, hogy állításaiknak legjobb esetben a fele lehet igaz, és még azt sem tudjuk, hogy melyik fele? Mihez kezdjünk az ilyen próféciaával? Dobjuk ki a kukába? Amíg nincs jobb, semmiképpen. Inkább próbáljuk meg jobban megérteni általa az emberi természetet.

A legtöbb jelenkori keresztény vagy ahhoz közeleső szemléletű „próféta” János *Jelenések könyvére* alapozza a jóslatait, azt próbálja több-kevesebb sikerrel kibontani, amiből aztán világvége jövendülés lesz. Most egy kísérletet teszek arra, hogy megmagyarázzam, mi a működési elve a próféciaáknak, anélkül, hogy bárkinek is a hitét megingatnám abban, amit hinni vél.

Mi a prófécia és a próféta célja?

A prófécia egy látomás, amit a próféta egy megváltozott tudatállapotban él át. A látomás szólhat az emberiség jövőjéről, Isten akarátának kinyilatkoztatásáról, egy feladat elindításáról.

A tisztánlátó prófétának szándék nélkülinek kell lennie (legalábbis a prófétálás pillanatában), mivel ha célja van, az már eleve ad egy bizonyos irányultságot. János esetében a cél egyértelműen tetten érhető: 1) megerősíteni a korai, üldözött keresztényeket a hitükben, azzal hogy kiválasztottságot és üdvözülést ígér nekik a Mennyei Országában, 2) hatással lenni az üldözőkre, hitetlenekre (pogányokra, azaz mindenkire, aki nem keresztény), azáltal hogy számukra büntetést, szenvedést irányoz elő, sőt még halálon túli poklot is, 3) Jézus magasztalása.

Ezek természetes, tudatos és tudatalatti szándékai egy hithű prófétának. A prófétának dolga az, hogy megerősítsék a hitükben gyengéket. Továbbá előszeretettel riogatnak isten büntetésével, azért hogy félelmet keltve elérjék a céljukat vagyis, hogy minél több ember térjen meg az adott hithez, vagy változtasson a magatartásán. Fontos megjegyezni, hogy János ebben az írásában bizonyosságot tett Jézusról, mint Megváltóról (Bárányról), aki előtt meghajolt az egész világ, mert csak Ő volt méltó, hogy fölnyissa a lepecsételt könyvben a hetedik pecsétet.

A szándék nélküliség azt jelentené, hogy a próféta átadja magát a Mindenható Egyetemes Istennek (amint Jézus cselekedte), hogy rajta keresztül nyilvánuljon meg. Ezen a ponton nekem is tisztáznom kell a célomat. Nos, az én szándékom az emberi elme működésének tudatosítása. Semmilyen vallás mellett nem vagyok elkötelezve, senkit sem akarok megtéríteni, csak a tényeket szeretném tisztán látni és megmutatni. Elkötelezett vagyok viszont a vallásoktól független, Mindenható Egyetemes Isten szolgálata és az igazság mellett. Ez határozza meg a szemléletemet.

Hogyan jön létre, hogyan keletkezik a prófécia?

Az a megváltozott, elme fölötti tudatállapot, amely látomást eredményez, létrejöhet spontán vagy tudatosan. János esetében spontán jött létre az az állapot, amelyben kinyíltak számára olyan kapuk, hogy belátott egy másik dimenzióba. János, vagy a követői, jövőként értelmezték, amit látott, ezért lett belőle prófécia.

Az első megjegyzésem ezzel kapcsolatban, hogy a látomások során az egyik legnagyobb kihívás az idő érzékelése. Aki volt már valaha megváltozott tudatállapotban, az tudja, hogy ebben az állapotban nincs idő. Az idő az elme terméke. A látomások során egyszerre érzékelhető a múlt, jelen és jövő. Az elme akkor tudja időrendi sorrendbe rakni az eseményeket valamilyen logika szerint, amikor az ember visszatér a megváltozott tudatállapothból a hétköznapi, elme-tudatállapotba. Jánosnál az figyelhető meg, hogy nem is próbálta időrendi sorrendbe rakni, amit látott, miáltal látomása legfeljebb részben tekinthető próféciónak. A látomás jelentős részében egy másik tudatállapotban, (dimenzióban) szemléli a jövőbeli és korabeli események jelképes megjelenési formáinak játékát.

Mit látunk akkor, amikor látomásunk van?

Ahogy említettem, a látomás a hétköznapi elme-tudatosság feletti állapotban jön létre. Ahhoz, hogy tudjuk, mit látunk, ismerni kellene legalább a hétköznapi tudat, a tudatalatti, a kollektív tudatalatti, a hétköznapi tudat fölötti és a kollektív tudat fölötti rétegeket. És ezek még mindig csak a mentális szinthez kapcsolható rétegek, amelyeknek csupán áttételesen van köze a Transzcendenshez (amennyiben annak leszűkített kivetülése). János aligha ismerhette ezeket, és valószínűleg jógaképzésben sem vett részt, ami által szabályozni tudta volna a látomás központját. A jógi megtanulja a tudatosságát irányítani, a figyelmét, koncentrációját meghatározott tudatossági központokba áthelyezni, sőt önmagán kívülre emelni, és ezeket az állapotokat stabilan megtartani. Így jön létre a jógi tisztánlátása, ami ily módon már nem egy spontán látomás egyveleg lesz, hanem a jelen-ségvilág tudatos szemlélése és megértése.

Akkor mégis mit látott János, és közünk van-e nekünk itt és most mindezekhez? János a kollektív tudat alatti és fölötti rétegekbe kapott bepillantást. Azt látta, hogy az emberek többsége a tudatalatti sötét és öntudatlan erői (Sátán) által motiváltan cselekedett a múltban, cselekszik a jelenben és a jövőben egyaránt, és az ő tudatosságukat ezek az elmetartalmak visszahúzzák a mély asztrál sikokra (pokolbeli világok). Azt látta továbbá, hogy ezekből a tudatállapotokból (világokból) az angyalokba, Jézusba, Istenbe vetett hit képes kiemelni az embereket a magasabb tudatállapotokba (világokba, pl. Mennyeek Országá). És ez mind életükre, mind a haláluk utáni álla-

potra érvényes. Másképpen tudatállapot folytonosság van, **amilyen tudatállapotot érsz el a halálod pillanatáig, az folytatódik a halálod után!**

Mindezen megállapítások csak a sorok között érhetők tetten. Meglehet, hogy a történelem viharaiban veszett el a lényeg, vagy János ennyit értett meg a látomásából, vagy csak ennyit volt képes átadni a korabeli embereknek. Lássunk néhány idézetet:

17.8. „A fenevad, amelyet láttál, volt és nincs; és a mélységből jő fel... A Föld lakosai csodálkoznak látván a fenevadat, amely vala és nincs, noha van.”

17.9. „Itt az elme, amelyben van bölcsesség.”

A fenevad, a Sátán, ami van, noha nincs, saját tudatalattink mélységéből tör fel, saját tudatlanságunk, sötétségünk motiváló erőit jelképezi. Ezért van, noha nincs, mert ha kitakarítjuk az elmét, akkor megszűnik létezni. A 17.9. tartalmazza a lényegét, de látszik, hogy nincs befejezve a mondat. Az az elme, amelyben bölcsesség van (nincsenek benne tudatalatti, sötét motiváló erők) győz a Sátán felett. Ha viszont valaki nem fejleszti ki ezt a bölcsességet, akkor számára csak a hite lehet a kapaszkodó. A szöveg további szószerinti elemzésétől eltekintek.

De vajon, mi lehet az a hétpecsétés könyv, aminek a hetedik pecsétjét csak Jézus tudja feltörni? Minden eddigi interpretáció a hétpecsétés könyvet úgy értelmezte, mint az emberiség jövőjének leírását, ami majd bekövetkezik addig, amíg a végítélet eljön.

Az én véleményem más. A hétpecsétés könyv a kozmikus törvények könyve. Minden, ami az emberiséggel történik, az az isteni kozmikus törvények működése következtében történik így, és nem isteni büntetés. A látomás a törvények működését akarta Jánosnak megmutatni. A visszahatás (karma) törvénye értelmében mindent, amit másokkal teszel, önmagaddal teszed, mert MINDEN EGY. Ha te tudatlanságból elkülönülsz az Egység szemlélettől, akkor önmagadat zárod ki az Egységből, az Egységből kizárva lenni pedig maga a pokol. Ennek értelmében már érthetővé válik, hogy miért Jézus az, aki megszabadít. Mitől szabadít meg? A kozmikus törvények hatálya alól, szűkebb értelemben a karma törvény hatálya alól. Mit képviselt Jézus? A krisztusi szeretetet!

Tehát a krisztusi szeretet az egyetlen, ami megtöri a karma kerekét, vagyis felülírja a törvényt! Ez a Jelenések könyvének legfontosabb értelme. Fölösleges végítéletre várni, vagy attól rettegni, hiszen folyamatosan zajlik. Helyette: **„Keressétek inkább Isten országát.”**

*A „tisztánlátás” lényege és működési elvei
Avagy mennyi igaz a jóslatokból?*

Az ember életét öntudatra ébredése óta végigkísérik a próféciaák. Mindenkit érdekel a jövő, szeretne a jövőbe látni, mert vélt vagy valós előnyöket remél ettől. Az alábbiakban összegzem a legfontosabb elveket, amit a jövőmondóknak be kellene tartaniuk, és meg kellene valósítaniuk ahhoz, hogy jóslataikkal hasznos tagjai lehessenek a társadalomnak.

Az elkülönülés (kívülállóság) elve

A tisztánlátónak tudatosságban fölötte kellene állnia annak az eseménysorozatnak, amelyet szemlél. Miután az észlelt információ az elmén keresztül tudatosodik, kerül feldolgozásra, formálódik szavakká, az elme nem fűzhetne hozzá semmilyen - az észlelőtől származó - elmetartalmat. Ez azt jelenti, hogy az észlelőnek teljesen megtisztult elmével kellene szemlélnie az eseményeket, sem félelem, sem ítékezés, sem más emóció, de még elme-gondolat sem társulhatna hozzá. Ellenkező esetben a látó a saját elmetartalmát hozzáfűzi a látottakhoz, miáltal az a saját benyomásaival színeződik, és torzul. A látó a látás során eleve azzal az eseménysorozattal fog szembe-sülni, amivel rezonáns, tehát, ha benne félelem van pl. egy háborútól vagy katasztrófától, akkor hajlamos azt elkerülhetetlennek látni, pedig az csak egy a valószínűsíthető kimenetek közül. A tisztánlátó tehát mindig azt is képes lesz látni, hogy a látott eseménynek mekkora a valószínűsége, és milyen más kimenetek lehetségesek, milyen valószínűséggel.

Az egység (azonosság) elve

A tisztánlátónak azonosulnia kell a szemlélt eseménnyel, ő maga az események középpontjában áll, körülötte zajlanak a történések, de

őt nem érinthetik meg. Egyszerre él benne, és látja magasabb aspektusból. Az egységélmény az eseményekkel, és a magasabb tudatosság egyidejű jelenléte eredményezi azt, hogy képes lesz megérteni a történesek lényegét, magasabb értelmét, célját. Noha egységben van a látottakkal, ő maga abban az állapotban nem befolyásolhatja a történesek kimenetelét. Amennyiben nem tudja az egységet és az elkülönültséget együttesen gyakorolni, akkor saját teremtését „nézi vissza”, mint potenciális valóságot. Erre jó példa Rudolf Steiner, aki saját teremtését (elmetartalmát) öntudatlanul kivetítette a szellemi világba, majd azt tőle független valóságként észlelte. Tehát amit látott, az nem a valóság volt, hanem saját teremtése, és ezt tette saját (és követői) valóságává. Ez egy teremtett világgá sűrűsödött, ami nem baj, ha van belőle felfelé vezető út, máskülönben viszont, úgy hívják, hogy zsákutca.

A szintekre hangolódás elve

Az emberi tudat (mint mikrokozmosz) réteges felépítésű. Ugyan-ez a rétegzettség figyelhető meg a makrokozmoszban. Amikor valaki tisztánlátással akar információhoz jutni, nem árt, ha rétegenként hangolódik rá a makrokozmosz szintjeire. Ez úgy működik, hogy eldönti, melyik szintet akarja szemlélni, az alsó (földi létsík alatti), középső (földi létsík) vagy felső (mennyei) világokat. Jó, ha van egy szellemi segítője (vezetője, mestere stb.), aki vállalja, hogy segít neki a tudatosságát az adott létsíkon tartani, amíg a látásélmény tart. A fentebb említett problémákon túl, az egyik leggyakoribb hiba, amit a látók elkövetnek, hogy egyszerre nyitják ki önmaguk valamennyi tudatrétegét, és ezáltal a makrokozmosz valamennyi tudatosság rétegében zajló történeéseket egyszerre érzékelik. Ezzel nemcsak az a gond, hogy ehhez óriási elme kapacitás (hardver) kell, hanem az is, hogy nem tudják a síkokat elkülöníteni. Megfelelő méretű hardver híján a látó (átmenetileg vagy akár véglegesen) megőrülhet. Ha pedig a síkok elkülönítésével még ő sem boldogul, akkor a többiek, akiket informálni szándékozik, végképp nem fognak boldogulni. Ilyenkor történik az, hogy a látó égi harsonákat, mennyei seregeket, tüzésőt lát, miközben a Föld mélye felnyílik, és belőle a Fenevad (Sátán) tüzet okádva kidugja a fejét. Mindenki nyugodjon meg, az átlagos földi halandók ebből semmit sem fognak látni. Életükre azonban hatással lesz az alsó és felső létsíkok erőinek tevékenysége, ezért

észlelni fogják, hogy sorsuk jobbra, rosszabbra fordul, de maximum ennyi. Az történt, hogy a látó egyidejűleg észlelte a mennyei bolygók (létsíkok) és az alsó bolygórendszerek erőinek szimbolikus átrendeződését, és ezt nem tudta a földi valóságtól elkülönült valósággént kezelni, ezért egyszerre zúdította rá látomásait avatatlan embertársaira, akik erre vagy félelemmel, vagy elutasítással fognak reagálni. Ha félelemmel reagálnak, akkor ezzel jól lehet őket manipulálni, és betelelni egy karámba, mint a birkákat, ha pedig elutasítással, akkor az egész látomás értelmét veszíti, mert nem indít el változást. Minden látomásnak van egy valóság alapja, jelzésként kellene rá tekinteni, és szemléletformálásra felhasználni. Ha az emberiség nem változtat a jelenlegi hozzáállásán, akkor nyilván lejtmenetbe kerül. Ennek tudatosításához hasznosabb lenne néhány objektív, elemző figyelmeztetés, amit a látó a saját látomása alapján megfogalmaz az embertársainak, a diffúz, zavaros, szimbolikus katyvasz helyett, amit maga a látó sem tud értelmezni. Persze ehhez szükséges lenne megfelelő intelligenciával rendelkezni.

A fókuszálás elve

A látomás ideje alatt tudni kellene változtatni a fókusz távolságot. Időnként rázoomolni a részletekre, nagyítani és kicsinyíteni. Ez alatt ezt kell érteni, amit Patanjali a jóga szutráiban úgy fogalmaz meg, hogy a jógis képes parányivá és egyszersmind óriássá is válni. Teljesen téves elképzelés, hogy a jógival fizikailag történik változás, még akkor is, ha ezt más úgy látja. A jógis a tudatát képes parányivá zsugorítani, és behatolni akár egy atomba, látni, ami abban zajlik, vagy tudatát Univerzumméretűvé tágítani és megfigyelni azt. A tisztánlátás során ezzel a technikával pontosítani lehet az információkat. Nagyítással a kulcs eseményeket, személyeket lehet kimazsolázni, kicsinyítéssel pedig az esemény globális összefüggéseit, kiterjedését lehet feltárni. Vegyük azt a példát, amikor Noé látta, hogy vízözön lesz. Azt gondolta, hogy az egész Földet elönti a víz, holott csak egy partszakasz volt érintett. A megfelelő fókuszálás hiánya miatt más látók is egy lokális katasztrófát globálisként észlelhetnek, mert tudtuk csak a saját környezetüket, esetleg országukat, társadalmukat képes átfogni.

Minden, amit Nosztradamusz, Pio atya, vak, bolgár jósnő stb. látott, a fenti hibákkal van tele. A látottak kb. 50%-a igaz, csak nem

tudjuk melyik 50%. Ha beszélgetsz valakivel, és tudod, hogy a mondanójának csak a fele igaz, és nem tudhatod melyik fele, akkor hitelt adsz a szavainak? Nem. A jóslatok esetén hasonló a helyzet, fenntartásokkal kell kezelni őket. Hiába volt Nosztradamusz zseni, Pio atya stigmatizált szent, és találtak bele itt-ott a valóságba, a tisztánlátás kifejlesztéséhez olyan misztikus jógaképességek kellenek, amelyek alapja az elme kitakarítása, és az ego program törlése. (A stigmatizációról, mint keresztény elme programról, egy másik írásom fog ismereteket szolgáltatni.) Ha a már meglevő jóslatokat tiszta elmével vizsgáljuk, akkor képesek leszünk megtalálni bennük az előremutató információkat.

A tisztánlátás etikája

A szintekre hangolódás képessége lehetővé teszi azt is, hogy a látó az embertársainak az asztrális-mentális szintjeibe belelásson, konkrétan mások tudatalattijába betekintsen. Gondoljuk azonban meg, hogy ha ez pl. angyaloknak tiltott (sérti a szabad akarat törvényét), akkor milyen jogon teszi ezt egy ember? Mindenképpen a szóban forgó személy szóbeli engedélye kell hozzá, és a látó szándékának tisztasága biztosítja a karma mentességet. Bármilyen látott információ, akár személyt, akár egy egész társadalmat, akár múltat vagy jövőt érint, bizalmas jellegű, titoktartási kötelezettséggel jár, amit csak megfelelő körülmények között, és körben lehet nyilvánosságra hozni. Ez alól kivételt képeznek az isteni tanítások, amelyeket isteni szándék szerint kell hirdetni. A titoktartás célja annak elkerülése, hogy a jóslat önbeteljesítő próféciaává váljék. A jóslatot ugyanis az emberek félelmei felerősítik, így nő annak a valószínűsége, hogy megteremtődik. Ezért keverte össze Nosztradamusz a látomásait. Ilyenkor a jós örülhetne, „na, ugye megmondtam”, de nem lehetne boldog, mert jóslatával karmikus terhet vállalt, mivel benne volt az adott esemény megteremtésében. Ezért célszerű a látott helyzetet alternatívaként megadni, pl. ha így viselkedsz, ez történik, de ha változtatsz, akkor az történik. A valóságban mindig több választási lehetőség van. Ha a jós ebből csak egyet ismer fel, akkor az a beszűkült tudatállapotára utaló jel, amit a félelmei vagy vágyai idéznek elő. 100%-os determinizmus nincs, minden esemény bekövetkezése egy bizonyos valószínűséggel jellemezhető, ami tarthat a 100%-hoz, de csak a bekövetkezés pillanatában éri el azt. Ha a velünk

szembenálló már meghúzta a ravaszt, még az utolsó pillanatban is lehet egy olyan teremtmő gondolat, ami új irányt ad az eseményeknek.

Végül soha sem szabad megfélekezelnünk arról, hogy a körülötünk levő világ a mi közös, kollektív teremtésünk. Amit teremtünk, az lesz a jövőnk. Ennek megismeréséhez pedig elegendő lenne önmagunkba nézni, nem kellene hozzá jósok.

Mit jelent a Karácsony Jézus megkísértésének fényében

A Karácsonyt valószínűleg a legtöbben a szeretet ünnepével azonosítják. Most azonban más szempontból szeretnék a Karácsonnyal foglalkozni. A Karácsony a megújulás ünnepe is. Ilyenkor feltöltődünk szeretet energiával, és késztetést érzünk, hogy az Újévben változtassunk az eddig megszokott életformánkon. Ez vezet az Újévi fogadalmakhoz, amelyek betartása később nem mindig sikerül. Karácsonykor ünnepeljük a születésnapját egy 2000 éve született világtanítónak, aki életével máig ható példát mutatott az emberiség számára. Persze azzal szoktuk elhárítani magunktól ezt a példát, hogy mi úgysem tudnánk követni Őt, hiszen Ő Jézus volt, és hol vagyunk mi Tőle? Jézus azonban azt mondta, hogy Ő Isten fia, és mi szintén azok vagyunk, és mindazokat, amelyeket Ő megcselekedett, mi is meg tudjuk cselekedni. Akkor miért nem tesszük? Talán azért, mert nem értjük, hogyan vonatkozik ránk a tanítás.

Vegyük most szemügyre Jézus megkísértését. Nap, mint nap mi is megkísértetünk, és vajon hányszor jutnak eszünkbe azok a válaszok, amelyeket Ő adott? Pedig, ha képesek lennénk a saját helyzetünkre vonatkoztatni a válaszait, sokat segítené.

„Akkor Jézus vitették a Lélektől a pusztába, hogy megkísértessék az ördögtől. És mikor negyven nap és negyven éjjel böjtölt vala, végre megéhezék. És hozzámenvén a kísértő, monda néki: Ha Isten fia vagy, mondd, hogy e kövek változzanak kenyerekké. Ő pedig felelvén, monda: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden ígével, amely Istennek szájából származik.”
(Máté ev. 4.1-12. Károli Gáspár fordításában)

Mit jelent a pusztában böjtölés? Jézus kiköltözött a pusztába, hasonló feltételek közé, amelyek között Mózes élt a népével negyven

évig tartó vándorlásaik során. A pusztában élt Keresztelő János is, az indiai jógi körében pedig igen sokan, pl. jelen korban Szvámi Ráma volt, aki hosszabb ideig remeteként élt az őserdőben. Természeti feltételek között, a civilizáció lehetőségeitől távol, csak azok a természeti népek tudnak megélni, akik egységben léteznek a természettel. Számukra a természet megnyilvánul, beszél, jelzéseket ad, megmutatja titkait (hol van víz, táplálék, hogyan lehet túlélni a veszélyes állatok jelenlétét). Ez a próbatétel tehát arról szól, hogy a jógi (aki istenemberré kíván válni), egységélményt éljen meg a természettel. Az egységélmény, mint meg tapasztalás több rétegű. Egyrészt a jógi felismeri, hogy mint ember, a természet része, a természet nélkül nem tudna létezni anyagi létformában. Másrészt felismeri, hogy a természet folyamatai belőle indulnak ki, vagyis ő teremti. Ha pl. odajön egy mérges kígyó, vagy egy oroszlán, akkor azt ő vonzotta be, és nem az élőlény a felelős érte, mert ő csak a természetes ösztöneit követi. Ha a jógi egy a természettel, akkor egységben van a Kozmikus Törvényekkel is, és azokat ismerve sosem követ el erőszakot a természetben. Vagyis nem kívánja a kövektől, hogy azok kenyérré változzanak!

A kísértő belülről származik, és a jógi manifestálja külső entitássá, hogy szembenézzen az önmagát akadályozó belső, még feltáratlan erőkkkel. A kísértő az elme egyik részéből (a manaszból, ami a kétségekért felelős) ébred fel, mint univerzális elmeprogram. A kísértő meghasonlást kíván létrehozni a jógiban, és ha a jógi belemegy a kísértővel folytatott játékba, akkor veszít, ha pedig küzdelembe bocsátkozik vele, akkor az ereje fogy el. Ha pl. Jézusnak a köveket sikerül kenyérré változtatni, akkor megsérti a Kozmikus Törvényt, ha nem sikerül, akkor elveszíti a hitét saját istenember mivoltában, ha küzdeni kezd, akkor ellenáll önmagának, hiszen a kísértő is egy vele. Ezt az „ördögi kört” kerülte ki zseniálisan Jézus a válaszával. Jézusnak tehát el kellett utasítania a kísértőt, mondván, hogy legyen meg Isten akarata, és inkább éhen hal, de nem tesz olyat, amivel sértené a Kozmikus Törvényt. Ez tette lehetővé, hogy elnyerje azt a siddhit (különleges képesség), amely a kenyér, hal szaporításának, víz borrá változtatásának képességeként jelent meg később. Miért? Jézus jelezte az Univerzum felé, hogy sohasem fog olyat tenni, amellyel a Törvényt megsérti, másképpen fogalmazva nem manipulálja az anyagi világ mátrixát önkényesen és durván. Az anyagi világ mátrixának

érzékeny hálójába csak lokálisan és kivételesen lehet beleavatkozni, mert különben összeomlik. Gondoljunk csak bele, mi történne, ha pl. materializáló képességet kapna, mondjuk egy politikus. Saját és személyes köreinek példátlan gazdagságát valószínűleg meg, amit mások nyomorával kompenzálna, hiszen a mátrix erőforrásait egyoldalúan irányítaná önmaga felé. És ha ezt látjuk, akkor tudjuk, hogy ez nem maradhat fenn tartós állapotként, mert mindenki az Egység része! Egy másik példával élve, milyen hatást fejt ki a karitatív szervezetek élelmiszer osztása? Ez egy társadalmi pótcselekvés megnyilvánulása. Így megnyugtatható a lelkiismeret, és hárítható az önvád, amely abból fakad, hogy egyeseknek érdemtelenül több van, mint másoknak. Nem a szeretet és az együttérzés tör utat bennünk, hanem a sajnálat és a lekicsinylés. Eleve azt sugallja a másik embernek, hogy nem tud magán segíteni, tehát meg sem fogja próbálni. A rászorulóknak azt a téves képzetet alakítja ki, hogy ők a pusztán létükkel kiérdemelték, hogy őket ingyen és bérmentve eltartsa a társadalom anélkül, hogy törekednének az előrelépésre. Ez a sorban állók létszámát fogja növelni, amiről tudjuk, hogy nem maradhat fenn tartósan, mert Egység van, mindenkinek együtt kell haladni. Ha semmi mást nem, imádkozni mindenki tud(na), és már ezzel is tenne valamit önmaga és környezete felemelkedéséért.

Jézus kenyérszaporítását mindig megelőzte a tanítás a népek, az ige, mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten szent igéjével! Ha pedig nem volt elég élelmük, hogy adjanak a nélkülözőknek, akkor kivételes helyzetekben, az emberek hitének növelése érdekében nyúlt ehhez a képességhez, és sohasem a személyes vagy saját körei szükségleteinek kielégítése végett!

Összefoglalva:

- A természet részei vagyunk, nélküle elpusztulunk.
- A természetet a tudatosságunkkal mi alakítjuk, de ez nem hatalmaz fel bennünket arra, hogy erőszakot kövessünk el rajta.
- A természet erőforrásait úgy kell felhasználnunk, hogy mindenkinek jusson belőle (embereknek, állatoknak).
- Minden embernek hozzá kell járulnia a saját maga szintjén önmaga és a társadalom fenntartásához.

- Szeretettel akkor fordulunk valaki felé, ha tevékenységünkkel hozzájárulunk a helyzetéből történő kiemelkedéshez.

- A kísértő bennünk van, a kísértést mi hívjuk magunkhoz. Nem az a hibás, aki kísértésével rávilágít a hiányosságainkra.

Ez következik a Kozmikus Törvényből, és ha így járunk el, akkor az Egység felé haladunk, ellenkező esetben pedig attól távolodunk.

„Ekkor vivé őt az ördög a szent városba, és odahelyezé a templom tetejére. És monda néki: Ha Isten fia vagy, vesd alá magadat; mert meg van írva: Ő az angyalainak parancsol felőled, és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőbe. Monda néki Jézus: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.” (Máté ev. 4.1-12. Károli Gáspár fordításában)

A kísértés az istenmegvalósítás útján belső látomások formájában jelentkezik, ezek lehetnek éber, meditációs vagy álomképben meg tapasztalható hallucinációk. Minden esetben olyan valósághű látomás, hogy a meg tapasztalónak nem jut eszébe kételkedni abban. Sok esetben a belső kép olyan mértékű átélése történik meg, hogy kivétel a meg tapasztalón kívüli térbe, külső képek, formák jelennek meg, sőt a hatás tárgyakra vagy más személyekre is kiterjed. Éber hallucinációról akkor beszélünk, ha a meg tapasztaló, miközben folyamatosan érzékeli a képet, közben jár-kezel, sőt válaszol a neki feltett egyéb irányú kérdésekre. A kevésbé tudatos emberek ilyen esetekben megijedhetnek, mivel nem tudják uralni a látomást, azt hiszik megőrültek, adott esetben meg is örülhetnek. A fenti idézetből kitűnik, hogy Jézus teljesen uralta az elméjét, amely most egy halállal kapcsolatos belső látomást vetített a tudatába. A haláltól való félelem egy gyökérfélelem az emberben, aki megszabadul a halálfélelemtől az a „halál urává” válik. Számára halál nem létezik többé, és másokat is képes visszahozni a halál közeléből, sőt a legmagasabb megvalósítás esetén akár a fizikai halálból is. Ha a meg tapasztaló uralni képes a belső vízióit, akkor látogatást tehet a kollektív asztrális és mentális mezőkben, beléphet mások vízióiba, és befolyásolni képes azokat. Jézus későbbi cselekedeteiből tudjuk, hogy ő megkapta ezeket a 'siddhiket', így nemcsak a „halál urává” vált, hanem meg tudott szabadítani másokat a belső démonjaiktól. A belső hallucináci-

ők, mint aktivizálódott negatív elmeprogramok, olyan mértékben eluralkodhatnak az emberen, hogy önerőből nem tud velük megbirkózni, így a többiek szemében megőrül, vagy más megfogalmazásban megszállottá válik. Az ördög- és démonüzés nem más, mint az ember megszabadítása ezektől az elszabadult negatív elmeprogramoktól.

Az a látomás, hogy magasból kell leugrani, és majd Isten megment, szintén egy univerzális program, amely megjelenik a jógik elméjében egy bizonyos tudatossági szinten. A feladatban az a kihívás, hogy a jóginak tudnia kell, hogy ez a gondolat honnan származik. Vannak olyan tanítók, akik arra biztatják a követőiket, hogy ilyenkor ugrani kell (pl. Osho). Ezzel azonban azt bizonyítják, hogy még nem teljes a megvalósításuk. Jézus egyértelműen megmutatta, hogy nem kell ugrani. Miért? Ki az, aki azt mondja bennem, hogy ugrani kell? Ha Isten, akkor még elkülönülök tőle, ha a kísértő, akkor miért fogadjak szót? Ha az ember nem érzi azonnal a helyes reakciót, amikor megjelenik az elmében egy gondolat, hogy valamit tennie kellene, akkor érdemes várni a tiszta megérzésre. Amikor először éltem át hasonlót, vártam. Ismertem Osho tanítását, és annak értelmében ugranom kellett volna, de a megérzéseim nem ezt igazolták. Várakozásom meghozta a gyümölcsét. A szakadék peremén megjelent egy függőhíd, ami a túloldal irányába vezetett. Elindultam a hídon, amit korlát szegélyezett. Később megszűnt a korlát, haladtam tovább. Majd eltűnt alólam a híd, és én nyugodtan tovább sétáltam, mintha lenne. Ez az ugrójátékos univerzális program abból adódik, hogy az 'anja csakra' és a 'sahasrara' között nincs direkt kapcsolat. Ennek hiányát egyes jógik ugrással akarják megoldani, de ez nem vezet stabil megvalósításhoz, ezért gyakran visszaesnek egy alacsonyabb tudatállapotba. A hiányzó kapcsolatot ki kell építeni, és ehhez célirányosan kell haladni. A kabbalisták megfogalmazásában a 'Tifereth' a 'Keterrel' összekötő szakaszon nincs segítő szefira. A 'keter' felé haladva egy bizonyos magasságban található a 'daat', amit szakadéknak szoktak fordítani.

Térjünk vissza a halálfélelemtől való megszabaduláshoz. Amit Jézus egyetlen gondolattal megvalósított, azt nekünk – meglehet – több lépésben sikerül csak, de sikerülhet! Számomra a legutolsó látomás a halált megtestesítő kísértővel a következő volt. Álltam egy tér közepén, miközben az emberek sikoltozva menekültek. Jön a

halál! Másodpercek alatt kiürült a tér, becsapódtak az ajtók, ablakok, az emberek bezárkóztak a házaikba. Egyedül maradtam a téren és vártam. Megérkezett a halál, fagyos lehelete megcsapta az arcomat, enyhe borzongás futott át rajtam. Elé álltam, készen arra, hogy megvédjem az embereket a haláltól. – Mit akarsz? – kérdeztem. – Tőled semmit. Engedj utamra, ma éjjel elviszek valakit. – Félreálltam az útból. Végül is csak a dolgát végzi! Aki a halál ura kíván lenni, annak tisztában kell lennie azzal, hogy nem állhat útjába a természetnek. Mindenkinek meg kell halni, ez elkerülhetetlen. Éppen ezért a halállal kapcsolatos bármilyen manipulációnak csak akkor van értelme, ha az adott személynek vagy hozzátartozóinak a fejlődését elősegíti. Erre vonatkozóan álljon itt egy másik élményem. Apám az elme osztályon haldoklott. Már régóta nem ismert meg, saját zárt világában küzdött a belső démonjaival. Tudtam, hogy rövidesen eljön az idő, és csak akkor tudok majd neki segíteni a halál után, ha emlékszik rám. Ekkor úgy döntöttem, hogy rákapcsolom a saját életenergiámat. Amikor ez megtörtént, hirtelen felült, egy pillanatra kitisztult a tudata, kimondta a nevemet, majd ismét elborult az elméje. Utána visszavontam tőle az életenergiát, mert a célomat elértem, megismert. A halál útjába nem állhattam, nem befolyásolhattam azt az állapotot, amit magának köszönhetett, de belépve a tudatába jelezhettem neki, hogy számíthat rám.

Aki ura saját vízióinak, belső képeinek, az a kollektív asztrális-mentális szférában is ura lesz önmagának. Ez lehetőséget ad arra, hogy belépjünk a holtak birodalmába, és a bardóban bolyongva megkeressük azt a személyt, aki a segítségünkre vár. Ennek a munkának is megvannak a maga szabályai, hiszen csak addig lehet emelni egy személyt, amíg a tudatossága engedi. Így történt ez apám esetében is, akit csak több lépésben lehetett kiemelni az önmaga számára teremtet pokol belső illúziójából.

Milyen tanulságokkal szolgálhatnak mindezek egy átlagember számára, aki nem rendelkezik még különleges képességekkel? A képességek (siddhik) szintén programok, amelyeket el lehet indítani. Mindazonáltal nem célszerű kierőltetni az Univerzumból ezeknek az elindítását. Sokkal célszerűbb, ha folyamatos önfejlődéssel jut el az ember abban az állapotba, hogy az elme uralására szert tegyen. Álljon itt egy példa arra, hogyan tévesztheti meg a belső kísértő a spirituális úton járó embereket is. Egy magyar istenkereső házaspár

elkötelezett híve volt Sai Babának. Egy alkalommal Sai Baba arról beszélt, hogy lehetséges fénnyel táplálkozni. Mellesleg Sai Baba sohasem táplálkozott fénnyel, de a házaspárnak megjelenve utasította őket, hogy térjenek át a fénnyel való táplálkozásra. Ennek eredménye az lett, hogy a nő állapotosan meghalt, a gyermekük majdnem éhen halt, és a férfi börtönbe került. Mi történt? A belső kísértő jelent meg Sai Baba alakjában, és adta ki azt az utasítást, ami a házaspár tévedéséhez vezetett. Sok spirituális kereső téved meg annak következtében, hogy egy belső hang utasítja őket pl. add el mindenedet, mert Isten majd gondoskodik rólad. Az illető eladja mindenét, és rövidesen a híd alatt találja magát, mint hajléktalan. Ennek az oka, hogy sok ember válik manapság spirituális útkeresővé, anélkül hogy alapos spirituális ismeretekre tenne az elme működéséről, és az elme megtisztításáról, szabályozásáról. Sok ember szeretne úgy szentté válni, vagy különleges képességekre szert tenni, hogy semmilyen fogalma sincs a valódi szentek életéről és megtapasztalásairól.

Összefoglalva:

- A belső kísértő mindig a gyenge pontjaikon támad, ott ahol nem rendelkezünk kellő tudással, megtapasztalással az adott témáról. Egy vágyba kapaszkodik bele, amelyet szeretnénk megélni. Ha nem tudunk azonnal lemondani a vágy megvalósításáról, akkor célszerű alaposan tájékozódni, hogy a vágy megvalósítása mivel jár. Ha kellő információt gyűjtöttünk össze, utána eldönthetjük, hogy nekikezdünk-e a vágy beteljesítésének vagy lemondunk róla.

- A másik gyenge pontunk a félelmeink. Ilyenkor a belső kísértő a fel nem dolgozott félelmekkel riogat, sőt védelmet ajánl, ha kipróbáljuk a félelem megélését fizikai síkon. A félelmeinktől meg lehet szabadulni, de ha még sosem csináltunk ilyet, célszerű megbeszélni valakivel, aki kellő tudással rendelkezik.

- A legfontosabb az önmagunkkal való folyamatos szembenézés, az állandó önképzés, az önmegismerési folyamat mélyítése. Spirituális fejlettségünket nem azon tudjuk lemérni, hány tanfolyamot, iskolát végeztünk el, mennyi beavatást gyűjtöttünk össze, mennyi spirituális irodalmat olvastunk el, és mennyit tudunk szó szerint idézni. A lényeg, hogy mennyire vagyunk képesek tudatosan kezelni az élethelyzeteinket, mennyire értjük mindazt, ami velünk történik, milyen gyorsan valósulnak meg a gondolataink.

„Ismét vivé őt az ördög egy igen magas hegyre, és megmutatá néki a világ minden országát és azok dicsőségét. És monda néki: Mindezeket néked adom, ha leborulva imádsz engem. Ekkor monda néki Jézus: Eredj el Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj. Ekkor elhagyá őt az ördög. És ímé angyalok jövének hozzá és szolgálnak vala néki.,” (Máté ev. 4.1-12. Károli Gáspár fordításában)

Jézust eredetileg azért hívta le Simon az esszénusok főpapja, hogy felkent uralkodót adjon a zsidó népnek. Jézus tudta ezt, és el kellett döntenie, hogy vállalja-e a küzdelmet a trónra jutásért, mint annak idején Dávid. A fegyveres harcban minden bizonnyal lettek volna támogatói és szövetségesei, sőt még esélye is lett volna a hanyatlás jeleit mutató Római Birodalommal szemben. Ha vállalja, és győz a harcban, akkor egy igen erős birodalmat tudott volna kiépíteni, amire alapozva az egész Földön fegyverrel szerezhetett volna érvényt tanításainak. Később a keresztes háborúk idején valóban fegyverrel terjesztették a kereszténység tanait, tehát a lehetőség benne volt az isteni színjáték forgatókönyvében. Jézus, mestere Simon révén, a zsidó-egyiptomi spirituális tanításokat fogadta be. Ám Simon hamar szembesült azzal, hogy Jézus tudása messze meghaladja az ő tanítását, és szemlélete sokkal univerzálisabb. Ez a három bölcsnek köszönhető, akik már a születésekor személyesen megjelentek. A három mester, a három misztikus iskola (buddhizmus, hinduizmus, zoroasztrizmus) képviselője, telepatikus kapcsolatban maradt Jézussal mindaddig, amíg tudásukat átadták. Ezek a tanítások, azonban csak segítették Jézust abban, hogy önmaga belső tudásához hozzáférjen, és felismerje azt az Igazságot, amely aztán a tanításaiban megjelent. Ennek az Igazságnak az ismeretében viszont már önelentmondásra vezetett volna, ha világuralomra tör.

A belső kísértőnek feladata az is, hogy feltárjon számunkra minden tudattalan elme-programot. A felismerést követően dönthetünk arról, hogy végrehajtjuk vagy elutasítjuk. Jézus felismerte, hogy Mózes törvényei nem a legmagasabb igazságot képviselik. A ”fogat fogért, szemet szemért” elv újratermeli az egyéni és a csoportkarmát, soha véget nem érő láncolattá fűzve azt. Ezért egy szeretet vallást hirdetett meg, ami lehetőséget nyújt a karmikus terhek letételére.

De térjünk vissza a kísértővel folytatott jézusi párbeszédre. A kísértőt sátánnak nevezi a keresztény Szentírás. A kísértő azonban a legkritikább esetben jelenik meg sátáni alakban, ha a sátán sátánként jelenne meg, túl egyszerű volna a feladat. A sátán az indiai filozófia szerint maya, amely illúzióba akarja bevonni a feltörekvő lelkeket. Ezért a kísértőt többnyire arról lehet megismerni, hogy világi dicsőséget, javakat, élvezeteket kínál. A kísértő megjelenhet valamely isteni személyiségként is, és ilyenkor azt sugalmazza, hogy ő az isten, és őt kell imádni, vagy épp ellenkezőleg te vagy az isten, és kérlelni kezd téged. Igen változatos játékaik vannak az isteni illuzórikus energiának, a mayának. Jézus megkísértésénél a sátán isteni formát vett fel, és istenként kért imádatot tőle. Ezért válaszolja Jézus, hogy „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak néki szolgálj.” Jézus felismerte, hogy a szemléletében még jelen van a dualitás, és ezzel végérvényesen legyőzte az elkülönültségét Istentől. Ha valaki megvalósította az Istennel való egységet, akkor nincs senki, aki imádatot kérhetne tőle. Ha tehát van olyan, aki imádatot kér, az nem lehet a Legmagasabb Isten, mert akkor nincs meg a vele való egység. Ezzel az illúzió Jézus szemléletében végérvényesen szertefoszlott. Ennek az egységnek a jellemzésére mondta később, látom, mit csinál az én istenem, és én ugyanazt cselekszem. Jézus tehát az isteni gondolatot valósította meg az anyagi világban.

Jézus megkísértésének története pontosan megmutatja a megvilágosodásával kapcsolatos végső látomásokat a késői utókornak, ami alapján összehasonlításokat tehetünk más világtanítók hasonló elmé-nyeivel. Hasonlítsuk össze Buddhával. Buddha először aszkétaként az éhhalál küszöbére került, és készen állt a halálra. Ezzel megvalósította a test fizikai szükségleteinek legyőzését, de nem boldogult a gondolatok kontrolljával. Ezért feladta az aszkézist, és intenzív meditációba kezdett. Ennek során lepergett előtte az összes élete. Majd megkísértette Mará, a halál istene. Buddha ekkor már tudta, hogy csak a tudatosság folytonosság szakad meg egy új testbe születéskor, a tudatalatti folytonosság azonban megmarad, így halál nincs. Ezért nem tudott hatni rá a halál istene. Buddha azonban a tudatalatti folytonosságot is meg akarta szüntetni, mivel ebből a szférából bukannak fel az újabb és újabb gondolatok, mint vágycsírák. Amikor felismerte, hogyan lehet megszüntetni a tudatalatti folytonosságot, akkor következett be a megvilágosodása. Ezek után nem állt szándé-

kában tanítani a felismeréseit, mert úgy gondolta, senki sem fogja megérteni. Ekkor megjelent neki Brahma, a Teremtő (az anyagi világ teremtő istene a hinduizmusban), aki meghajolt előtte, és kérni kezdte, hogy indítsa el a Tan kerekét.

Elemezzük ezt a megvilágosodás történetet. Az első két megkísértés, és azok megoldása is teljesen azonos Jézuséval. A harmadik víziót az Úr Brahma megjelenését a buddhisták már nem tekintik megkísértésnek, mivel úgy gondolják, hogy ez Buddha megvilágosodása után következett be. Bennem azonban felvetődött a kérdés, milyen eredményre vezet, ha ez még a megkísértés része volt? Ha a kísértő felvette Brahma alakját, és meghajolt Buddha előtt, mit sugalmazott ezzel? Ha a Teremtő meghajolt, akkor buddhisták szerint Buddha magasabban áll, mint a Teremtő. Ebből a jelenetből vezethető le a buddhizmusnak az a nézete, hogy a Buddha megvalósítás a legmagasabb, és az isteneket is mi teremthük. Vagyis a buddhizmus a valóságban egy ateista filozófia. Ha azonban Brahma megjelenése a megkísértés része volt, akkor Buddha a legmagasabb megvalósítást elbukta, és csak egy részmegvalósítást kapott (a buddhista önmegvalósítás részletesebb elemzését egy másik írásomban fogom elvégezni). A jézusi válasz értelmében azt kellett volna mondania Brahmának: a Legmagasabb Isten előtt hajolj meg, mert én is Őt szolgálom.

A kísértő nem feltétlenül az egyetemes Isten megtagadására szólítja fel a jógit, mert az túl nyilvánvaló lenne. Személyes megtapasztalásom során, amikor egy jógyakorlat következtében már órák óta annyira rosszul voltam, hogy úgy éreztem percek vannak hátra, a kísértő csak egy bizonyos istenaspektus megtagadására szólított fel. Ám, miután erre nem voltam hajlandó, a rosszullét egyetlen másodperc alatt megszűnt (és a kísértő is eltűnt!). Nyilván hasonló megtapasztalásokból fakadnak azok a nézetek, miszerint bizonyos vallási csoportok egyes istenaspektusokat kitüntetnek, míg másokat a hamis kategóriába sorolnak. Amíg valaki isten valamely vetületét elutasítja, addig nem érheti el a Legfelsőbbet, mivel Minden Egy. Ezt egy belső vízió tudatosította bennem, amikor isten és a sátán egymásba transzformálódtak. Ez lényegében azt jelenti, hogy Isten a saját illuzórikus energiájának (maya) felhasználásával időnként sátánt játszik, hogy meggyőződjön gyermekei tudatossági szintjéről, és szeretetének fokáról.

Mindezek tudatában az én önmegvalósításom: együtt játszani Istennel egy boldog, önfeledt játékot, egymás végtelenre kötött megismerése érdekében.

A Jézus evangélium

A Karácsonyt az keresztény világ Jézus születésnapjaként ünnepli. Kétezer év távlatából kit zavar már, hogy nem abban az évben, hónapban és napon született...

Eddigi, Jézusról szóló, írásaimban szemelvényeket mutattam be a Jézus evangéliumból. Ezt az evangéliumot maga Jézus vetette papírra a keresztre feszítés után. Három fejezetre tagolódik: életút, külső és belső tanítások. Az első fejezetben beszámol a családjáról és az életének eseményeiről. A második részben a nyilvánosságnak szánt tanításait ismerteti. Ezek jelentős része a mai Bibliából is ismert. A jelenleg ismert evangéliumok a Jézus evangélium alapján készültek, mintegy 100-150 évvel Kr.u. ugyanis ennek egyes fejezetei lettek elküldve a tanítványoknak, akik aztán lefordították különböző nyelvekre, és ebből tanították a népet a kereszténység korai szakaszában. Az utolsó fejezet a tanítványok belső körének szólt, és sohasem lett nyilvánosságra hozva.

A Jézus evangélium létezéséről és tartalmáról (vagy annak egy részéről) sokan tudnak különböző forrásokból, de nem hozzáférhető, mert el van rejtve. Hogy valaha nyilvánosságra kerül-e, nem tudni. Igazából egyetlen hivatalos nagy vallási közösségnek sem érdeke. A zsidó papságnak azért nem, mert akkor el kéne ismerni, hogy Jézus volt a Messiás, hiszen nem halt meg a kereszten. A keresztény papságnak azért, mert akkor kiderülne, hogy valótlanságokat tanítottak kétezer éven keresztül a népnek, és új alapokra kellene helyezni a kereszténységet. A keresztény híveket nem lehetne tovább egyszerűen nyájként kezelni, akik a „kiválasztottak” (papok) segítségével juthatnak csak el Isten országába. Az iszlám papságnak ezért nem, mert akkor el kellene ismerni, hogy nem Mohamed volt a legnagyobb tanító, és tanításai nem írták felül Jézusét. A buddhista papságnak azért nem, mert akkor nem lehetne tovább tagadni, hogy Jézus nem a buddhistáktól tanulta a Tant, hanem birtokában volt mindannak, sőt magasabb tudásnak, mint amit Buddha átadott. A

hindu papságnak pedig azért lenne kínos, mert ők Jézust egy átlagos próféta kategóriájába sorolták. Lényegében Jézus tanításainak tömeges elfogadására jelenleg nem lehetne számítani, hiszen még a Bibliából ismert, nyilvánosságnak szánt tanítást is csak helyi-közzel értik és követik.

A világon azonban semmi sem vész el, még akkor sem, ha fizikailag megsemmisül. Az isteni tudatosságból fakadó gondolatok örök nyomot hagynak az Univerzum információs mezejében. Itt pedig úgyszólván hozzáférnek azok, akik arra érettek. A többieknek pedig meg kell keresniük azt a tanítót, aki számukra hiteles. Hasonló a hasonlót vonz. Mindenki ahhoz lesz elvezetve, akire neki szüksége van, akár egy „tévút” megtapasztalása céljából is, és mindenkinek annyi jár a tanításból, amit befogadni képes. Minden ellenkező híresztelés dacára ez az Univerzum kitűnően szervezett és precízen rendezett. Az ember nem győzőmódulni ezen, és gyönyörködni benne. Olyan ez, mint a vízmolekulák mozgása, amelyek össze-vissza kavarognak, egymással állandóan ütközve, és irányt változtatva, mozgásuk kaotikusnak tűnik, magasabb szintről nézve azonban az egész folyam együtt és biztosan a tenger felé halad.

A Jézus evangélium ismertetését folytatni fogom, amilyen mértékben arra lehetőségem lesz. Meglehet, hogy sokan csak a szellemi világ „kiképző központjában”, haláluk után fognak találkozni a rájuk vonatkozó tanítással.

Hogyan valósítsuk meg Mária és Isten országát?

Ahogy inkább ne...

Ahogy az apokalipszis vélt időpontja közeledni látszik, egyre-másra születnek vagy hallatják hangjukat kisebb-nagyobb vallási és egyéb közösségek, amelyek Mária illetve Isten országát szeretnék megvalósítani Magyarországon. Kezdeti örömeim ezen a pozitív tetsző látomáson beárnyékolta a felismerés, amikor szembesültem azzal, hogyan is képzelik el ezt az országot az egyes vallási közösségek?

- Az első felismerésem az volt, hogy mindegyik másképp.
- A második az, hogy mindegyik a saját látomását tartja egyedül üdvöztetőnek.

- A harmadik az, hogy a saját elképzelésüket rá akarják erőltetni a többiekre.

- A negyedik az, hogy egyik látomásnak sincs köze sem Máriához, sem Istenhez.

Ezzel szemben az a meztelen igazság, hogy sem Isten, sem Mária, nem akarja, hogy Magyarország Isten országa legyen abban az értelemben, ahogyan azt egyes vallási közösségek és vezetőik elképzelik! Ezt azért szorgalmazzák egyes hatalmi csoportok, hogy ezen címke alatt be lehessen vezetni egyfajta vallási diktatúrát. Egy ilyen vallási diktatúra előírhatná az emberek privát szférájának államvallási szabályozását dogmatikus alapon. Ez megszabná, mit hogyan tehetsz, mit hogyan hihetsz, és biztos lehetsz benne, hogy nem adna teret a szellemi szabadgondolkodásnak.

Amíg nincs egység az elképzelésekben, addig szerencsére a valóság felülírja a látomásokat.

Ahogyán talán mégis...

„Tíz parancsolat” Isten országában

Az általam elképzelt Isten országában a következő elvek teljesülnek:

1. Mindenki szabadon gyakorolhatja a hitét olyan formában, hogy azzal mások szabadságát nem korlátozza.

2. Mindenki azt gondol és terjeszt Istenről és a vallásról, amit jónak lát, tiszteletben tartva mások emberi méltóságát.

3. Bármilyen vallási alapon történő megkülönböztetés és kényszer kerülendő, kivéve ha az adott nézetrendszer összeegyeztethetetlen az alapvető emberi szabadságjogokkal, az emberi méltósággal.

4. Az egyházak, vallási közösségek az önkéntesen csatlakozók lelki életének szabályozásával, fejlesztésével foglalkoznak, és távol maradnak minden politikai és gazdasági játszmától.

5. Az egyházak, vallási közösségek (és vezetőik) félreállnak az embert Istennel összekötő útból, nem formálnak kizárólagos jogot arra, hogy megmondják, hogyan lehet Istenhez eljutni.

6. Az egyházak, vallási közösségek (és vezetőik) Istenre és a kozmikus törvényekre bízzák az igazságszolgáltatást, az erkölcsi előírások emberek általi betartását.

7. Az egyházak, vallási közösségek vezetői személyes példával mutatnak utat az embereknek az Istenmegvalósításban.

8. Az egyházak, vallási közösségek vezetői törekednek valamennyi vallás egyetemes emberi, erkölcsi értékeinek megtalálására és összeegyeztetésére.

9. Az egyházak, vallási közösségek vezetői munkálkodnak a vallási dogmák újraértelmezésén a modern kor, a tudomány eredményeinek figyelembevételével.

10. Törekednek arra, hogy vallásuk – az érzelmi-dogmatikus felfogás helyett – logikusan felépített, tudományos módszerekkel tanulmányozható filozófiává fejlődjék, amely az embereket felszabadítja a kötelek alól, és valódi boldogsággal tölti fel.

És a legfőbb parancsolat!

ISTEN ORSZÁGÁT MINDENKI ELŐBB ÖNMAGÁBAN VALÓSÍTSA MEG! Mert csak azt tudjátok megteremteni kívül, ami bennetek van.

A megvilágosodás

Lenni vagy nem lenni avagy létezik-e Isten vagy mi...?

Az UKTM nem vallási közösségként, hanem szabad szellemi gondolkodók társaságaként definiálja magát. Ilyen értelemben nincs és nem is lehet tabu téma, bármely felvetődő kérdés jogos, tovább gondolásra és válaszra érdemes. Arra bíztatnék tehát mindenkit, hogy bátran kérdezzen olyan témákról is, amit sehol sem mert felvetni.

Most egy olyan témával indítok, amire a vallási közösségek egyes tagjai vagy vezetői többnyire indulatosan reagálnak, nevezetesen van-e Isten, és mi van, ha nincs? A kérdésre egyetlen értelmes rövid válasz lehetséges: „Mindenkinek hite szerint adatik.” Aki nem hisz, annak nincs, aki hisz, annak pedig van, függetlenül attól, hogy ki, milyen valós vagy feltételezett bizonyítékokat tár elénk. Ezzel itt akár meg is állhatnánk az elemzésben, de én tovább megyek. Miután felmentettem magamat a kérdésre kötelezően adandó igen vagy nem sztereotip válaszok alól, szabad vagyok minden lehetőséget végiggondolni. Istent értelmezhetem bárhogy. Definiáljuk a továbbiakban istent IDEA-ként. Az ember ősidők óta létrehoz ideaképeket, amelyekhez méri magát. Ezt az ideát aztán helyezheti önmagába, és kitűzheti önmaga számára elérendő célként, valamint helyezheti önmagán kívülre és önmaga fölé, akinek alá kell rendelnie magát. Ha ezeket az ideaképeket megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy fejlődtek vagy legalábbis változtak a történelem folyamán, először emberszerűek voltak (pl. az egyiptomi vagy a görög-római többistenhitben). Ezek az istenek (ideák) civakodtak, harcoltak egymással, időnként emberi alakot öltöttek, szeretkeztek emberi lényekkel, vagy éppen embereket maguk körébe fogadtak, és isteneket önmaguk közül a Földre taszítottak. Ez az ideakép fejlődött és egyre magasabbá, tökéletesebbé és egyben elérhetetlenebbé vált.

Ilyen értelemben nem mondhatjuk, hogy isten nem létezik, mert IDEA mindig is létezett és létezni fog. Azt sem mondhatjuk, hogy az IDEA nem valóságos, hiszen szellemi valóságként jelen van mindazok számára, akik vonzódnak hozzá. Az ember tehát létrehozhatja

saját IDEÁ-ját vagy elfogadhat mások által alkotott IDEÁ-t, és ezt helyezheti önmagán belülre és kívülre. Ez az IDEA lesz az ő istene.

Mi van akkor, ha valaki semmilyen IDEÁ-t nem hoz létre vagy nem fogad el? Ebben az esetben nem fejlődik vagy visszafejlődik. Gondoljuk csak meg, az állatok számára nincs IDEA, nincs cél, ami felé haladniuk kellene. Egy állat akkor és ott eszik, ahol éppen módja van rá, akkor és ott végzi a dolgát, ahol rájön a szükség. Egy ragadózó állat nem fogja tiszteletben tartani az embert, mert számára az ember nem ideaként, hanem potenciális táplálékforrásként jelenik meg. Ha nincs külső vagy belső IDEA, akkor nincs erkölcsi értékrend, amihez igazodnia kellene a társadalom tagjainak, ezért mindenkit a személyes szükségleteinek kielégítése fog motiválni, és ennek korlátját a mindenkori erőviszonyok (ököljog) fogja meghatározni. Ennek minimális mértékű továbbfejlesztése a csoporthoz tartozás előnyeinek felismerése, ha ugyanis mi vagyunk a Horda-1, akkor nyugodtan elpusztíthatjuk a Horda-2-t, elvehetjük a javaikat, megkínózhatjuk a tagjait, mert nem parancsol megállást a belső vagy külső IDEA.

Ha tehát az emberiség nem szándékozik az ösközöségi társadalom irányába haladni, akkor célszerű elfogadnia valamely magasabb IDEÁ-t, amely erkölcsi tartást ad, és közösségi viselkedési mintát mutat. Az eddigiek alapján az a vélemény alakulhatna ki bennünk, hogy az IDEÁ-t az ember teremti. Igen ám, de honnan venné az ember a mintát az IDEÁ-hoz, ha az nem létezne rajta kívül vagy önmagán belül, lényének valamely feltáratlan, rejtett zugában? Ha tehát IDEA abszolút értelemben nem létezne, akkor mi nem tudnánk azt megteremteni, mert nem lenne hozzá mintánk! Mondhatjuk persze azt, hogy éltek emberek, akik tökéletesebben voltak, mint a kortársaik és ők formálódtak IDEA mintákká. Valóban, az isteni küldötteknek, vagy isteni inkarnációnak tekintett entitások IDEA mintává váltak az emberek számára, sőt ez is volt a feladatuk. Ők megtestesítették, leképezték számunkra – képességeiknek megfelelő mértékben – az abszolút IDEÁ-t. Ha ez nem így lenne, akkor fel kellene tenni a kérdést, hogy ők honnan vették a mintát önmaguk számára? Nyilván a még magasabban álló entitásoktól, és a kérdés rögtön végtelen sort alkotna, aminek a végén ott áll az abszolút IDEA, aki nem más, mint Isten. **Isten tehát az abszolút vagy legmagasabb IDEA!**

Az ember, ha fejlődni szándékozik, akkor választ magának egy IDEÁ-t, azt önmagán belülre helyezi, mint önmaga részét, ez lesz számára az elérendő cél, majd ha elérte, akkor az IDEÁ-t még magasabbra emeli, és így folyamatosan halad az abszolút IDEA irányába. Minden ember fejlődése így zajlik. Kezdetben az IDEA egy másik ember (szülő, tanár, mester, celeb, rock zenész, kinek mi...), de egy fejlődési ponton túl, már nem átlagember lesz a belső IDEA, hanem egy entitás, aki az abszolút IDEÁ-t testesítette meg, sőt lehet maga az abszolút IDEA (Isten) is. Ez azért van így, mert az ember egy bizonyos tudatossági szinten túl, úgy érzi, hogy az ő számára az átlagemberi IDEA kevés, nem nyújt előremutató fejlődési lehetőséget, és ekkor az ideaképet az anyagi világon túlmutató szintre kell emelnie. Ezt az utat hívjuk Istenmegvalósításnak, és ennek során a belső, transzcendentális szintre emelt IDEÁ-t valósítjuk meg.

Mi történik, ha valaki az IDEÁ-t nem helyezi el önmagán belülre? Ekkor nem tudja megvalósítani. Ugyanis mindenki csak azt tudja megvalósítani, ami önmagán belül van. Ha valakinek rock zenész az IDEÁ-ja, de nem éli át magában az ideaképet, akkor ő sohasem lesz rock zenész. Ha valaki az abszolút IDEÁ-t (Istent) akarja elérni, akkor önmagán belülre kell helyeznie. Ha valaki számára az IDEA külső ideakép, akkor annak szemlélete kettős (duális) marad. Van ő és van Isten, valahol elérhetetlen távolságban, aki uralkodik fölötte, vagy aki gondolkodik róla, akinek a megváltására várni, vagy akinek a büntetésétől félni kell. Ezért van az, hogy az átlagos hívő (vallásos) emberek – noha magasan rezgő a külső ideaképpel rendelkeznek – csak kevés esetben tudják követni a választott IDEA elveit. Ők valójában nem a választott hitük szerint élnek, hanem a belső ösztön-programjaikat követik. Ettől a ponttól akkor fognak elmozdulást tapasztalni, ha képesek lesznek az IDEÁ-t önmaguk részeként megélni. A külső IDEA belső IDEÁ-vá válása tehát egy folyamat, amelyben minden ember a saját ütemében haladhat.

Ezen szemlélet szerint értelmét veszíti a kérdés, miszerint van-e Isten vagy nincs, és van-e erre bizonyíték vagy nincs, mert Isten csak, mint IDEA létezik, ekként pedig valós. A továbbiakban azt fogjuk elemezni, hogy valóban olyan távol vannak-e egymástól az Abszolútumról alkotott IDEA minták, mint ahogyan azt az egyes vallások követői vagy vezetői képzelik.

A jóga lényege

Jóga alatt az átlagember bizonyos testtartások (ászanák) gyakorlását érti a világ nyugati kultúrához tartozó részén. Ez azért alakult így, mert a nyugati kultúrkör legkönnyebben a jóga testi oldalát fogadta be és el. A testtartások állnak legközelebb az általánosan elfogadott tornához. A jóga leszűkítése testtartásokra azonban azt eredményezi, hogy a jógát úgy gyakorolják, mint valami fitness tevékenységet. Az igaz, hogy a testtartás még így is hatást fejt ki, mert beindíthatja bizonyos testrészekben az energia áramlását, így energiablokádot old, viszont ily módon nem használhatók ki teljes mértékben a jógában rejlő lehetőségek. Aki kicsit műveltebb a területen az a jógához hozzátartozónak tekinti a légzésgyakorlatokat, tágabb értelemben talán még a meditációt is. A jóga azonban jóval több mindezeknél.

Vegyük csak szemügyre a mostanában divatos fényképekkel ellátott jógakönyveket. Az ászanákat bemutató tanítványok hibátlanul hajtják végre a legbonyolultabb testtartásokat is. Hangolódjunk kicsit rájuk, és érzékelni fogjuk, hogy az elménk zakatol akkor is, miközben az ászanákat végzik. Van ugyanis egy fontos dolog, amit nem mondanak el az ászanatanárok a tanítványoknak, hogy jóga nem létezik elmeszabályozás nélkül. A keletiek azért felejtik el megmondani, mert számukra magától értetődő, a nyugatiak meg azért, mert talán maguk sem tudják (tisztelet a kivételnek).

Az ászanákat tehát úgy kell végrehajtani, hogy közben gondolatban létrehozzuk az elmében az ászana ideaképét. Közérthetőbben megfogalmazva, látjuk magunkat, amint a testtartást tökéletesen végrehajtjuk, és ezt a képet képesek vagyunk kimerévíteni, vagyis közben semmi más gondolat nem lehet jelen bennünk. Ekkor a test semmi mást nem tud tenni, mint követi a gondolati képet, hiszen a test nem más, mint az elme kivetülése. A gyakorlás által pedig a testi forma egyre közelebb kerül az ideamintához. Ez egyfajta egységet eredményez a test és a szellem között. A test nem fog ellenállni a szellem akarátának. Ez még nem az elérhető legmagasabb egység, de ki lehet próbálni, hogy nem is olyan egyszerű.

Amíg ezt a testi-szellemi egységet a gyakorló nem tudja szándék szerinti ideig létrehozni, addig semmi értelme valamely csakrára koncentrálni a testtartás közben. Sok tanár valamely csakrára helyez-

teti a koncentrációt a tanítvánnyal (pl. homlok- vagy fejtetőcsakra), mivel ő is így tanulta, ezzel azonban nem éri el a célt, ti. az ászana precíz végrehajtását, és a duális gondolkodás feloldását. A testi-szellemi egység megtapasztalása segíti a tanítványt később egy magasabb egységbe integrálódni, ez az önmagával alkotott egység teszi hitelessé őt az ászana bemutatásában, hiszen ő ilyenkor eggyé válik a testhelyezettel, száz százalékosan arra gondol, amit végrehajt. Jelen van a pillanatban, és ez a jóga egyik célja.

A testtartás közben célszerű még a nyelvet teljesen hátrahúzni úgy, hogy érintse a lágy szájpadlást. Ezt el szokták mondani, de a technikát már kevésbé. A nyelv ugyanis a nyelési kényszer miatt állandóan előrecsúszik, és erőt kell kifejteni a hátul tartásához, emiatt kényelmetlen. A technika lényege, hogy egy kis vákuumot kell létesíteni a szájban, mintha szopni akarna az ember. Ekkor az alsóajak kicsit beszívódik, és a felsőajak rácsúszhat. Lehet, hogy nem mutat túl esztétikusan a fényképen, de rendkívül hatásos egy később erre építendő gyakorlatnál. Ezzel a trükkel el lehet érni a nyelési reflex csökkenését, és a nyelvhegy szájpadláshoz rögzítését. Így a gyakorlónak már lesz esélye, hogy egy idő után érezzen valamit, ami motívációt ad a gyakorlás folytatásához. A jógik nem szokták elárulni ezt a kis trükköt, én azért bátorkodtam megtenni, mert kultúránkban, az állandó beszédkényszer miatt, amúgy is kevesen lesznek, akik hátrahúzott nyelvvel járnak-kelnek majd a világban.

Ezek után gondoljunk csak bele mennyire hiteles az a celeb, aki legújabb szelfijén jóga gyakorlatot mutat be. Az ő elméje éppen nem azzal van elfoglalva, ami a jóga célja, hanem azzal, hogy mennyire jól néz ki, és mennyi lájkot fog majd kapni a szelfijére. Ha a jóga testtartás közben még a testi-szellemi egységet sem sikerül elérni, akkor hol vagyunk még a jóga valódi és végső céljától?

Az UKTM jóga iskolájában elsajátíthatók mindazon alapelvek és gyakorlatok, amelyek szükségesek, ahhoz, hogy a jógaiban előrehaladást érjen el a tanítvány.

Mi a Kundalini és mire jó?

Legközvetlenebb tanítványom, barátom előszeretettel gyűjti nekem az interneten megtalálható Kundaliniról szóló kiadványokat.

Rendszeresen nyomon követi, hogy ki, mikor, kiknek tartott tanfolyamot, meditációs gyakorlatot a Kundalíniról. Így aztán up to date vagyok. Ezzel indirekt módon arra ösztönöz, hogy, ha már 'Marcsika' Kundalíni tanárokat avat be, legalább nyilatkozzam én is a témáról. Ez most egy olyan világ, ahol a nagyok játéka a kicsik számára is kipróbálható. Így születnek a bróker Mariskák, akik ugyanazt játsszák el, mint a nagy brókercégek, ráadásul ugyanúgy, vagyis átverve az ügyfeleket. Akkor miért éppen a Kundalíni jóga lenne kivétel?

Először azt szeretném tisztázni, hogy más könyvet írni Japánról és más Japánban élni. Rengetegen írtak könyvet a Kundalíniról, akiknek zérus megtapasztalásuk volt róla. Ők összegyűjtötték az összes fellelhető spirituális irodalmat és többé-kevésbé sikeres összegzését adták a rendelkezésre álló ismereteknek, akár több nézőpontból is. Mások Kundalíni kurzusokat vezetnek, és un. Kundalíni jógát tanítanak, anélkül, hogy maguk végigjárták volna a belső utat, sőt ha valaki erről beszél nekik, akkor legcsekélyebb mértékben sem értik miről van szó. Az se tévesszen meg senkit, hogy egyes tanítók neves (és kevésbé neves) mesterekhez jártak, és esetleg beavatásokat kaptak, amelynek következtében úgy gondolják, hogy szakértői a témának. Ez a szakértelem mindenképpen relatív, a keleti misztikusokhoz, de legfőképpen a laikusokhoz képest értendő. Tudni illik, hogy a beavatások és a misztikus tanítás (Egyiptomban, Dél-Amerikában, Indiában és Tibetben is) üzleti (pénzszerzési) tevékenység, amelynek során ritkán adnak át valódi tudást a résztvevőknek. A legszerencsésebbek is csak résztudást kapnak, amellyel nyugaton már tudónak számítnak, itt ui. akkora a tudatlanság. Az, hogy Egyiptom, Dél-Amerika, India vagy akár Tibet misztikus tanítói sokkal tisztábbak lennének, mint a nyugati misztikusok, merő illúzió, amely abból származik, hogy a tanítványnak innen nézve, nincs rálátása a helyzetükre.

További érdekesség, hogy a nyugati szerzők, a keleti tanításoktól és az anyagelvűségtől átítatva, arra éreznek késztetést, hogy kihúzzák a misztikus talajt a Kundalíni lába alól, és valami megfogható, anyagi dologhoz, érzethez, szervhez kapcsolják. Azt gondolják, hogy a keleti misztikusok – nem rendelkezvén tudományos, élettani és anatómiai ismeretekkel – valami virágnyelven istenekhez és isten-nőkhöz kapcsolták a belső megtapasztalásaikat, nekik csak le kell

fordítani a modern tudomány nyelvére az egészet, és máris megvilágosodik mindenki.

Ha már itt tartunk, akkor legelőször arról kell említést tennem, hogy jövők én a képbe? Nem biztos, hogy mindenki olvasta az interneten fellelhető önéletrajzomat a belső megtapasztalásaimról, vagy ha igen, akkor kétséges, hogy mélységében érti-e, vagy elfogadja-e a helyzetemet, magyarul, hisz-e nekem, tekintve hogy kételkedni emberi dolog, és az olvasó amúgy sincs abban a helyzetben, hogy eldöntse a leírtak valóságtartalmát. Helyzetem azért egyedi, mert személyemben találkozok a belső megélés a természettudományos ismeretekkel. Valóban úgy érzem, hogy potenciálisan esélyes vagyok arra, hogy egyrészt végigjárjam az utat, másrészt rájőjjek arra, hogy voltaképpen miről van szó, és azt át is tudjam adni. Van azonban egy olyan érzésem is, hogy aki tényleg rájött a Kundalini lényegére, az megtartotta a tudást magának, vagy csak a legközelebbi tanítványa-inak adta át, a többiek pedig hagyta koncentrikus köröket futni a lényeg körül. És, ha ez így van, akkor én sem tehetek majd másképp.

Most az alábbiakban összegzem a közlendőimet a témáról.

1. tétel. A Kundalini egy összpontosított tudatosság, amelyet a gyakorló a központi idegrendszerre vagy annak egyes részeire irányít. Ilyen értelemben köze van az idegrendszerhez, de nem azonos vele, mint ahogy az elme sem azonos az agyvelővel. Minél erőteljesebb ez az összpontosítás, annál inkább akarat alá vonhatók egyes idegrendszeri funkciók, ilyen értelemben jól el lehet játszódni vele annak, akinek unalmas órái akadnak. Számomra azonban a Kundalini jóga nem cél, hanem eszköz, és ez meghatározza a hozzáállásomat a kérdéshez. Ezért nem valószínű, hogy én leszek a népszerű tanító azok számára, akik különleges képességek birtokába szeretnének kerülni, hogy ezzel uralkodjanak mások fölött.

2. tétel. Az előzőből következik, hogy elmeszabályozás nélkül sem fizikai, sem meditációs stb. gyakorlatokkal nem lehet a Kundalinit kifejleszteni, ezért, aki az elmeszabályozást, mint feladatot, át akarja ugrani, eleve esélytelen, és a megőrlést kockáztatja (vagy nem a Kundaliniról szerzett megtapasztalást).

3. tétel. A Kundalini aktivitás nem vezet automatikusan Isten-megvalósításhoz, démonikus személyek (fekete mágusok) is dolgoznak vele, talán ezért is óvta a papság minden időkből a vallásos embereket ettől az erőttől.

4. tétel. A Kundalini felébresztés céljából végzett fizikai gyakorlatok, meditációk, mantrák, imák szükséges, de nem elégséges feltételek. Szükségesek a tisztulási folyamatok elősegítésére, de nem elégségesek magához a felébresztéshez. Ez utóbbihoz csak a teljes önmegadás vezet, és ezen a ponton kell mindenkinek eldöntenie, hogy ki és mi az az entitás, akinek átadja magát, mert azt fogja majd szolgálni! Itt hívnam fel a figyelmet arra, hogy a szellemi világ bizonyos entitásai semmivel sem hazudnak kevesebbet nekünk, mint mi emberek egymásnak. A hazug emberek pedig hazug lényeket vonzanak magukhoz, mert ez következik a vonzás törvényéből.

5. tétel. Isten iránt teljesen elkötelezett emberek számára a Kundalini felébresztése teljesen veszélytelen, mert ők a szolgálatuk érdekében kapják meghatározott feladatok elvégzése céljából. Ekkor is lehetnek azonban olyan tisztulási folyamatok, amelyek próbára teszik a gyakorlót.

Az a tanfolyam sorozat, amely az UKTM keretei között elvégezhető (spirituális önismereti tréning, majd később a jógaiskola) megfelelő alapokat nyújt azok számára, akik ez iránt az erő iránt érdeklődnek.

Gondolatok Osho: „Tantra: a végső megértés” c. művéről

A könyvet egyszer, kb. 10 évvel ezelőtt, már elkezdtem olvasni. Ami először feltűnt, hogy bár minden gondolat ismerősnek tűnt, sőt többnyire azonosulni is tudtam vele, mégis szinte egy mondatot sem tudtam felidézni belőle. OK. Gondoltam, biztos túl magas a tanítás. Maga a szerző is többször hangsúlyozza, hogy ez egy nagyon nagy tanítás, én pedig nyilván még a kicsik megértésével vagyok elfoglalva. Most ismét nekifutottam az anyagnak. Saját magamról azt gondolom, hogy a jógát és a tantrát együtt gyakorlom, egyesülnek bennem ezek – a szerző által különállónak – tekintett utak. Éppen ezért határoztam el, hogy az UKTM jógaiskolájához tervezett témához – „A tantra levezetése Patanjali jóga szutráiból” – felhasználom Osho tanítását is. Ehhez jó kiindulópontnak kínálkozott ez a könyv, mivel a szerző ezzel a munkájával a tantra és egyben a végső megértés kimagasló ismerőjének nyilatkoztatta ki magát.

Számomra nem okoz problémát, mondjuk egy nap alatt akár száz oldalt elolvasása után tartalmilag visszamondani pl. a védikus szentírást, vagy a bibliát. Osho művével azonban most sem boldogultam. Kb. húsz oldal elolvasását követően sem voltam képes felidézni egy mukkot sem. Ezen elmélkedve, az első, amire rájöttem, hogy a munka nem kellőképpen strukturált. Ezt maga Osho is elismeri. Azt mondja: *'én metaforákban beszélek'*. Az pedig a költészet nyelve. Ez a magyarázat sem elégített ki. Számomra a költészet nyelve nem okozhat akadályt, 20-30 év távlatából is idézek olyan verseket, amelyeket párszor olvastam. Nem okozhat akadályt a tartalom sem, hiszen minden mondat ismerős már valahonnan. És akkor jött a felismerés. Ez a szöveg ÜRES. Nem áll mögötte sem személyiség, sem erő, sem energia. Ezért nem megy át. Hasonlatos egy olyan mazsolás kalácshoz, amelyben kevés és ritka a mazsola, de a kalács sem túl laktató, főleg levegővel telt üresség tölti ki. Ettől még élvezetes olvasmány, sőt olvasás közben a jóllakottság érzetét kelti, visszaigazolja azt, amit az ember szívesen hallana: pl. *'nem kell erőfeszítést tenned', 'fölösleges tevékenykedned', 'ne keress semmit, mert már elérted azt, amit keresel'*. Ezek azok a részgazság szlogenek, amelyek elégedettséggel töltik el az embert. Amikor azonban letesszük, megjelenik a hiányérzet. A transzcendentális éhség! Ekkor rájöttem a munkamódszerére. *'Légy olyan, mint egy üres bambusz-nád'* – mondogatja a szerző Tilopát idézve, és ő eképpen cselekszik. Mindent, ami az egész emberiség szellemi mezejét alkotó őslevesből aktuálisan bejut az elméjébe, leírja, és strukturálatlanul az olvasóra ömleszt, valóban úgy, mintha automatikus írással történne mindez. Mindeközben a legcsekélyebb mértékben sem zavarja, hogy két bekezdés múlva ellentmond korábbi önmagának. Miért is zavarná? Akit zavar, majd megoldja.

Akikben az eddig leírtak ellenállást ébresztettek, azokban nyilván ragaszkodás ébredt Osho írása iránt, márpedig a könyvnek éppen a ragaszkodások leépítése az egyik alappillére. Ha tehát a könyv szellemében szeretnénk eljárni, akkor elfogulatlanul tovább kell elemeznünk ezt a munkát.

Osho szerint kétfajta típusú gondolkodás létezik, az egyik a logikus, a másik az intuitív. Szerintem van egy harmadik típusú is, nevezetesen, amely egyesíti a kettőt. Osho jól látja, hogy a logikus gondolkodás akadály, mert sémák mentén mozog, de a csupán intuitív

szintén az. Mégpedig azért, mert az ösztönös megtapasztalást követően, logika nélkül, a megtapasztaló képtelen megérteni, elmondani, mások megtapasztalásával összevetni, amit átélt. Maga Osho is hosszan szabadkozik, hogy milyen nehéz is bármit szavakkal átadni. Tapasztalatom szerint azonban ez másoknak erőfeszítés nélkül sikerülni szokott. Az ösztönös, meg nem értett megtapasztalások hatására születnek az önjelölt Krisztusok, és a látszat megvilágosodottak. Osho azt mondja, hogy amikor az elmét használod, akkor mindig figyeld, ne azonosulj vele, légy éber! De ha misztikus élményt akarsz átélni, akkor tedd félre az éberséget, és add át magadat. Nos, az elme kiválóan el tudja játszani, hogy te vagy a Krisztus, vagy éppen megvilágosodtál, vagy elindult benned a Kundalini, ha erre vágysz. Aztán, ha ebben megnyugszol, úgy jártál. Osho is mond erre példát, de önmagára nem vonatkoztatja. Miért?

Én azt mondom, hogy az aktuálisan számodra elérhető legmagasabb tudatosság állapotából történő önmegfigyelést, önvizsgálatot (éberséget) semmilyen körülmények között nem szabad feladni!

Osho azt mondja, ahol a jóga végződik, ott kezdődik a tantra. Igaz, hogy a jógik és a tantrikusok előszeretettel határolódnak el egymástól időnként, de ezt kozmikus igazsággá emelni még Oshonak sem ajánlanám. Osho szerint a jóga erőfeszítés egy cél érdekében, míg a tantra önátadás egy élménynek. **Szerintem a jóga az erőfeszítés és az elengedés (önátadás) harmóniája.** Patanjali szerint pl. a koncentráció (dharana) erőfeszítés, míg a meditáció (dhjana) elengedés, a szamádi pedig a kettő együtt. Hogyan lehet a kettőt együtt megvalósítani? Nos, ez a titok, amit érdemes kutatni. Kiváló jógik léteztek abban az elengedettségekben, természetes állapotban, ami tökéletesen kimeríti a tantrikusok éntelenség definícióját. Pl. Sukadeva Gosvami, aki sem írni, sem olvasni nem tudott, erdőben élt, meztelenül járt, külseje alapján örültnek vélték, bár a legnagyobb bölcsék közé tartozott. Sukadeva lejegyzett szavai a Bhagavata Púrában váltak ismertté, szavaival a Legfelsőbb Urat imádta, nem az üresség dicsőítéséről írt himnuszokat, mint pl. Tilopa. **Vagyis az éntelenség megvalósítása nem azonos az üresség megélésével.** Ne mossuk össze a kettőt!

De ki is ez a Tilopa, a buddhizmus mahájána útjának képviselője, aki megvalósította a mahámudrát, (ami az alap, az út és a cél),

amivel azonnali megvilágosodást lehet elérni? És most nem a hivatalos buddhista álláspont, vagy Osho tanítása következik, hanem az, ahogyan én látom a helyzetüket.

A megértéshez kicsit vissza kell ugrani Buddhához és a hinduizmushoz, amiből Buddha kiindult. A hinduizmus három alappillére (axiómára) épül, amelyek további igazolást nem igényelnek. Örökkévaló az Atman, a Brahman, és a Dharma. (A materializmus egyetlen axiómára épül az anyag örökkévalóságára, ebből vezet le mindent. Az axióma olyan alapigazság, amelynek a valóságtartalmáról az adott rendszeren belül értelmetlen vitatkozni.) A Dharma az Univerzumot mozgató elvrendszer (játékszabályok), amikor a hatása alól kikerülsz (megérted), akkor megéled az Atman-Brahman egységét. Ez az út vége. Világos, hogy egy filozófiát érdemes minél kevesebb axiómára felépíteni. Ezért Buddha azt mondta, vizsgáljuk meg, hogy a három alapelv valóban örökkévaló-e? Meggyőződhetünk-e a valóságalapjukról tapasztalati úton vagy levezetéssel (dedukcióval)? Elkezdte magát elemekre szétszedni (ebből ered a szekér szétszedése példa), és nem talált magában örökkévaló részt, ezért elvetette az Atman örökkévalóságát. Ebben az esetben viszont a Brahman is elveszett. A Brahman ugyanis csak az Atmanon keresztül tapasztalható meg, az Atman a kapcsolódási pont a Brahmanhoz. Így egy axiómája maradt: a Dharma örök. Ha a hatása alól kikerülsz, akkor az egyetlen megtapasztalható valóság, az üresség. Osho szemlélete szerint Buddha nem nevezhető tantrikusnak, hiszen kristálytisztá logikával jutott el a végkövetkeztetéshez: nincs isten, a Dharma mozgásait szemléljük, amikor már nem hat ránk, akkor az üresség állapotában tartózkodunk. Ez hatalmas szabadság élménnyel jár, nem tartozunk senkinek semmivel, semmilyen isten nincs, akit szolgálni kellene, függetlenek vagyunk, beléptünk a támasz nélküli lakóhelyre... A nirvána értelmezésétől ebben az írásomban eltekintek, mivel az további megfontolásokat igényel.

Tilopa mondja: „Az ürességnek nincs szüksége támaszra, a mahámudrá a semmin nyugszik. Minden erőfeszítés nélkül, inkább lazán és természetesen, a korlátok ledönthetők – ezáltal a szabadság elérhetővé válik.”

Tilopa tehát azt nyilatkoztatja ki, hogy létezik támasz nélküli vakancia az univerzumban. Ebben erőfeszítés és korlátok nélküli

tudatosság tapasztalható meg. Ebben a két mondatban ennyit állít, és nem többet. Ami itt következik, az én magyarázatom.

Képzeljük el, hogy kilőnek bennünket a világűrbe egy szkafanderben úgy, hogy egyetlen tömegközpont (Föld, Hold, Nap stb.) erőhatása sem fog ránk hatni. Légüres térben lebegünk, sem a tudatosság megőrzése, sem a helyváltoztatás nem igényel erőfeszítést. Fizikai testhez ragaszkodva persze erőt vesz az embereken a halálfelelem. De buddhi testben, amikor nincs szükségünk sem táplálékra, sem oxigénre stb. ez tényleges szabadság élménnyel jár. Tudatosságunkkal kitöltjük a vakanciát, vagyis ameddig csak kiterjedünk, saját tudatosságunkkal vagyunk körbevéve, amely ily módon korlátlanak tűnik, jól érezzük magunkat, semmilyen késztetést nem érzünk arra, hogy bármit gondoljunk, hatások sem kifelé, sem befelé nem áramlanak. Körülöttünk jelen van a Teremtés teljes körforgásában, de semmi közünk hozzá, kivonultunk belőle, már nem ránk tartozik, korlátlan ideig tartózkodhatunk ebben az állapotban, zavartalan nyugalomban.

A helyzet azonban az, hogy ez a megélés is vágyból fakad. Itt az a vágy, hogy kivonuljunk a teremtésből. Az öncélú vágyak kielégítése pedig csak illúzióban lehetséges. Miért illúzió ez, noha megtapasztalható valóság? Ugyanazért, amiért az anyagi Univerzum is valóság, mégis illúzió. Addig valóság, amíg benne vagyunk, és illúzió, amikor elhagytuk. A teremtést (szamszárát) mozgató erő inhomogén, vannak benne sűrűsödések, ezek az erővonalak, amelyek mentén a teremtés mozog. A teremtést fenntartó erő homogén mező. Az egymást metsző erővonalak között található mező tehát ürességnek tűnik, mivel nem hordoz mozgásba hozó információt. Ha semmilyen erővonal mentén nem akarunk haladni, akkor keresnünk kell egy üres teret az erővonalak között. Az erővonalak elmozdulnak, de mivel közéjük vagyunk zárva, együtt mozgunk velük. Így a mozgás nem igényel erőfeszítést. A homogén fenntartó mezőt pedig, öntudatlanul, energiaforrásként használjuk, hogy fenntartsuk a tudatosságunkat. Ez a homogén mező a szeretet. A szeretet tehát megengedi nekünk, hogy kivonuljunk a játékból, tiszteletben tartja a szabadságunkat. De meddig? Látszólag az örökkévalóságig. Egyszer azonban elérkezik a Teremtés visszavonása, minden elkezd a Forrás felé áramolni. Az erővonalak felerősödnek, a vakanciák egyre szűkülnek, az erővonalak hatása egyre feszítőbb, végül egy meghatározott irány-

ba szorítanak bennünket. Ez már kényszerpálya. A legtudatosabbak szabad akaratukból, az előtt jutnak el a Forráshoz, mielőtt a Teremtés fázisa erre kényszerítené őket. A kényszer ugyanis már nem szabadság, a kényszer hatása alatt a támasznélküliség nem tartható fenn. Ez azonban még messze van.

Ha Tilopa egy ilyen vakanciában tartózkodna, ugyanaz lenne a megtapasztalása, mint amit fent leírt. Ekkor sem lenne elérhető. Nem semmisült meg, csupán a tudatosságának a megtisztult része lépett be erre a támasz nélküli lakóhelyre. A tudatosságának maradék része darabokra esett szét a fizikai halál (a szekér szétszedésének) pillanatában. Egy ilyen szétesett darab Osho néven születhetett fizikai testbe, hogy egyesítse a szétesett részeket, és új felismerések birtokában visszatérjen Tilopához. Amikor a visszatérés megtörténik, Tilopa majd eldönti, hogyan tovább. Egyelőre azonban ott tartunk, hogy az újraegyesülés Osho kozmikus orgazmusának átélése ellenére sem sikerült.

Bízom benne, hogy elemzésem hozzásegíti önmagam valamennyi részét a még mélyebb felismeréshez.

OSHONAK IGAZA VAN (...és nekem is)

Magammal vittem a nyaralásra a könyvet, hogy befejezzem. Gondoltam, minden ellentmondásossága ellenére, még mindig felemelőbb lesz, mint a nyaralás során folytatott egyéb tevékenységek, és ebben igazam is lett. A könyv felén túlhaladva már egyáltalán nem zavartak az ellentmondások, sőt hagytam magamat együtt sodródni a szerzővel az ellentmondások hullámain. Úgy tűnt, mintha egy kérdéskört – amelynek a lényegét nem tudta kellőképpen megragadni – minden oldalról körbejárna, és ez elkerülhetetlenül látszólagos ellentmondásokat szült.

Valahol a könyv vége felé aztán kiderült egy turpisság. **Osho azt írja, ő soha nem írt könyvet.** Még meg is indokolja, miért. Azért, mert neki nincs mondanivalója semmiről. Ha nincsenek konkrét emberek, akikhez szól, akkor nincs gondolata sem, amit leírjon. Ez az üresség tudat lényege. Akkor hogyan született ez a könyv? Ha következetes maradt önmagával szemben, akkor ő valóban nem **írta** ezt a könyvet (és a többit sem). A lehetséges magyarázat, hogy a követői a szabad előadásából szerkesztették össze a könyveit, akik még annyi

tisztelettel sem viseltettek az olvasók iránt, hogy a könyv elején megjegyezzék, hogy ez a könyv az ekkor és ekkor tartott előadás szó szerinti (vagy szerkesztett) kiadása. Így viszont már teljesen érthető, hogy miért nincs struktúrája, és miért diffúz az egész. Egy szabad előadás hallgatói vagyunk. Ráadásul, a mondandót a mindenkori közönség elmetartalma, értelmi színvonala és befogadóképessége határozta meg. Ezért a körüljárás, az ismétlések, az ellentmondások.

Valahol a könyv kétharmad részénél „*megvilágosodtam*”. Azért olvasom Oshót, hogy megértssem, mit képvisel az Univerzumban. Bár rendszeresen tanulmányozom a szentírásokat és számos vonatkozó irodalmat, ezek csak viszonyítási alapok számomra, mivel saját belső utamon haladok. Azt vizsgálom mások hogyan tapasztalták meg a valóságot. Amikor arról ír, legyél olyan, mint egy tükör, rávilágított arra a megvalósításra, amit megtestesített. Hogy érthető legyen, megmagyarázom a hasonlatot. A szamszárában (létkörforgás) való bolyongást tekinthetjük úgy, mint a hatás-ellenhatás (akcióreakció) törvényéhez való leláncolódást. Egy korábbi versemben már írtam erről:

„Minden anyagi minőséget, ha élő, ha élettelen,
a hatás-ellenhatás törvénye láncolja szüntelen.”

Ha tehát az ellenhatást kiiktatjuk, akkor kikerülünk a szamszárából. Jön egy hatás, nem válaszolunk rá, nem lépünk kölcsönhatásba, csak visszatükrözzük. Lényegében ezt magyarázza egész könyvében csak más szavakkal. Ehhez szükséges az, hogy ne legyenek bennünk sem elutasítások, sem vonzódások, ne álljunk sem a pozitív, sem a negatív mellé, csak szemléljük a szamszárát egy magasabb tudatosság állapotából, anélkül, hogy részt vennénk benne. Tulajdonképpen ezt tanítom én is az önismereti tréningeken, sőt még technikát is adok hozzá, hogyan lehet ezt megcsinálni.

A teljesebb megértés érdekében, most vegyük sorra az anyag és a fény kölcsönhatásának összes lehetőségét. Hogyan reagálhat az anyag a fényre?

- 1) teljes fényelnyelés,
- 2) teljes fényátengedés,
- 3) teljes visszatükrözés

4) részleges fényelnyelés, a) a többlet átengedése, b) többlet visszatükrözése

5) teljes (vagy részleges) fényelnyelés, a) változatlan b) megváltozott fénykisugárzás.

Most helyettesítsük be az anyag helyébe az embert (mikrokozmosz), és a fény helyébe bármilyen külső hatást (makrokozmosz). Ugyanezeket a lehetőségeket kapjuk. Osho azt mondja, hogy úgy tudunk kikerülni a szamszárából, ha a 3. lehetőséget választjuk, és ez egyben a legmagasabb megvalósítás. A legmagasabb tanítás tehát, amit Osho Tilopára hivatkozva a könyvben bemutatni szándékozik, hogy amikor valaki eléri a megvilágosodást, onnantól kezdve már semmilyen hatást nem fogad be, mivel nincs rá szüksége (hiszen elérte a tökéletességet), hanem úgy kerül kölcsönhatásba a környezetével, hogy minden hatást visszatükröz, mint olyat, ami nem rá, hanem a hatás elindítójára vonatkozik. Nekem az a véleményem, hogy mind az öt kölcsönhatást lehetséges tökéletesen megvalósítani. Sőt a mikro- és makrokozmosz egységének legtökéletesebb megvalósítása az, amikor bármelyik kölcsönhatásra képes valaki a feladattól függően. Amikor ezeket a sorokat írom, akkor az 5. lehetőséget használom, tehát befogadok egy tanítást, majd újraértelmezve visszaadom, és Osho is ezt alkalmazta a könyvében. Ez akkor lesz tökéletes, ha az újraértelmezés nem vesz el az eredeti tanításból, hanem hozzáad, kiegészíti, teljesebbé teszi azt.

Több évtizede tanulmányozom különböző szentek, misztikusok, megvilágosodottak életútját, tanítását, tapasztalatait a megvilágosodásról, és többnyire mindegyikük azt állítja, hogy az övé az egyetlen és kizárólagos, de legalábbis a legmagasabb megvalósítás. Ez néhány fontos dologra hívja fel a figyelmet.

1) Ha valami a legmagasabb, akkor az az út vége, és egyben a korlát is, Isten viszont nem korlátozható, mert végtelen.

2) Ha valaki kiment a mikrokozmoszából egy kapun át a makrokozmoszba, onnan már nem jön vissza, hogy megnézzze, mi van akkor, ha másik kapun megy ki, és emiatt bennragad abban a felismerésben, hogy csak egyetlen kijárat van, tudniillik az, amin ő távozott. Ez nem csak a megvilágosodásra igaz, hanem a vallásos utakra is (amin járunk, azt véljük az egyetlen igaz útnak). Ez az emberi tudat felfogóképességének korlátaiból fakad.

3) Számomra azok adták a legnagyobb tanítást, akik összegezték a lehetséges utakat (kapukat): Patandzsali, Krisna. (Krisna tanítása alatt nem azt a szűk ösvényt értem, amit a Krisna tudatúak egyháza képvisel, mert az már a leszűkítés leszűkítése)

4) Vannak olyan világtanítók, akik egy széles utat szűkítenek le (specifikálnak) egy közösség részére (Krisna tanítását először leszűkítette Caitanya, majd az ő tanítását tovább szűkítette Prabhupada).

5) Vannak olyan világtanítók, akik egy keskeny ösvényt tárnak szélesre, hogy sokan tudjanak járni rajta, és ezzel egy új dimenziót nyitnak: Jézus, Buddha

6) Vannak olyan megvilágosodottak, akik egy addig feltáratlan kaput találnak meg, és bemutatják, demonstrálják a világnak pl. Tilopa (és sokan mások). Nincs sok értelme egymáshoz mérni őket, mert más korban, más közösségnek, más helyzetben mutatták fel a Végső Igazság kisebb-nagyobb szeletét. Nekünk az a feladatunk, hogy megtaláljuk a személyiségünkhöz legjobban illő rendszert, ehhez pedig nyitottságra és elfogadásra van szükségünk.

Összpontosítsunk most Tilopa dalára, amit Osho magyarázni szándékozik. Amit Tilopa közöl a tanítványával, azt őelőtte már sokan elmondták másoknak más szavakkal. Igaz, Tilopa saját belső megvalósítása által jutott ehhez a tudáshoz, nem pedig a szentírások tanulmányozásával vagy másoktól. Saját felismeréseinek tömör összefoglalását adja át a tanítványának, mint személyes tanítást, ami ebben a bensőséges kapcsolatban a tanítványnak szól, és senki másnak. **Osho viszont** ebből a bizalmas tanításból kiindulva **egy ösvény kiszélesítési kísérletet tesz**, amely során számos vitatható, sőt félrevezető állítás születik, és mindez olyan benyomást kelt az olvasóban, mintha mindezek Tilopa tanításai lennének. Vegyük sorra a magyarázat legkritikusabb pontjait:

1) Ne tégy semmit, ne gyakorolj semmit, légy természetes elv

Ez egy illúzió! A mi jelenlegi kultúránk számára olyan nem létezik, hogy nem csinálsz semmit. Ha a semmin (ürességen) meditálsz, akkor is csinálsz valamit. Ahelyett, hogy a „semmit sem szabad csinálnom”-hoz kezdesz el kötődni, inkább csinálj értelmes, jól felépített gyakorlatokat, amit elengedsz, ha majd ott tartasz. Igaz, Jézus tanítványai sem gyakoroltak semmit, csak tették a dolgukat. Viszont

lehetőségük volt egy világtanító tudatosságában folyamatosan jelen lenni. Ez különleges alkalom, ami most nem adott, mint ahogy az sem, hogy mindig egy valóban megvilágosodott mester közelében legyünk. Néhányan valóban elvonulhatnak valamely ashramba, hogy ezt megtapasztalják, de a többség akkor sem vonulhatna el, ha akarna, mert annyi ashram a világon nincs. Továbbá az ashramokban is vannak szabályok, legtöbbször elég szigorúak, amelyek nem teszik lehetővé az Osho által preferált természetes életmódot. A bentlakóknak hajnalban kell kelni, kötött időben különböző feladatokat ellátni az ashram fenntartása érdekében, és az ottani rendszer szemléletmódja szerint lehet csak haladni. A jelenlegi ashramok tehát legfeljebb a vezető mester számára teszik lehetővé a természetes életformát, neki pedig a példamutatás miatt kell követnie a szabályokat. A többieknek, ha szabad jelenlétet akarnak elérni egy ashramban, kökemény pénzeket kell fizetniük, amit kívül, a társadalomban kell megkeresniük. Az erdőbe sem tudsz elvonulni, mert minden erdő valakinek a tulajdonában van, és ott sem leszel egyedül, társaid lesznek a hajléktalanok. A természetes életmód megvalósítása már Rousseau korában elvetélt, kár ezt a témát újra elővenni. Nyolc milliárd ember töredéke sem tud természetes életmódot folytatni ezen a bolygón, ha csak az ürítést tekintjük, már akkor megbukik a rendszer.

2) A jóga és a tantra megközelítésének szembeállítása

Jómagam belső utam első évtizedében tantrikus voltam, anélkül, hogy fogalmam lett volna erről. Azért, mert a tantrikus úthoz nem szükségeltetik semmiféle külső tudás. Mivel külső tudásom nem volt, ezért választási lehetőségem sem. Saját belső átéléseim adták a fejlődés alapját. Akkor váltottam át a jógára, amikor megelégteltem a plusz végtelen és a mínusz végtelen közötti pillanatszerű átváltásokat. Felismertem, hogy ez a nyugati típusú civilizáció, amelyben élünk, nem tudja a helyén kezelni az első szatorit követő „megörülést”, amiről Osho is ír. A nyugati típusú civilizáció pszichiátriai betegséggként értelmezi a jelenséget. Felismertem, hogy a jóga kiegyensúlyoz, és emiatt nélkülözhetetlen, ha az ember integrálni akarja magát a társadalomba. Indiában ez nem fontos, és Osho számára sem fontos ez, de számotokra, akik olvassátok FONTOS, mert itt jelenleg nincs olyan ashram vagy közösség, amely befogadna benneteket. Sem a családok sem a társadalom, sem az orvosok nem fogják érteni, ami történik veletek. A mi kultúránkban mindenki szabadulni

igyekeznek az „örültektől”, bedugják őket egy intézménybe, gondozás alá veszik, megfosztják a szabadságától és begyógyaszerezik. Nektek fölösleges kipróbálni, én tudom, a buddhista tantrikus mesterem kipróbálta. Ezt látva elkezdtem más megközelítést, jóga mestert, vallási közösséget keresni. A tantrikus szemlélet addigra már olyan mértékben átitatott, hogy sehová sem illetem bele, mert minden szabályt negligáltam. Ezt pedig sehol sem szeretik. Szerencsére a szellemi világ megvilágosodott mesterei fölöttébb kegyesek. Ekkor Paramahansa Yoganandához kezdtem imádkozni, mert ő volt számomra a legszimpatikusabb jógi. Bizonyos idő elteltével meghallgatásra találtam, és így történt, hogy ő Yukteswar Giri-hez adott guru mantrát, aki elfogadott tanítványnak, noha ő maga nem tantrikus. Belső utam második évtizede már a jóga jegyében telik. A jóga és a tantra ugyanannak a Végső Igazságnak a két megközelítési módja. A valóban önmegvalósítottakban megszűnik a különbség.

3) az ego (elme) kezelésének problematikája

Egyes tantrikus mesterek előbb töröltetik az egot a tanítvánnyal a belső energiák összpontosításával, mielőtt az megtalálta volna saját magasabb tudatosságát, vagy kapcsolódott volna a kozmikus Elméhez. Ezért következik be a „megőrülés”. Az ego program törlése következtében elvész az önazonosítási központ. Ez az éntelenség állapota. Ez az állapot a tanítványt teljesen kiszolgáltatott bábbá teszi, aki önerőből ritkán képes ebből kijönni. Szerencsére én akkor éltem át, amikor már a jóga útját jártam, és kifejlődtek bennem magasabb tudatossági központok. Ezen a ponton a „semmibe” való ugrás, amit Osho javasol, teljesen szükségtelen és veszélyes is. Ki lehet építeni a szakadék fölött átívelő hidat. Tantrikusként én is éreztem a szakadékot és a kényszerítést az ugrásra. A jóga úton továbbhaladva először megjelent egy híd korlátokkal (szabályok), majd tovább haladva a korlát eltűnt, később a híd is eltűnt, és maradt a lebegés („...a mahámudrá a semmin nyugszik”- mondja Tilopa), de ez még nem a megvalósítás vége.

4) A külső és a belső út összemosása

Osho egy megvilágosodott mester (Tilopa) belső tanítását szándékozik szélesebb körben megismertetni, azaz külső tanítássá tenni, ezért feltár néhány összefüggést Tilopa dalából. A könyvben leírtak külső tanítást képviselnek, amivel az a célja, hogy magához vonzza a tanítványokat megmutatva, hogy ő ismeri az Igazságot, de a belső

tanítás rejtve marad az átlagolvasó előtt. Nem teszi egyértelművé, hogy van külső út és belső út. Legyen világos, hogy aki a vallásos elveket, szabályokat, gyakorlatokat, szertartásokat követi, az külső úton jár. A külső út mindenki számára ajánlható. Akkor kezd el valaki belső úton járni, amikor a belső önfeltárást helyezi az önmegvalósítása fő eszközévé. Ez egy bizonyos ponton túl fölöslegessé teszi a külső szabályokhoz való kötődést. Amikor tehát Osho kritizálja a jógikat, a papokat, szentéletű embereket, akkor tulajdonképpen a külső úton járóknak akarja felhívni a figyelmét a belső út fontosságára. A külső úton járva nem lehet megvalósítani sem Istent, sem Önválót, sem Igazságot, sem Egységet. Előbb-utóbb befelé kell fordulni a belső önmegvalósítás felé. A befelé forduláshoz csak döntésre van szükség, és bárhol végrehajtható. Aki külső úton marad, az erdőbe egyedül elvonulva sem fogja megérteni a lényegét. Az UKTM jóga-iskolában megtanuljuk a külvilágot szemlélni, a belső szemlélődést ugyanilyen elvek szerint lefolytatni, majd a kettőt váltogatni, és eljön a pillanat, amikor felismerésre kerül, hogy a kettő azonos. Ezt nem elég tudni, ezt meg kell élni. Ez az első szint.

5) a végső igazság problematikája

Más Igazságot valósított meg Buddha, mást Tilopa, mást Osho, a végtelenben majd egyszer találkoznak, ahogy a párhuzamosok. Világos célmeghatározás nélkül a semmibe ugrani szerintem ostobaság, bár pont ez az Osho féle tantrának a lényege. Ne kutasd az Igazságot, hanem ugorj a semmibe, *s majd meglátod!* A Végső Igazságot illetően a hindu tantrikusoknak más a véleménye, mint a buddhista tantrikusoké. A különbség tehát nem a tantra vagy a jóga tanításaiban rejlik, hanem a buddhizmus és a hinduizmus Végső Igazságról alkotott felfogásban. A buddhista tantrikus azt mondja, teljesen ürítsd ki az eléd, mielőtt ugrasz, hogy semmilyen elmetartalom ne befolyásoljon a végső megtapasztalásnál, a hindu meg azt mondja, koncentrálj istennek arra az aspektusára, amit meg akarsz valósítani.

A kérdés tehát a következő:

Az elmében meghagyott utolsó archetípus ideamintája meghatározza-e a Végső Igazságot a megvilágosodás után, vagy nem?

Elvileg nem, hiszen a megvilágosodás pillanatában minden elmetartalom törlődik, gyakorlatilag a jelenleg rendelkezésünkre álló megvilágosodás élmények is azt mutatják, hogy igen. Vagyis a meg-

világosodás pillanatában mindenki azt tapasztalja meg, ami az utolsó elmetartalom. Krisna ezt előre megmondta:

„Amilyen létállapotra emlékezik az ember teste elhagyásakor, azt éri majd el kétségtelenül.” (B.G.8.5.). A megvilágosodás pedig pont olyan, mint a halál, lényegében tudatos testelhagyás történik. Mégsem világosodik meg mindenki, aki elhagyja a testét, mert a tudatosság kifejlesztett szintje határozza meg a megtapasztalás minőségét. Az elmében megtapasztalható isteni archetípusok (ideaminták) a szamszára istenek világának részei. Ezek biztosítják a kapcsolatot a makrokozmosz isten formáihoz. Ha az archetípusokat töröljük, akkor a makrokozmosz istenformájával nem lesz kapcsolatunk, így csak az üresség, az ösfény vagy a dharma megtapasztalása lehetséges a tudatosság szintjétől függően. Ha megtartunk legalább egy kiválasztott archetípust, akkor az Atman a testelhagyás pillanatában – az aktív kapcsolat segítségével – a az archetípus által meghatározott istenformával kapcsol össze.

Csupán az ego törlésével, az elme kiüresítésével, és egyéb praktikákkal nem lehet túljutni a végső illúzión. Tilopa tanításának UKTM szerinti értelmezése, továbbá a válaszok a nyitott kérdésekre, akkor az UKTM jógaiskolájában kerülnek átadásra.

Mi a megvilágosodás és hogyan érhető el?

Öntsünk tiszta vizet a pohárba, hátha tisztábban látunk!

Vannak, akik keresik a választ a kérdésre, és lesznek, akik később keresni fogják...

Vannak, akik szeretnék megvilágosodni, és vannak, akik Istent keresik...

Vannak, akik önmagukat vagy másokat szolgálják, és vannak, akik Istent szeretnék szolgálni...

Ha valaki azt mondja magáról, hogy ő Istent szolgálja, akkor megvilágosodott?

Ha valaki azt mondja, hogy ő megvalósította Istent, akkor megvilágosodott?

Ha azt mondja, hogy neki megjelent Isten, akkor megvilágosodott?

Korántsem. Mindezek az elme játéka az illúziók birodalmában. Akkor most van Isten vagy nincs, és ha van, akkor hol van, ki ő, és mit akar tőlünk? Ezekre a kérdésekre ezerféle válasz lehetséges, közelítsük meg máshogy a kérdést!

Keressük meg mi a közös a megvilágosodásban, az Istenmegvalósításban és a szolgálatban! Az EGYSEG valamivel vagy valakivel. Innentől kezdve már csak azt kellene megtalálnunk, hogy kivel vagy mivel akarunk egységben lenni? Kereshetjük az egységet önmagunkkal, másokkal (ill. egy csoporttal) vagy Istennel (ill. annak részeivel).

Képzeljük el, hogy egy ajtón keresztül akarunk bejutni az egységbe, de nincs kulcsunk az ajtóhoz. A különböző vallások, utak egyfajta kulcsot hivatottak átadni. Sokszor a kapott kulcs nem nyitja azt az ajtót, ami előtt állunk. Így aztán vagy másik kulcsot vagy másik ajtót kezdünk el keresni. Ezt hívják útkeresésnek, ezért megyünk másik tanítóhoz vagy térünk át más vallásra. Az egységbe ugyanis több ajtón is be lehet menni. Ha ez így van, akkor ne az ajtót keressünk tovább, hanem a vezérkulcsot, ami bármilyen ajtót nyit!

Vannak, akik a szeretetet, vannak, akik a szolgálatot és vannak, akik a tudatosságot tartják vezérkulcsnak. Ha a szeretetet választjuk, akkor további kérdés, kit szeressünk? Mindenkit? Ok, de mit jelent az, hogy szeretjük, és hogyan szeressük helyesen? Ugyanez vonatkozik a szolgálatra. Kit szolgáljunk? Mindenkit? OK, de hogyan szolgáljunk helyesen? Szeressem és szolgáljam a kutyámat, és legyek az alattvalója? A kereszténység, a Krisna-tudat, az iszlám ugyanazt mondja, szeresd és szolgált a te Istenedet! Ez a vezérelv (vezérkulcs). A buddhizmus azt mondja, kövesd a legmagasabb tudatosságot! Ez a vezérelv (vezérkulcs)! Tehát megvan a vezérkulcs, de hol az ajtó? Ki és mi Isten, és mi a legmagasabb tudatosság, ha nem Isten?

Évezredek óta megszámlálhatatlan ember követett egy vallásos utat, halt mártírhálált a vallásos hitéért, ölt meg másokat a saját vallásos meggyőződéséért, mindeközben nem érte el az EGYSEG-et. Ezek szerint hiába ismeri a vezérelvet, nem tudja kinyitni az ajtót. Ez azért van így, mert az emberek nem követik, vagy helytelenül értelmezik a vezérelvet.

Itt és most közzétesszük az UKTM vezérelvét, és annak használati útmutatóját, a vezérkulcsot. Akinek nehézségei lennének, annak javasoljuk, hogy végezzen el nálunk néhány alaptanfolyamot.

Vezérelvek és a vezérkulcs az Egység eléréséhez

1. A kintről befelé és a bentről kifelé való fokozatos haladás elve

- Ha be akarsz jutni egy ház legbelső termébe, akkor először a bejárati ajtót kell kinyitnod, és befelé haladva a többi, míg elérsz a központi terem ajtajáig. Ha úgy viselkedsz, mint a betörő, aki a képményen át próbálkozik, vagy be akarja törni az ajtót, bizony az magát töri össze. Ugyanígy, ha ki akarsz jutni, akkor át kell haladnod valamennyi ajtón a kijáratig. Ne feledd, ez a te házad, jogod van bejutni benne bárhová, és mindent a vezérkulcs nyit.

- Először teremts rendet önmagadban, majd a szobádban, aztán a házádban, a kertedben, az utcán, a városodban, az országodban, a Földön. Ha úgy cselekszel, mint a vallási és világi vezetők, akik a Földön akarnak először rendet tenni, úgy hogy önmagukban még nem tették meg, akkor bizony elveszíted a pozíciódat. Ha olyan helyre kerülsz (család, munkahely, város, ország), ahol nagyobb a rend, mint benned, akkor hozd létre magadban ugyanazt a rendet, különben elveszíted a helyet, ahova jutottál, és úgy jársz, mint azok a migránsok, akiket kitoloncolnak majd, mert nem tudtak beilleszkedni a közösségbe.

2. A lentől felfelé és a fentről lefelé való fokozatos haladás elve

- Először tanuld meg megérteni, elfogadni és szeretni önmagadat, majd a családodat, aztán a munkatársaidat, a népedet, a Föld lakóit, a szellemi világ lényeit, hagyd a végére Istent, ő ráér kívánni, míg odáig jutsz. Különben úgy jársz, mint a papok, akik folyton Istenhez könyörögnek, ám a néppel tartatják el magukat, miközben őket nem szeretik. Bizony elveszítik a nép bizalmát!

- Ha már ráérezte Isten szeretetét, akkor tudd, hogy szeretetet adnod lefelé kell, oda, ahol hiány van. Mindent, ami feléd fentről áramlik, először önmagadba kell beépítened, mielőtt továbbadod. Ha nem így teszel, elveszíted a hitelességedet. Mindent, ami feléd áramlik, tarts áramlásban lefelé, tanuld meg szétoztani. Ha nincs áramlás, akkor a folyamat leáll.

- Másfelől mindenkinek csak annyit adhatsz, amennyit kezelni képes, legyen az pénz, hatalom, tudás, vagy szeretet, mert a többletet nem tudja fogadni, elpazarolja vagy visszaél vele. Mindig a folyamatra figyelj, légy jelen az áramlásban!

3. A hatás-ellenhatás elve (a karma megtörésének és a teremtésnek az elve)

- Ha egy hatás feléd áramlik, közöd van hozzá! Amit magadhoz vonzol, az vagy te! Amíg valamitől elhatárolódsz, bizony távol vagy az Egységtől. Amíg nem engeded magadba, nem tudod, mi dolgod van vele. Engedd magadba, hogy megváltoztasson, majd fordítsd vissza, hogy változást hozz létre! Az Egységben nincs, aki ítél, és nincs, akit megítéljenek...

- Amit magadhoz vonzol, oszd meg azokkal, akiket érdemesnek találsz. Bármit, amit teremtesz, másoknak hozod létre, mert a folyamatért, és nem az eredményért teszed, így teremtesed eredményére neked már nem lesz szükséged. Bármit teremtesz, azokkal oszd meg, akik képesek azt tovább teremteni. Aki pusztít (önmagát vagy másokat), nem léphet be a kertedbe sem a Földön, sem a Paradicsomban. A pusztítást egyetlen eset indokolja, ha a cél a tökéletesebb teremtés létrehozása. Ha kártevők vannak a kertedben, nyugodtan elpusztíthatod azokat, feltéve, ha képes vagy őket egy magasabb létformába juttatni, vagyis csak akkor ölhetsz visszahatás nélkül, ha egy magasabb szintű teremtésbe vezeted a lényeket. Valójában senkit sem tudsz megölni, csak időlegesen akadályozni abban, hogy tevékenységét az adott létformában kifejtse. Erre a Teremtés valamennyi szintjén van mód, de csak a legvégső esetben élnek vele. Inkább az illetéktelenek távoltartását választják megoldásként. Aki nem akarja veled élni az egységet, azzal nem vagy köteles egységben lenni. Mindenki, szabad akaratából, önmagát zárja ki.

A vezérkulcs (hogyan az elveket élni tudd)

Az orvosok tudathasadásnak nevezik azt az állapotot, amikor valaki több személyiséget ismer fel önmagában, noha az egész földi civilizáció skizofréniában szenved. Ez a földi ember alapállapota. A ráébredés erre, lehetőség a tudathasadásból való kigyógyulásra. Rejtetten mindenkinben több személyiségréteg van jelen. Aki ezek közül csak egyet ismer fel, azt nevezik normálisnak, míg, aki felismeri a többi személyiségét, azt tekintik őrültnek. A megvilágosodás kigyógyulás a skizofréniából. **A megvilágosodás a megélt egység állapota.** Kivel kell egységet megélned? Önmagaddal! Így, amit megteremtesz belül, megteremtődik kívül.

A gyakorlat:

Naponta legalább egyszer (célszerűen este lefekvés előtt), de lehet többször is

1. Összpontosíts az ego központra és mondd ki: „Az ego központot összekötöm a kauzális tudatosságközponttal. Az ego központ feladata, hogy irányítsa a fizikai testemet a kauzális központ felügyelete alatt.”

2. Összpontosíts a kauzális tudatosságközpontra és mondd ki: „A kauzális tudatosságközpontot összekötöm a buddhi tudatosságközponttal. A kauzális központ feladata, hogy irányítsa a szellememet földi létezéseim során a buddhi tudatosságközpont felügyelete alatt.”

3. Összpontosíts a buddhi tudatosságközpontra és mondd ki: „A buddhi tudatosságközpontot összekötöm az atman tudatosságközponttal. A buddhi központ feladata, hogy szolgálja az atmant, és az atman felügyelete alatt fejlődjön.”

4. Összpontosíts az atman tudatosságközpontra és mondd ki: „Meghajlok Isten azon aspektusa előtt, ahonnan származom, teljes odaadással és tudatossággal szolgálom Őt.”

Ezen kívül egységet kell még létrehoznod a férfi és női aspektusaid között is. Az atman nemtelen, a buddhiban a két aspektus a legnagyobb egységben van, egymást semlegesítik, a kauzálisban különválnak, de együttműködnek, az ego-ban egymással vetélkednek, vagy egymást elnyomni próbálják. Ezért a harmadik pontot célszerű kiegészíteni. Ezt a kiegészítést csak akkor kell megtenned, ha az anyagi világban férfiként vagy nőként akarsz még megnyilvánulni. Ha férfi vagy, akkor a női aspektusodat a háttérbe helyezed, ezzel teret adsz a női partnerednek, hogy önmagát kifejezze, és fordítva. Ha megfelel a semleges nem, akkor a kiegészítés szükségtelen.

A 3. pont után kimondod: „A férfi és női személyiségrétegek bennem teljes egyensúlyban vannak, ám különváltan képesek egymással harmóniában működni.”

Ezzel a mantrával egységet hozol létre önmagadban az egyes személyiség rétegek között, és azokat a feladataiknak megfelelően egymás alá-fölé-mellé rendeled. Te az atman vagy, de ha azt még nem tudod itt megélni, ezért szerepet adsz az alacsonyabb személyiség rétegeidnek. Mivel a feladatot kijelölöd számukra, így nem fogják a hatáskörüket túllépni. Az atman azonos minőségű, egylé-

nyegű Istennel, nem különül el tőle. Te azért jöttél ide, mert meg akartad ismerni önmagad, egy Istentől elkülönült állapotban, és ki akartál fejleszteni egy olyan buddhi tudatosságot, amely specifikus szolgálatra alkalmas. Még nem tudhatod, hogy te, mint atman, Isten melyik részéből szakadtál ki. Fogadd el, ahonnan jöttél, és oda térsz majd vissza megélt megtapasztalások birtokában. Ha már tudod, hogy Isten mely formájának megvalósítására vágysz, mely aspektust akarod szolgálni, akkor az atmant az alá rendelheted. Ebben az esetben a 4. pontot így módosítsd:

5. Összpontosíts az atman tudatosságközpontra és mondd ki: „Meghajlok Isten (... nevű) aspektusa előtt, teljes odaadással és tudatossággal szolgálom Öt.” Ha buddhista vagy, akkor Buddhát teszed be névnek, ha Siva hívő, akkor Sívát, ha Krisztus hívő, akkor Krisztust, ha muszlim, akkor Allahot, ha Krisna hívő, akkor Krisnát. Ha az atman elégedetlen lesz a mantráddal, úgymint jelezni fog, és akkor módosítod majd a szöveget.

Azon kívül, hogy egységet teremtesz önmagad részeivel, a gyakorlat segítségével, mindhárom, felsorolt elvet beteljesíted. Nem jársz úgy, mint pl. egyes jógik vagy szerzetesek, akik elutasítják a testüket, és bár komoly szellemi magasságok elérésére képesek, mégis testi betegségektől szenvednek. Megszűnik a kettősség a szemléletedben, ezáltal létrejön önmagad teljes megértése, elfogadása és szeretete, miáltal másokat is képes leszel megérteni, elfogadni és szeretni. A fokozatos haladás elve miatt csak olyan sebességgel haladsz, amit képes vagy elviselni.

A gyakorlat eredményessége csak akkor egyértelmű, ha kifejlesztetted ezeket a tudatossági központokat, és megtanultál ezekre összpontosítani. Ennek hiányában javasoljuk, hogy végezd el az UKTM önismereti tréningjét. Ha már saját magadban (mint mikrokozmoszban) létrehozta az egységet, utána kezdhet el azzal foglalkozni, hogy a makrokozmosz szintjén is ugyanezt megvalósítsd. Erre lehetőség van a földi életben, de akár azon túl is. Az UKTM birodalmában több olyan mester is jelen van, aki a halála után valószínűleg meg a makrokozmosz szintű Egységet.

Ha befogadtad ezt a tanítást, akkor egységben vagy velem, és mindazokkal, akikkel én vagyok Egységben.

Köszöntünk, szívesen látott vagy!

Az UKTM Birodalma

A Birodalom helye és szerepe

Az UKTM szellemi Birodalma a magas Édenben található, de határai lefelé átnyúlnak az alacsony Éden, felfelé pedig a magas Menny területére. Ennek a Birodalomnak a kialakítása nemrégiben vette kezdetét. A Birodalom határát energiasíkok őrzik. A bejutás energiakapukon lehetséges, úgy hogy a birodalom valamely vezetője, vagy megbízott szolgálattevője az elhunyt lelkét bevezeti erre a létsíkra. Fizikai testben élő személyek meditációban során juthatnak be, ha a belépéshez felhatalmazást (beavatást) kaptak, vagy ha ismerik a jelszót (több jelszóval is be lehet jutni), vagy ha a bejutásra belső tudásuk alapján képesek. A Birodalom minden szolgáltatása mindenkinek rendelkezésére áll, aki a belépésre jogosultságot kapott, függetlenül attól, hogy fizikai vagy más testben tartózkodik.

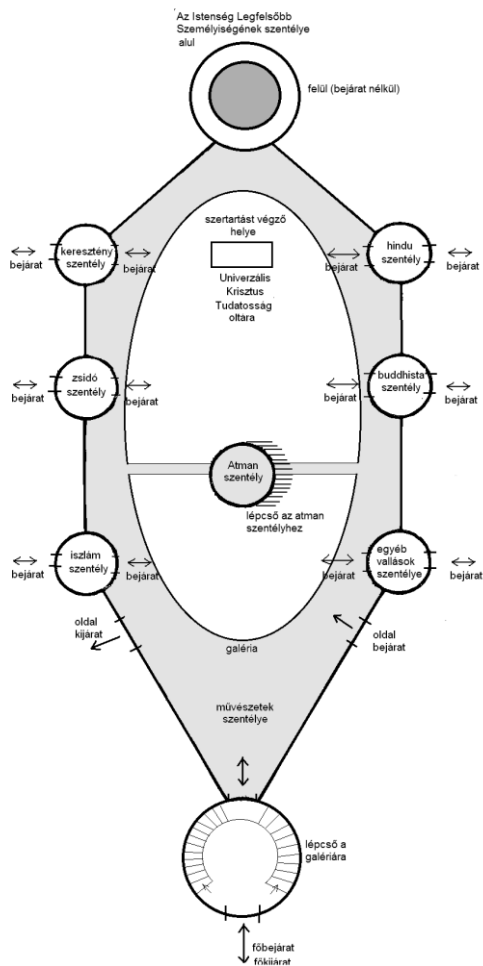
Ez a Birodalom azért lett létrehozva, hogy a lelkek fizikai szintű leszületés nélkül folytathassák a fejlődésüket, ezért a Birodalom leginkább egy magas szellemi síkon álló bentlakásos iskolához hasonlítható. Az iskolában különböző szinteken folyik a lelkek képzése, ezért lehetséges az anyagi világba való leszületés is, ha a lélek ragaszkodik bizonyos vágyak fizikai meg tapasztalásához. Ebben az esetben számára a Birodalom átmeneti otthon, amíg a következő inkarnációját előkészíti. Amennyiben egy lélek számára már nem szükséges a fizikai síkú meg tapasztalás, akkor együtt emelkedhet a Birodalommal, vagy gyorsabb fejlődés esetén, meg is előzheti azt. Korlátot ezzel kapcsolatban kizárólag saját magában fog tapasztalni.

A birodalomban még jelen vannak a fizikai síkon megszokott érzékelések, vagyis az öt érzékszerv tárgyai: formák (tapintás), ízek (nyelv), illatok (orr), látás (szem), hallás (fül). Ami azonban különbség a földi viszonyokhoz képest, hogy ezek teljesen megtisztított formában nyilvánulnak meg az egyénen kívül, köszönhetően a Birodalmat segítő magas szinten álló entitásoknak. Ebből következően, a Birodalomban könnyebb megtisztítani az érzékszerveket, mert bármilyen észlelt szennyezés kizárólag a megfigyelő személyből eredhet, aki ily módon azonnal észleli, hogy a hiba benne keresendő.

A Birodalom felépítése

Lépünk be a birodalomba! A belépést követően először egy kupolás épület ragadja meg a figyelmünket, amely kimagaslik a többi közül. Ez a Minden Vallás Temploma (28. ábra). A főbejáraton át, a földszinten egyenesen előrehaladva a központi oltárt pillantjuk meg. Ez az oltár az Istenség Legfelsőbb Személyiségéhez van címezve. Tőle jobbra és a kijárat felé haladva a keresztény, a zsidó, a muszlim vallások szentélyei találhatók. A keresztény szentély feszülettel és szentképekkel díszített, a zsidó és a muszlim dísztelen. Minden szentély elkülönül a központi csarnoktól, és a szabadból önálló bejáratral rendelkezik, de ugyanakkor a központi csarnokkal egybe is nyitható. A központi oltár bal oldalán kifelé haladva Siva, majd Buddha szentélyét tekinthetjük meg, végül az utolsó szentély az egyéb vallásokat képviseli. A főbejáratától jobbra és balra lépcsők vezetnek fel a galériára. Minden szentély fölött a galérián egy meditációs szoba helyezkedik el, ahová vissza lehet vonulni azzal a céllal, hogy az adott vallásnak megfelelő istenaspektuson medítalhasson a gyakorló. A galéria középső részén, a kupola alatt az Atman szentély található. Ide a földszintről felvezető csigalépcsőn is fel lehet jutni. A galériáról egy csigalépcső indul tovább a kupola oldalában található ajtóhoz, amely a szabadba vezet. A kupolát kívül erkély veszi körbe, amelyről remek kilátás nyílik az egész Birodalomra.

Most a templom kertjében állunk, háttal a főbejáratnak. A kertben pálmafák és fenyőfák váltják egymást, közöttük pedig színes virágágásokban a legkülönbözőbb színű és fajtájú virágok nyílnak. Mivel itt nincs sem időjárás, sem évszakok, így valamennyi növény egyszerre és folyamatosan nyílik, és bár termést hoz, de sohasem pusztul el. A fák között sétálva egy hatalmas térre érkezünk, amelynek közepén egy arany tó található. Az arany tavat három folyó táplálja: a kozmikus szeret folyam rózsaszín, a transzcendentális szolgálat folyam bronzszínű, és az isteni tökéletesség folyam ezüstszínű folyója találkozik itt, és aranyszínűvé folyik össze.

28. ábra

A Minden Vallás Templomának vázlatos alaprajza

A tó körül fehér márvány lépcsők vezetnek le a vízhez. Kicsit távolabb az arany tótól még három tavat figyelhetünk meg, amelyek a folyók kiöblösödése által jöttek létre. Ezeket szintén fehér márvány lépcsők szegélyzik. A tavakban azok fürödnek, akik az istenmegva-

lósításhoz vezető három beavatási út valamelyikének információtartalmát szeretnék magukba építeni, és a legtökéletesebb mértékben megvalósítani.

A templomtól baloldalra található térségben helyezkednek el a revitalizációs egységek. Ide kerülnek azok az elhunytak, akik frissen érkeznek meg a Birodalomba. Ezekben az egységekben a halállal, betegséggel és a bardóbeli létezéssel kapcsolatos traumát pihenhetik ki. Gyógyítók segítik őket ezeknek a traumáknak a feldolgozásában. A gyógyítás az asztrál-mentál test megtisztítását jelenti, amely isteni energiával, információ bevitellel (homeopátiával), és ajurvédikus módszerekkel történik. A gyógyításhoz egy speciális gyógyvizű tó is rendelkezésre áll. Bár ebben a Birodalomban nincs szükség sem ételre, sem italra, mégis az újonnan érkező fejlődő lelkek illúziója miatt fenntartjuk a táplálkozásnak egy viszonylagos formáját. A Birodalom távolabbi részén egy gyógynövénykertészet helyezkedik el, és ezeknek a gyógynövényeknek a felhasználásával gyógyitalokat és gyógyételeket készítenek a szolgálattevőink. Mindenfajta táplálkozásnak a célja annak az alapelvnek a felvétele és beépítése, amit a gyógynövény képvisel. Miután az asztrál-mentál test helyreállításra került a lelkek oktatásban részesülnek, amelynek során feldolgozzák az előző életük téves programjait, és szükség esetén egy új élet program kifejlesztésében is részt vehetnek. Amíg ez a folyamat zajlik, addig szabadon választhatnak azok közül a tevékenységek közül, amelyek a Birodalomban folynak. A szükséges ismereteket segítők vagy önképzés által szerezhetik meg.

A templomtól jobbra található térségben helyezkednek el az önfejlesztő egységek. Egy hatalmas épület földszintjén található egy óriási könyvtár terminálokkal, amelyben az összes létező világi, szellemi és spirituális tudás lehívható. Az emeleten több tanácsadói szolgálat került kialakításra, ahol képzett lelkek irányítása mellett a fejlődő lelkek útmutatást kaphatnak a Birodalom törvényeiről, az itteni viselkedési formákról, lehetőségekről, és a jövőendő élet feladataikat illető kérdésekről. A terminálokhoz bárki leülhet, és használhatja azokat, de hozzáférést csak a számára aktuálisan szükséges és elégséges ismeretekhez kap.

A templom mögött található térségben, a három tóval ellentétes oldalon található a Fórum. Ez egy függőkerttel összekötött oszlopcsarnok. A függőkert részekre tagolja a Fórumot, így kisebb-nagyobb

terek jönnek létre, amelyek közösségi térként működnek. Itt különböző előadások, kiállítások zajlanak. Ezeken mindenki megmutathatja a közösségnek, azt a tudást, vagy képességet, amit önmagában kifejlesztett. Zenei, képzőművészeti, tudományos és spirituális bemutatkozások, előadások is teret kapnak. Az a lélek, aki be szeretne mutatkozni, gondolati úton közzéteszi a Birodalomban, hogy mit szándékozik előadni, majd a helyszínen várakozik a résztvevőkre. A személyes részvétel csak a fejlődő lelkek számára lényeges, a fejlettebb lelkek személyes részvétel nélkül, videón is betekinhetnek a műsorba. A videó szolgáltatás természetesen technikai eszközök nélkül pusztán gondolati úton történő ráhangolódással folyik, amely képességet el kell sajátítani. Ha ezt a fejlődő lelkek még nem tudják, akkor nekik jelen kell lenni, ha részesülni akarnak az előadásból. A Fórumon vendég előadók is bemutatathatják ismereteiket, olyanok, akik nem ennek a Birodalomnak a lakói. Ez a Birodalom vezetőinek meghívására vagy az előadó felajánlására történhet. Van azonban a Fórumnak egy különleges tulajdonsága, amire mindenkinek felhívjuk a figyelmét. Aki ezen a Fórumon szándékozik bemutatkozni, annak a számítania kell arra, hogy saját helytelen gondolatai, cselekedetei, amelyek nem egyeztethetők össze a Birodalom egységszemléletével visszhangként csengenek majd a tudatában. Ez elősegíti azt, hogy tudását és képességeit tovább fejlessze. A hallgatók viszont a visszavert információkat nem kapják meg, így a helytelen tanítás nem eredményez karmát a tanító számára. A Fórum közepén helyezkedik el egy mélykék színű, kristálytisztá vizet tartalmazó tó, amelyen lótuszvirágok nyílnak. A tó az Istenség Legfelsőbb Személyisége és kísérői (félistenek, angyalok) számára lett fölajánlva, aki tehát itt tartózkodik és kitartóan fohászkodik, az néhanapján részesülhet a külső Istenmegtapasztalás kegyelmében, ami alapján eldöntheti, hogy melyik istenaspektushoz vonzódik, melyiknek kíván a szolgálatába állni.

A Birodalom működése

A Birodalomban mindent gondolati úton teremtünk, és a továbbiakban felelősséggel tartozunk érte. Önálló teremtést azok folytathatnak, akik képesek felvállalni az ezzel járó felelősséget. A többiek

egy már elindított teremtetési folyamatot (projektet) választhatnak ki, és amögé állhatnak segítve annak megvalósulását. Mindenkinek lehetősége van azonban arra, hogy önmagának életfeltételeket (saját lakóhelyet, kertet) teremtsen a képességeitől függő mértékben. Ezekben élhet egyedül vagy akár társakkal. Ezek a mini birodalmakon saját teremtmőképességét gyakorolja és tökéletesíti. Ezek a mini birodalmak a központi egységektől távolabbi területeken helyezkednek el, és területük átnyúlik az alacsony Édenbe. A közlekedés gondolati úton történik, illetve azok számára, akik erre nem képesek légi tömegközlekedést biztosítunk a központi területek és a periféria között.

A Birodalomban az állatoknak csak az ősképei vannak jelen. Mivel ez a Birodalom ténylegesen az iskola céljait tölti be, itt minden a fejlődést szolgálja. A cél az asztrális-mentális test megtisztítása minden állati eredetű ösztönmintázattól. Ennek akadályát képeznék az állatok asztrális szintének befogadása, továbbá ha befogadnánk őket, akkor felelősek lennének azért, hogy őket is felemeljük. Nekünk azonban önmagunk felemelésével kell foglalkozni, az állatok felemelését bízunk az Univerzum teremtmőjére. A Birodalom azért teremtetett, hogy ebben további fizikai inkarnáció nélkül, fölé emelkedhessünk maradék vágyainknak, ennek megfelelően a cél nem a vágyak betöltése, hanem megszüntetése. Csak Isten és a szolgálat utáni vágy maradhat a tudatában azoknak, akik tartósan itt szeretnének létezni. A többiek számára csak átmeneti tartózkodási helyet tudunk biztosítani, és földi inkarnációjukat előkészíteni. Ha valaki mégis állatokat teremtene magának, akkor ez a tudatosságát visszahúzná alacsonyabb létsíkokra. Ha valakiben szexuális vágy ébredne egy társa iránt, amelyet nem tud tiszta szeretetként megélni, akkor mind viszonzás, mind elutasítás esetén mindkettőjüknek le kell születni fizikai létformába. Mások vágyához akkor nincs közünk, ha tudomást sem veszünk róla, vagy szublimáljuk.

Bár a Birodalomban vannak vezetők és vezetettek, a földi értelemben vett hierarchikus struktúra ismeretlen. Az Egységben nem létezik alá és fölérendeltség. A Birodalomban csak az lehet vezető, aki a saját erejéből képes magát abban fenntartani, és együtt emelkedni a Birodalommal. Ehhez felhasználhat bármilyen lehetőséget, hogy önmagát megtisztítsa, és isteni energiával feltöltse. Meditálhat, imádkozhat, mantrázhat, jógázhat, ezáltal tudatosságát folyamatosan a megfelelő szinten tarthatja.

A fejlődő lelkek a vezetők energetikai segítségével folytán maradhatnak a Birodalom lakói. Ennek fejében kötelezettséget vállalnak a fejlődésre, és szolgálattal tartoznak a Birodalom közössége számára, vagyis a hétköznapi tevékenységeket ők látják el, annak érdekében, hogy a vezetők a Birodalom szellemi emelkedését képesek legyenek biztosítani. A Birodalomban mind spirituális felemelkedésre, mind süllyedésre lehetőség van. Ez azt jelenti, hogy valaki emelkedhet gyorsabban, mint a Birodalom egészében. Ez mindenképpen öröndetes, mert ha erre képes egy társunk, akkor az ő spirituális segítségével hosszú távon elősegíti a Birodalom további fejlesztését. Létezik tehát egy önszabályozó mechanizmus, amely folytán a lelkek tudatossági szintje arányos lesz azzal az energiával, amit saját fejlődésükbe fektettek. Fejlődni a szolgálat útján is lehet, tehát ha valaki nem a tudatosság növelését kívánja megvalósítani, az a szeretete és gondoskodása által is emelkedhet.

Intermezzo

Számos spirituális-vallási közösségbe próbáltam beilleszkedni, sikertelenül. Mára beláttam, hogy ezek a közösségek egytől egyig a társadalom hű tükörképei, nem működhetnek másképp, mint maga a társadalom, amely generálja őket. Végül úgy döntöttem, hogy nem koptatom tovább az iskolapadot a korántsem tökéletes, reális világban, így megteremtettem a saját spirituális közegemet az ideák világában, és életem végén oda távozom. Ha pedig én bejutok oda, akkor kinyitom az ajtót mindenkinek, aki be szeretne térni. Innentől kezdve azonban senki sem panaszkodhat, ha neki az általam létrehozott ideák világa nem tetszik, mert lehetősége van arra, hogy teremtsen magának megfelelőt, megtanulhatja, hogyan kell. Ha pedig erre képtelen, és vissza kell térnie az anyagi létsíkra, akkor maradjon nagyon nagy csendben, és ne kifogásolja, hogy ez milyen lelketlen, gonosz világ, és hogy ő milyen szerencsétlen. Ha pedig valaki megtagadja Istent, akkor önmagát tagadja meg, és aki önmagát megtagadja, annak a sorsa nyomorúság. Am, elég egyetlen tiszta sóhaj Isten után vágyakozva, és a pokolnak nevezett illúzióvilág legmélyebb bugyrába is értetek megünn, sohasem fogtok elveszni.

*

Az elmúlt időszakban több emelkedett spirituális szintet elért lélek is mellénk állt, és belépett szolgálattevőnek a Birodalomba. Ők már korábbi életeikben is az Univerzális Krisztustudatosság útját járták, de mivel a Birodalom megszervezésének most jött el az ideje, ezért csak most csatlakoztak.

A továbbiakban szeretném elmesélni, hogyan ismerkedtem meg azokkal a személyekkel, akiket a Birodalom irányítására kértem fel. Egyik alkalommal a katolikus könyvesboltban felkeltette az érdeklődésemet egy életrajzi regény, de mégis visszatettem, mert nem éreztem elég hitelesnek. Amikor távozni készültem alászállt az a személy, akiről a könyv szólt, és elém állt, mint egy energiafal, így nem tudtam tovább menni. „Mit kívánsz tőlem?” – kérdeztem gondolatban. „Kapcsolatot.” – hangzott a tömör válasz. Visszamentem és megvettem a könyvet, hogy elolvassam az életét. A könyvben leírtak alapján világossá vált számomra, hogy az Istenhez vezető három alapvető út közül kettőt már végigjárt, a harmadiknál pedig az utolsó lépés volt hátra, aminek megtételéhez nem kapott engedélyt. Jézus azt mondta magáról „Én vagyok az út...” Ő mindhárom utat végig ismerte, nem rajta múltott, hogy nem volt, akinek a teljes tudását átadja, emiatt a jézusi tanítványi láncolat megszakadt. Jézusnak ez az emelkedett tanítványa érezte az információs mezőmben, hogy nekem megvan a kapcsolatom a harmadik út utolsó lépésének megtételéhez, bár nem a jézusi, vonalon. Mivel én csak egy útjelző tábla vagyok, ha valaki elfogadja a jelzésemet, akkor megtalálhatja az utat, és ő maga úttá válhat. Ő Asifer Devayu, akit Mahavatár Babajihoz irányítottam, hogy abban a közösségben fejlessze tovább a spirituális képességeit, amelyet megfelelő mester híján, az utolsó inkarnációjában nem tudott a beteljesülésig vinni. Tudtam, hogy visszatér majd, és szolgálatát a keresztény kultúrkörben fogja ellátni.

A Birodalom operatív vezetését ellátó Edbor Tedzinnel a következőképpen ismerkedtem meg. Már régóta imádkoztam Istenhez és az angyalokhoz, hogy küldjenek nekem olyan tanítványt, akinek majd átadhatom az UKTM földi vezetését. Amikor megfelelő személyt kerestünk, akkor Edbor jutott eszembe, akinek könyvei alapján tudtam, hogy szemléletünk összhangban van. Meditációban sikerült olyan közel kerülnünk egymáshoz, hogy szinte biztos voltam abban, hogy vállalja. Sokáig úgy volt, hogy leszületik, és fizikai síkon fogom számára átadni a tapasztalataimat. Közben azonban

eljött az ideje annak, hogy elindítsam a Birodalom tevékenységét. Magától értetődő volt, hogy őt kérem meg vezetőnek, ha már egyszer ő a kiválasztott utód. Miután a Birodalom elindult a következő gondolatváltás történt közöttünk: „Mikor jön el az idő, hogy alászállj?” „Szívesebben maradnék itt.” „Megértelek, én is szívesebben lennék ott, mint itt.” Számomra az volt a legfontosabb, hogy a tapasztalataimat átadjam, és az UKTM Birodalmát működésben tartsam. Mivel ez szellemi úton is sikerült, szükségtelen a fizikai síkú találkozás, így nem várhatom el tőle, hogy idejöjjön. Ő azóta buddhi testet cserélt, és jelenleg Edmond-Rasah Giriként, mint a keresztényi kultúrkör vezetője tevékenykedik.

Any-Mel Sampát és Sera Jesant a könyveik által ismertem meg. Szemléletünkkel tökéletesen tudtam azonosulni. Kérésünkre az angyalok összekapcsolnak bennünket azokkal a személyekkel, akikkel közös feladatunk van. Mindketten boldogan vállalták a Birodalomban a szolgálatot, mintha valami titkos álmuk valósult volna meg, amire már időtlen idők óta várnak.

Amikor felvetődött a gondolat, és megszületett az elvi lehetőség, hogy az egész Földre kiterjesszünk egy birodalmi hálózatot, akkor egyetemes vezetőnek gurumat, Sri Yukteswar Girit kértem meg. Aki hosszabb meditáció és felkészülési idő, valamint vezetőivel való egyeztetést követően mondott igent. Azóta a Birodalomnak újabb albirodalmi készültek el, és léptek működésbe.

Felmerülhet a gondolat, hogy mi szükség van rám ilyen magas szinten álló entitások mellett? Igen érdekes megtapasztalásom volt erről. Mielőtt bármilyen tevékenységet elindítanának, mindig a hozzájárulásomat kérik. Először nem értettem, miért. Aztán rájöttem, hogy én testesítem meg számukra a női minőséget. Egészen konkrétan én képviselem azokat az erőket, amelyek a Birodalom létrehozásához és mozgatásához szükségesek. Egyszerűen azért, mert a Legfelsőbb Istenanya engem bízott meg ezzel a feladattal a Mahavidiákkal való elmélyült kapcsolatom alapján. A tíz kozmikus erőt rendelkezésemre bocsájtotta, hogy azokat felhasználhassam az isteni szándék szerint. Izgalmas, lélekemelő feladat, és pont nekem való. A cselekvés és a tétlenség egyensúlyát és tökéletessé fejlesztését kívánja meg. A tétlenségnek és a cselekvésnek egészen speciális viszonya van egymással, amit csak az ért, aki tisztában van a szándék nélküli cselekvés fogalmával. „Aki a cselekvésben tétlenséget és a tétlenség-

ben cselekvést lát, az értelmes az emberek között, s helyzete transzcendentális, noha mindenféle tettet végez.” (Bhagavad Gíta 4.18.)

Ez a Birodalom mindig is létezett, de nem volt specifikálva. A Birodalom területét Bhuvaneswari bocsájtotta rendelkezésemre azért, hogy teret adjon egy új princípium bevezetésének, ezért az általam belévezetett energiák nélkül nem jöhetett volna létre és nem működhetne. Pontosan ez a lényege a női és a férfi minőségek együttműködésének, amikor az erő és annak mozgatója egy. Mindazonáltal ez az erő, ami a Birodalmat mozgatja, nem az enyém, csupán kérhetem, hogy egy bizonyos célból álljon rendelkezésre.

A Birodalom vezetőivel megélhető egység egészen különleges, emberemlékezet óta ilyenre vágyom. Először érzem magamat valóban értékesnek. Itt a mindenki egyért és az egy mindenkiért elv érvényesül. Ezt az elvet még középiskolás koromban tűztem ki célul, de senkit sem találtam az anyagi világban, akivel kölcsönösen meg lehetett volna valósítani. Mi azért dolgozunk, hogy a másikat minél magasabb megvalósításhoz segítsük, mert tudjuk, hogy akkor mi is emelkedni fogunk. Mennyire más ez, mint az anyagi világ individuális versenyszférája, ahol az emberek egymás félreállítására, lejáratására, eltiprására töreksenek, ami miatt persze az egész közösségük hanyatlik. A Földön még a vallási közösségek is hierarchikus elvek alapján épülnek fel, ahol az egység azáltal jön létre, hogy a közösség tagjai a mindenkori vezető véleményét kénytelenek képviselni. Valójában azonban ez megerőszakolása az egység elvének. De térjünk vissza a Birodalom működéséhez.

A Birodalomba kétféleképpen lehet bekerülni a fizikai halált követően. A vonzás törvénye alapján, eszerint az alapelvek, vagy a Birodalomban létező valamely személy vonzza be az illetőt. Az isteni kegyelem alapján, amikor is a bardóban eltévedt lélek segítségére sietünk, és beemeljük a Birodalomba. Ez utóbbi esetben ő sokáig nem lesz tudatos ott, hanem mintegy kómába kerülve „alszik”. Idő kell hozzá, amíg öntudatra ébredhet, és addig gyógyítónk dolgoznak rajta. Felébredve kezdődik meg a képzése és annak tudatosítása, hogy hová és mi módon került, valamint mi lesz a további sorsa.

Mi történik akkor, ha valaki bekerülve ebbe a Birodalomba nem mutat együttműködési készséget, és nem fogadja el a működési elveket? Ebben az esetben energetikailag süllyedni fog, és nem lesz, aki megtartsa. Ekkor tudata lesüllyed egy alacsonyabb létsíkra. Megtör-

ténhet, hogy valaki tudatlanságból hibázik. Ekkor törekednie kell arra, hogy minél előbb korrigáljon, és bocsánatot kérjen mindenkitől, akiknek nehézséget okozott. Másfelől, akik felismerik a hibát, azonnal a segítségére sietnek, hogy azt együtt elhárítsák. Ez a Birodalom valamennyi lakójának elemi érdeke. Természetes, hogy magasabb entitások a birodalmat segítik, de nekik az a céljuk, hogy mindenkit előbb-utóbb önmegvalósítottá tegyenek, és önálló feladattal bízzanak meg. A Birodalomban mindenki számára megvalósítandó alapelvek: egymás kölcsönös tisztelete, türelem, tolerancia, igyekezet, a fejlődés iránti elkötelezettség, a kozmikus törvények megismerése és elfogadása. A vezetők szintjén a kozmikus szeretet, a kozmikus tolerancia, a transzcendentális szolgálat gyakorlása, a tökéletesség iránti igény, a kozmikus törvények megélése.

Jelenleg számos feladatkör még betöltetlen a Birodalomban, ezért ezek csak korlátozott kapacitással működnek. Szinte csak fejlődő lelkek vannak jelen, sokan még alvó állapotban, ezért az UKTM vezetői mindkét szinten dolgoznak. Ezeknek a feladatköröknek a betöltéséhez keresünk még fizikai testben élő, vagy már abból eltávozott személyeket. Előbbieket itt a földi létsíkon kiképezzük, hogy minél előbb, de legkésőbb a halálukat követően elfoglalhassák a szolgálatukat. Ehhez a spirituális önismereti képzést, és az UKTM jogaiskolát kell elvégezni. Ezen képzések nélkül is bárki belépést nyerhet a Birodalomba, aki ehhez az úthoz vonzódik. Ebben az esetben a halála utáni képzést követően, megfelelő alkalmasság esetén, irányító feladatot tölthet be.

A birodalom megalapításakor fel sem vetődött bennem, hogy milyen helyzetek adódhatnak a működéssel kapcsolatban. Azok a lelkek, akiket az első körökben a Birodalomba emeltünk a halálukat követően, taníthatatlanok voltak. A birodalom egyetlen vívmányának felhasználásával sem voltak képesek fejlődni, gyakorlatilag nem fogtak fel semmit sem a tanításból, sem a lehetőségekből. Őket rövid úton, némi megtisztítást követően kénytelenek voltunk visszaküldeni a Földre. A lelkeknek kb. 10%-ával lehetett elkezdni a képzést, akik jelenleg a Birodalom lakói. Ők lesznek azok, akik leszületve majdan az UKTM tanítványaivá válhatnak itt a Földi létsíkon. A lelkek kb. 1%-a, akik további leszületés nélkül a tartósan a Birodalom lakói maradhatnak, mert megértették az ottani működési mechanizmusokat. El lehet képzelni, mi lehet azokkal, akiket nem is lehetett a Biro-

dalomba emelni, mert nem vonzódnak a fényhez, sőt elfordulnak tőle.

Bár a Birodalom fényévnyi távolságban van az isteni tökéletességtől, a földi viszonyokat mégis magasan felülmúlja. Sosem gondoltam volna, hogy ha valaki bekerül egy ilyen létsíkra, és egy ilyen közösségbe, akkor ott nem érzi majd jól magát. Az emberek mindig panaszkodnak, hogy milyen sokat kell szenvedni itt a Földön, és mennyi a nyomorúság. Ím, itt a lehetőség, hogy kikerüljenek ebből, és lám vágnak vissza a nyomorúságba, hiányzik nekik a szenvedés, a kudarc, a küzdelem, de főleg azok a hozzátartozók, akikhez kötődéseik vannak. Képtelenek felfogni, hogy az emberi kapcsolatok csupán ideiglenes együttműködések, amelyek néhány életre szólnak, és az ember örök kötelékét Istenhez kellene keresniük. Emiatt már előfordult, hogy távoztak közülünk személyek.

El kell mondjam, hogy ilyen esetben az illetőt a Birodalom bejáratáig kísérjük, és onnan egyedül kell folytatnia az útját, a továbbiakban semmilyen felelősséget nem vállalunk érte, ha eltéved. Noha az illető tudatában van annak, hogy ő már nincs fizikai testben, mégis vissza akar menni a Földre a szerettei közé, hogy a közelükben legyen. Ez azonban csak ideig-óráig megvalósítható addig, amíg a szeretteik táplálják az asztrális-mentális testét életenergiával a rá való emlékezés révén. Ahogy az emlékek fakulnak, úgy egyre kevesebb energia jut az elhunytaknak, és süllyedni kezd saját feltáratlan tudatalatti világának a sötétségébe. A Birodalomból a Földre vezető út sem egyszerű, mert ebbe az irányba nem kap vezető fényt. Az őrangyal csak fölfelé vezethet a fény birodalmi felé. Ha valaki vissza szeretne menni, az csak úgy lehetséges, „törvényes” úton, ha feldolgozza az életét, szembenéz önmagával, kidolgozza az új életfeladatokat, kiválasztja az új szülőket. Mindehhez hatékony segítséget kap a Birodalom tanítóitól. Ekkor következő életében hamar megtalálja a tudatosság felé vezető utat, és a fejlődése gyors lesz, vagy - magasan fejlett személy esetén - az újjászületett testében tudatosság-folytonosságot valósíthat meg akár a születése pillanatától. Ezzel szemben, ha kívül helyezi magát a kozmikus törvényeken, akkor a tudatossága fokozatosan elborul, végül teljesen elveszíti azt, és ebben az öntudatlan állapotban zuhan bele egy megszülető testbe, olyan szülőkhöz, akik maguk is a legsötétebb tudatlanságban vannak. Ismerve ezeket a szabályszerűségeket tisztában kell lennünk azzal, hogy akik olyan

családokba születnek, ahol veszélyeztetetté válnak, ők tudatlanságuk, engedetlenségük által maguk választották a „törvényeken kívüli-séget”. Ha valami csoda folytán egyetlen szülő sem fogadna be olyan lelket, aki nem magasabb birodalomból származik, akkor sokkal könnyebb lenne megtisztítani az alacsony létsíkokon megrekedő lelkeket.

Szólnom kell még arról, hogy nemcsak a „gyarló” átlagemberek elégedetlenek a Birodalmunk működésével. Sajnos előfordult a közelmúltban, hogy olyan személy, akire itt a Földön szentként tekintenek, szintén távozott. A Birodalomban nem számít az, hogy valakit a Földön szentté avattak vagy sem, kizárólag a tudatosság és a szolgálatnak való önmegadás szintje a döntő, minden más jelentéktelen. Földi viszonyok között a szentté avatásnak gyakran egyházpolitikai összetevője van. Meglehet, hogy a szentté avatottak elismerésre méltó, sőt rendkívüli szolgálatot valósítottak meg a Földön, de tevékenységük során nem haladták meg az elme-tudatosság szintjét. Másképpen fogalmazva ténykedésüket a kozmikus törvények ismerete nélkül, úgy hajtották végre, mint egy programozott biorobot. A Birodalomba bekerülve természetesen lehetőség lenne e szint fölé emelkedni. Amennyiben azonban valaki a biorobot kategórián nem tud túllépni, és saját „szentségének” tudatában a Birodalom működését felülbírálni törekszik, saját tudatlanságát tudásként terjeszti, akkor kénytelenek vagyunk kikísérni a kapuhoz. A Birodalomban csak energetikai és információ bevitellel történő gyógyítás zajlik. Nem alkalmazzuk az ápolás földi formáit, mert ezek ott szükségesek. Ha valaki képtelen elvonatkoztatni azon az elképzeléstől, ahogyan a gyógyítás a Földön zajlik, annak nincs sok keresnivalója a mi szellemi Birodalmunkban. Játékát a megfelelő szinten játszhatja tovább. Ezért történt meg a minap, hogy megkértünk egy szentté avatottat, hogy a határainkon kívül építse ki saját birodalmát. Valószínűleg képes lesz ezt megvalósítani a bardóban, amiből kitűnik, hogy ugyanolyan eltévedt lélek, mint a többiek, akik ott tartózkodnak.

Megjegyzem, hogy ha a kereszténység számtalan szentje tényleg szent lenne a szó valódi értelmében, akkor nem nekem kellett volna Birodalmat alapítani a keresztény lelkek számára (bár Birodalmunk nem az egyetlen, de messze nincs olyan sok, mint lehetne és szükséges lenne). Egy szellemi Birodalmat a magas Édenben megtartani,

oda lelkeket a mélységekből beemelni nem olyan hétköznapi tevékenység, mint mondjuk a betegápolás. Előbbihez megfelelő tudatosság, képzettség, és főleg magasabb segítőkkel való kapcsolat szükséges. Minden korábbi pápának följánlottuk, hogy betérhet hozzánk, és kiképezzük olyan vezetővé, aki saját szellemi birodalmat tud majd létrehozni. Vajon miért nem sorakoznak sűrű tömött sorokban a jelentkezők? Először azt kellene felismerni, hogy fejlődni kell hozzá! Mi változatlanul várjuk őket (is).

A UKTM Birodalmának iskolarendszere

Szükségessé vált, hogy kidolgozzuk a Birodalom iskolarendszerét. Eredetileg az volt az elképzelésem, hogy minden idekerülő entitás (ez alatt most az asztrál-mentál testben öntudatra ébredő létezőket értjük) kap majd az alkalmon, hogy a tudáshoz szabadon hozzáférhet, és önként él azzal a lehetőséggel, hogy tanulhasson. Látva azonban, hogy tömegek csellengenek cél nélkül, anélkül, hogy felvetődne bennük a gondolat, hogy megismerjék a Birodalmat, annak vezetőit, szellemiségét, kutassák hogyan és miért kerültek ide, elhatároztam, hogy kötelező képzést vezetek be, és aki nem együttműködő, annak távoznia kell. Túl sok mindent bíztam az önkéntességre.

A Birodalomba bekerülő entitások, először öntudatlan állapotba kerülve várják azt, hogy felébredhessenek. Eközben folyamatosan éltető, megtisztító fénnel pásztázzuk őket. Akik legelőször „kinyitják a szemüket” azokat kiemeljük, és szükség esetén átvisszük az egészségközpontba, ahol asztrális-mentális sebeikből kigyógyítjuk. Aki alkalmassá válik a tanulásra, azokat először beállítjuk egy fényoszlopba. Attól függően, hogy mennyi fényt képesek befogadni, három osztályba rendezzük őket. A fénybefogadás mértéke információt ad a jelölt aktuális tudatossági szintjéről, átvilágítja őt. Minden entitás bizonyos időközönként kérheti az ismételt átvilágítását, ha magasabb osztályba kíván kerülni. Ennek során ő maga fog szembe-sülni azzal, hogy alkalmas-e már a magasabb osztályba lépésre. Senki nem ítélt helyette és fölötte. Az osztályokba sorolás kizárólag az ő védelmét és segítségét szolgálja, annak elkerülését, hogy ne vállaljon, és ne bukjon bele olyan feladatba, amihez nincs meg a

megfelelő tudatossága, képzettsége, továbbá, hogy hatékonyan felkészülhessen a földi életére.

Az első, legmagasabb osztályba azok a lelkek kerülnek, akik tudatosságukat megőrizve léptek be a Birodalomba, vagy az átvilágítás után ide sorolhatók. Az ő képzésük azonnal kezdetét veszi. Nekik a Birodalom vezetői bemutatkoznak, végigvezetik őket a Birodalmon, majd ismertetik a képzési formákat, szolgálati lehetőségeket, és megbeszélik velük, milyen feladatban kívánnak részt venni, és ahhoz milyen speciális képességeket, milyen módszerekkel szükséges kifejleszteniük. A Birodalomban betölthetnek, irányítói, gyógyítói, tanácsadói, tanítói tevékenységet. Ha földi inkarnációt vállalnak, akkor spirituális tanítói, vezetői, mesteri pozíciókba kerülhetnek.

Számukra a tananyag:

- előző életeik megismerése, kiértékelése, hiányosságai (résztudásuk) feltárása, kiegészítése,

- a legfontosabb világvallások, lételméleti filozófiák tételeinek megismerése, lényegének és korlátainak feltárása, a kozmikus törvények megismerése,

- szolgálat kiválasztása, és felkészülés a választott szolgálatra, a szolgálat, választott tevékenység gyakorlása komputer szimulációval,

- misztikus képességek kifejlesztése a választott szolgálat elvégzéséhez,

- rendszeres szellemi joggyakorlatok, meditációk, kapcsolatfelvétel a választott istenaspektussal, aki a szolgálatukat irányítja,

- imák, mantrák gyakorlása önmaguk, a Birodalom és a Föld felemelkedése érdekében.

- kommunikáció, kapcsolatfelvétel a felsőbb (angyalok, megvilágosodott mesterek) és alsóbb világok lakóival,

- ismeretek átadásának képessége (szakmódszertan: mikor, kinek, mit, hogyan tanítsunk elméletben és gyakorlatban),

- a Birodalom működésének, lehetőségeinek megismerése.

A tudatosságnak ezen a szintjén nincs kötelező „időbeosztás”, sem kötelező „órátogatás”. Ők a könyvtár termináljainak felhasználásával önképzést folytathatnak, a magasabb szinten álló mesterektől konzultációs lehetőséget kérhetnek, amely személyesen vagy szellemi úton (gondolatátvitel) segítségével történhet. Az UKTM Birodalmának valamely vezetője megadhatja számukra a tudatosság átvitelét, ha a jelöltet arra alkalmasnak találja. A Birodalom vezetői csak

az első osztályba soroltak képzésében vesznek részt, a többiek számára csak szabadon látogatható „előadásokat” tartanak. Az első osztályba sorolt entitások végzik a többiek képzését.

A második osztályba sorolt entitások számára a Birodalom csak átmeneti otthon, nekik még egy-két inkarnációt kell a földi létsíkon teljesíteni. Számukra kötelező az előírt tanórák látogatása, ezen kívül szabadon látogathatják a délutáni „szakköröket”, azokat a kötetlen előadásokat, amelyeket a Birodalom vezetői illetve az első osztályba soroltak tartanak képzésként vagy az önképzésük részeként másoknak. Ezeken a délutáni programokon lehet kérdezni, vitatkozni, saját élményeket, felismeréseket a többiekkel megosztani. A kötelező képzést az első osztályba sorolt lelkek segítségével és felügyeletével végzik.

A kötelező képzés részei:

- reggeli meditációs és szellemi jóga gyakorlatok,
- előző életeik megismerése, kiértékelése, hiányosságai (résztudásuk) feltárása, kiegészítése,
- a legfontosabb világvallások, lételméleti filozófiák tételeinek megismerése, lényegének és korlátainak feltárása, a kozmikus törvények megismerése,
- szolgálat kiválasztása, és felkészülés a választott szolgálatra, a szolgálat, választott tevékenység gyakorlása komputer szimulációval,
- misztikus képességek kifejlesztése a választott szolgálat elvégzéséhez,
- kommunikáció, kapcsolatfelvétel a felsőbb (angyalok, megvilágosodott mesterek) világok lakóival,
- ismeretek átadásának képessége (szakmódszertan),
- vezetési, irányítási ismeretek kifejlesztése a társadalomtól a családig,
- a könyvtár használatának megismerése, önképzésre való képesség kialakítása,
- esti imák, mantrák gyakorlása önmaguk, a Birodalom és a Föld felemelkedése érdekében.

A második osztályba sorolt entitások, amíg a Birodalomban tartózkodnak szervezési, tanítási, gyógyítási és egyéb feladatokat láthatnak el az első osztályosok felügyelete mellett. A földi inkarnációikban politikai, gazdasági, társadalmi irányító, illetve alkotói (tudományos, művészeti) szerepkörbe kerülhetnek.

A **harmadik osztályba** soroltaknak még sok földi inkarnációt kell megélniük. Az ő számukra a Birodalom átképzési és továbbképzési lehetőséget nyújt. Számukra a délelőtti kötelező képzésen kívül a délutáni „szakkörök” látogatásai is kötelezőek, de a „szakkör” témája szabadon választható. Számukra a kötelező képzést az első, a szabadon választott képzést pedig a második osztályba soroltak tartják, míg a mindenki által látogatható előadásokat a Birodalom vezetői.

A kötelező tananyag:

- reggeli ima,
- előző életeik megismerése, kiértékelése, hiányosságai (részadásuk) feltárása, kiegészítése,
- egy választott vallás elveinek, szabályainak mélyebb megismerése,
- szolgálat kiválasztása, és felkészülés a választott szolgálatra, a közösség szolgálatának összehangolása az anyagi világban végzett tevékenységekkel,
- kommunikáció, kapcsolatfelvétel a felsőbb (angyalok, megvilágosodott mesterek) világok lakóival,
- a könyvtár használatának megismerése, önképzésre való képesség kialakítása,
- helyes életmód-, életforma kiválasztása, helyes kommunikáció, családi-, partnerkapcsolatok menedzselése, ismeretek az anyagi világ társadalmába való beilleszkedéshez,
- esti imák, mantrák gyakorlása önmaguk, a Birodalom és a Föld felemelkedése érdekében.

A szabadon választható, kötelező feladatok:

- segédkezés szervezési, logisztikai feladatokban,
- a gondolati teremtés tanulása pl. kertészkedés, növényápolás, ételkészítés és a létezéshez kapcsolódó egyéb műveletek témakörében,
- kisebb egységek takarítása, rendfenntartása, építése, tervezése,
- kapcsolatok kialakítása és ápolása egymással, a leszületésre készülőkkel, a magasabb osztályba tartozókkal,
- a választott földi szolgálat, szakma, hivatás modellezéssel (komputer szimulációval) történő gyakorlása,
- családi-, partnerkapcsolati feladatok modellezéssel (komputer szimulációval) történő gyakorlása,

- szabadon látogatható előadásokon való részvétel.

A harmadik osztályba tartozó entitások leszületve a Földre az anyagi világ tevékenységeinek fenntartásában (növénytermesztés, állattenyésztés, egyéb gazdálkodások, ipar, kereskedelem, szolgáltatások stb.) területén fognak tevékenykedni, és a cél az, hogy ezzel a tevékenységgel összhangban képesek legyenek a spirituális fejlődésüket folytatni. Törekedjenek harmóniában élni minden létezővel, képesek legyenek szeretetteljes, békés együttélésre másokkal, a családtagjaikkal, gyermekeiket spirituális szellemben neveljék, és a tudatos életre készítsék fel.

Alapvető törekvésünk, hogy az entitásokat a bardóba csak akkor küldjük vissza, ha hosszútávon semmilyen együttműködésre nem hajlandók a vezetőikkel. Ha a kötelező vagy szabadon választott tevékenységeiket nem végzik megfelelően, akkor egy később induló osztályba helyezjük át őket ismétlőként. Ezek az osztályok ugyanis időről időre újraindulnak, ahogy a lelkek felébrednek az öntudatlanságból az energetikai kezelés hatására. Az osztályba sorolás mindig a fénnel való átvilágítás alapján történik. A harmadik osztályt többször lehet ismételni. A leszületés az entitással egyeztetett időpontban történik.

Az iskolarendszer működésével kapcsolatos tapasztalatokat időről-időre feldolgozzuk, és ha szükséges olyan módosításokat vezetünk be, amelyek a képzésünket még hatékonyabbá teszik.

Az UKTM iskolarendszerében kiképzett lelkek első csoportja már leszületett a Földre. Működésüktől a spirituális evolúció felgyorsulását reméljük.

További információk:

Elérhetőség: www.uktm.org

facebook:

<https://www.facebook.com/Univerzális-Krisztustudatosság-Mozgalom-343736558987837>

A szerzőről

Varga Margit (avatott nevén: Rhasoda May) 1957. július 22-én született Gyöngyösön. Az UKTM alapítója, vezető jógamestere és tanítója. REIKI-, AROLO-, Aktív Szellemgyógyászat mester-tanár, Angyaltanfolyam vezető, esszénus mester. Járatos a buddhizmus, hinduizmus, taoizmus, kereszténység vallási-filozófiai rendszereiben. Ismeri továbbá a modern pszichológiai irányzatokat és alternatív gyógyítási módszereket. Társ szerzője a *Természetgyógyászati alapismeretek* (1998, Salgótarján) c. természetgyógyászati tankönyvnek. Természetgyógyásként indult, de később belső útja már más irányba vezette.

Természettudományos végzettsége: gyógyszerész és matematikus, gyógyszerész egyetemi doktor, valamint a kémiai tudomány kandidátusa.

A Fény Gyermekai Magyar Esszénus Egyház alapító tagja, majd avatott papja volt. Később belső útját követve elhagyta az Egyházat. Négy évig volt személyes tanítvány a Dharam Vir Mangla által alapított God- & Selfrealization Foundation (India, Delhi) szervezetben, amelynek a guruja a világhírű jógi Paramahansa Yogananda. A Yogoda satsang nemzetközi mestere által beavatást kapott a kriya jógába is. Jelenlegi guruja és lelki tanítómestere Sri Yukteswar Giri.

Ezen a köteten kívül még számos könyvet írt és jelentetett meg.

Az UKTM további kiadványai

Rhasoda Varga Margit: 22 Atlantiszi beavatási út I-II rész (Versek)
Zene: S. Jancsó Miklós.

Lao-ce: Tao Te King - (Rhasoda Varga Margit: fordításában)

Rhasoda Varga Margit: **Dimenziókapu**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete I.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete II.**

Rhasoda Varga Margit: **Az élet megélésének művészete III.**

Rhasoda Varga Margit: **Jézus életének és spirituális küldetésének értelmezése**

Rhasoda Varga Margit: **Világok találkozása**

Rhasoda Varga Margit: **Illúziók nélkül**

Egység

**A lelket elborítja a csend,
a szellemet áthangolja a rend.
Köréjük a test von keretet,
míg összhangot teremt a szeretet.**

(R. V.M.)

A kötetben összegyűjtött írásaimban a hétköznapi élethelyzetektől egészen a spirituális megtapasztalásokig vezetem az olvasót. A valódi spirituális tudás nem válik közönségessé akkor sem, ha földi élethelyzetekre alkalmazzák.

A spirituális tudás attól válik élővé és hitelessé, ha a képviselője áthidalja az ég és a Föld közötti távolságot. A felhőkbe kapaszkodva, ha a lábunk nem ér le a Földre, hiába halljuk a mennyei tanítást, nem alkothatunk hidat az ég és a Föld között. Ellenben ha két lábbal a talajon állunk, és gyökereinket a Földbe mélyesztjük, akkor képesek vagyunk felnőni az égig.

(R. V.M.)